

Hấp Huyết Quỷ Trong Ngăn Tủ

Contents

Hấp Huyết Quỷ Trong Ngăn Tủ	2
1. Chương 1: Tiểu Quỷ Xui Xẻo	2
2. Chương 2: Thiếu Nữ Hấp Huyết Quỷ Cùng Thợ Săn	4
3. Chương 3: Truyền Thuyết Do Thợ Săn Thuật Lại	6
4. Chương 4: Ở Chung Bất Đầu Thế Nào	8
5. Chương 5: Kính Chào, Tử Tước [1] Đại Nhân	10
6. Chương 6: Ma Vương Giá Lâm	11
7. Chương 7: Cùng Nhau Cùng Một Chỗ Tại Đây Nơi Đó	13
8. Chương 8: Tiểu Miêu Vs Hấp Huyết Quỷ	14
9. Chương 9: Mộ Phụ Huỳnh Thất Bại	16
10. Chương 10: Miêu Yêu Dưỡng Thành [1] Ký	17
11. Chương 11: Hỗn Loạn Không Đành Lòng Nhìn Thẳng	19
12. Chương 12: Xuất Phát, Đại Bản Doanh Hấp Huyết Quỷ	20
13. Chương 13: Wardi • William • Ventruie	22
14. Chương 14: Yên Ổn Sinh Sống	24
15. Chương 15: Người Sau Lưng	25
16. Chương 16: Tôi Muốn Ra Ngoài Chơi	27
17. Chương 17: Biên Bức (con Dơi) Và Hắc Miêu	29
18. Chương 18: Nhân Vật Phản Diện Đầu Không Có Kết Cục Tốt	30
19. Chương 19: Gangrel Thức Tỉnh	32
20. Chương 20: Giải Quyết Xong Mọi Chuyện	34
21. Chương 21: Bọn Họ Là Một Đôi	35
22. Chương 22: Xin Lỗi	37
23. Chương 23: Nếu Như Là Yêu	39
24. Chương 24: Có Một Loại Quá Trình Gọi Là Theo Đuổi	40
25. Chương 25: Bi Kịch Của Con Dơi Mộ	42
26. Chương 26: Khổ Nhục Kể	43
27. Chương 27: Vương Tử Hấp Huyết Quỷ	45
28. Chương 28: Quà Tặng Muốn Chết	46
29. Chương 29: Lâu Ngày Sinh Tình	48
30. Chương 30: Cùng Một Chỗ Đi	49
31. Chương 31: Tín Vật Đỉnh Ước	51
32. Chương 32: Quần Gia Là Một Nhân Tài (một)	52
33. Chương 33: Quần Gia Là Một Nhân Tài (hai)	54
34. Chương 34: Lên Đường Nào Đại Nhân	55
35. Chương 35: Mộ Không Hộ Khẩu	57
36. Chương 36: Dự Dỗ Tremere	58
37. Chương 37: Lọt Hố Được Chi	60
38. Chương 38: Anh Hùng Đau Trúng Cứu Mỹ Nhân	61
39. Chương 39: Âm Mưu Tiến Hành	63
40. Chương 40: Hùng Khởi Đi, Tiểu Miêu	67

41. Chương 41: Bán Manh Đi, Tiểu Miêu	69
42. Chương 42: Bùng Cháy Đi, Tiểu Miêu	71
43. Chương 43: Đa Phương Gặp Mặt	72
44. Chương 44: Xuất Phát, Ko Đại Thúc Độc Nhân	74
45. Chương 45: Tiến Lên, Đại Bản Doanh Của Dịch Quân	75
46. Chương 46: Nữ Vương Đại Nhân Dị Ứng Long Mèo	77
47. Chương 47: Quyết Chiến, Boss Khổ Bức	78
48. Chương 48: Kết Thúc	80
49. Chương 49: Bi Kịch Cầu Hoan Của Hấp Huyết Quỷ	82
50. Chương 50: Việc Này Thật Không Thể Nói	83
51. Chương 51: Cái Mà Người Ta Gọi Là Người Hữu Tình	85
52. Chương 52: Mùa Xuân Tốt Đẹp	86
53. Chương 53	88
54. Chương 54: Ngày Xuân Rảnh Rỗi	89
55. Chương 55: Thân Thế Hung Tàn	91
56. Chương 56: Gặp Mặt Gia Trưởng	92
57. Chương 57: Lời Thật Lòng	94
58. Chương 58: Happy Ending	95
59. Chương 59: Pn1	97
60. Chương 60: Pn2	99

Hấp Huyết Quỷ Trong Ngăn Tủ

Giới thiệu

Ánh mặt trời em gái bạn đó, cho dù là hấp huyết quỷ cường đại gặp ánh mặt trời cũng chết đấy! Thiế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hap-huyet-quy-trong-ngan-tu>

1. Chương 1: Tiểu Quỷ Xui Xẻo

Đây là một đêm vào một buổi tối — rất bình thường. Thành phố mới phong cảnh mới, công việc mới cùng với — lạc đường mới.

Từ quán bar đi ra, Mộ không suy nghĩ mà quẹo trái quẹo trái quẹo phải sau đó lại quẹo trái. Tốt ha, cho dù cứ đi bình tĩnh như thế cũng không che giấu được việc anh cần bản không phân rõ đông nam tây bắc và phương hướng về nhau đâu anh bạn!

Thanh niên dừng bước lại, im lặng thở dài, nhìn trời — lại lần nữa ném thử thất bại dựa vào trực giác tìm đường về nhà, còn không cẩn thận đi vào trong ngõ nhỏ tối tăm, đây chính là ngõ nhỏ được xưng “nhất định sẽ có chuyện gì phát sinh” đây!

Cách đó không xa trong góc nhỏ dơ bẩn, âm u, dường như có một thân mình cuộn người lại.

Mộ không chút hiếu kỳ nào mà xoay người, đi ra ngõ nhỏ ngay cả đèn đường cũng không có.

Bóng mờ dường như cảm giác được có người, đột nhiên dùng tốc độ nhanh như chớp bắn về phía Mộ, hai tay bắt lấy cổ áo hắn, gào thét một tiếng, há miệng lộ ra ranh năng bén nhọn tấp tới trên cổ hắn.

Một giây kế tiếp, hấp huyết quỷ gào thét bị té lăn trên đất thật mạnh, một tay Mộ túm cổ nó, một tay còn lại duy trì tư thế cầm ở trong túi lúc này, đầu gối bên phải đặt trên cái bụng mềm của hấp huyết quỷ, hoàn toàn kìm hãm không cho nó phản kháng.

Trẻ sơ sinh. Sơ ửng [1] không vượt quá một tuần. Trạng thái cực độ đói khát. Sức chiến đấu —— 0. Giám định hoàn tất.

[1] Sơ ửng: Khi huyết tộc phát triển thành viên mới, như vậy họ phải phụ trách hành vi của thành viên mới này. Quá trình phát triển thành viên mới này được gọi là sơ ửng. Ngoài ra, sơ ửng có ý nghĩa tuyên cáo “con mồi” này đã có chủ sở hữu và huyết tộc khác không được nhúng chàm.

“Uống máu của ta, sẽ chết.” Sẽ có người cho rằng đây là nhắc nhở thiện ý sao?

Hấp huyết quỷ nằm dưới đất theo bản năng sợ run, tuy rằng tinh thần đã không tỉnh táo từ lâu.

Mộ xốc cổ nó lên sau đó ‘cộp’ một cái trên đất, hoàn toàn đập bất tỉnh hấp huyết quỷ xui xẻo rồi đứng lên.

Sau thời gian một điều thuốc, một tay Mộ xốc lưng tiểu hấp huyết quỷ hôn mê vút đến trên lưng, tay kia cuối cùng cũng rút từ trong túi ra, tiện thể lấy ra điện thoại di động.

Mở khoá, mở Google Map, lão hấp huyết quỷ bình tĩnh cuối cùng cũng bắt đầu đi về theo hướng nhà mình.

Khiêng tiểu quỷ thể hình người trưởng thành đi năm cây số, lão quỷ mở cửa nhưng mặt không đỏ không hề thở gấp, ‘kẹt’ một tiếng, không bất ngờ gì khi trong phòng sách có bật một ngọn đèn mờ nhạt đến không nhìn thấy, một thiếu niên tóc đen ngồi xếp bằng trên sofa, đang đánh bàn phím bộp bộp bộp bộp, đôi mắt xanh loé lên ánh sáng khả nghi.

“ ... ”

“A a a, Mộ Mộ, anh dẫn theo cái đồ vút đi nào về đây? Bắn quá!”

“Một tiểu quỷ.” Mộ đóng cửa lại, thuận tay ném hấp huyết quỷ bắn thỉu đi, thay giày đi hướng tủ lạnh, lại thuận tiện cởi ra áo ngắn bị dơ ném trên sofa.

Lấy một túi huyết tương dự trữ, Mộ mở miệng tiểu quỷ đổ xuống. Tiểu quỷ hết sức đói khát mà uống sạch, chậm rãi mở hai mắt.

Sợ hãi, như ánh mắt của nai con.

“Rửa sạch mình lau sạch sẽ sàn nhà giặt sạch quần áo bẩn, một giờ sau ta có lời hỏi cậu.” Mộ trời sinh thiếu cảm tình, vừa thốt lên xong, tiểu hấp huyết quỷ cơ hồ là theo phản xạ bật dậy thân thể bắt đầu hành động.

“Meo, tìm cho cậu ta bộ quần áo. Còn có, ta đói bụng.”

“Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, lão tử tên là Mộ Hi.” Thiếu niên tạc mao chân trần từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, phảng phất có thể thấy lông dựng thẳng đứng... “Tôi sẽ bỏ nhà đi thật đấy!!!”

Tính danh là thần thánh bất khả xâm phạm...

Một giờ sau.

Tiểu hấp huyết quỷ mặt con nít co quắp đứng ở trước ghế sofa, rất giống hài tử đứng đợi thầy chủ nhiệm dạy bảo.

“Tên, tuổi, cha?” Mộ nghịch di động, cũng không ngẩng đầu. Đối với hành vi thường xuyên nhặt về thứ gì đó của Mộ đã trở thành thói quen của Mộ Hi, đối với tiểu quỷ mới tới này cũng không hứng thú lắm, tự mình đánh phỏ bắn.

“Tôi... Tôi tên Ngũ Nhiên... Năm nay 22, tôi không có cha...”

“Tôi hỏi, ai cần cậu.”

“A... Là, là Tiểu Thiển, thế nhưng là tôi nguyện ý!” Đại chính thái [2] 22 tuổi đang khẩn trương không ngớt.

[2] Đại chính thái giống tiểu chính thái (shotaro: những chàng trai/bé trai ngây thơ). Ở đây anh này cũng nhiều tuổi rồi nên gọi đại chính thái.

“Cô ta ở chỗ nào?” Cẩn xong lại không phụ trách, hấp huyết quỷ đã không có quy củ đến mức này sao? Nhìn thể chất của tiểu quỷ này, yếu như thế, là đời thứ mười sáu hay mười bảy đây?

“A, Tiểu Thiển bị thương, anh có thể đi cứu nàng không, anh ơi?” Mắt to của chính thái chớp chớp.

“...” Vừa sấy tay, Temple Run [3] đứng tại kỷ lục 12074 điểm, ánh mắt của Mộ có chút mê man.

[2] Temple Run là một trò chơi trên điện thoại, nhiệm vụ của người chơi là điều khiển nhân vật vượt qua các chướng ngại.

“...” Tay Mộ Hi run một cái, bị boss bắn trúng, HP (cột máu) giảm xuống phân nửa.

2. Chương 2: Thiếu Nữ Hấp Huyết Quỷ Cùng Thợ Săn

Là lão quỷ sống mấy trăm năm, đối với cuộc sống vẫn có yêu cầu chất lượng nhất định. Yêu cầu duy nhất của Mộ đối với cuộc sống, chính là tủ quần áo —— Ngăn tủ hơn mười lăm tuổi ít hơn hai năm không ngủ, toàn bộ ngăn tủ không phải bằng gỗ tự nhiên không có mùi hương nhàn nhạt của cây mộc hương không ngủ, ngăn tủ thể tích ít hơn 1.5mx2m không ngủ, ngăn tủ treo hơn năm bộ quần áo không ngủ...

“! Anh nằm ngủ trong quan tài có được hay không hả!!!” Thiếu niên tính tình nóng nảy nhưng lại thông minh mỗi lần dời nhà luôn luôn gào thét khi tìm tủ quần áo theo đúng yêu cầu cho hắn.

“Ta không thích nằm mà, Meo.”

Ba giờ chiều —— Thời gian Mộ rời giường. Mặt con nít dựa theo Mộ Hi phân phó mở cửa tủ ra, bị ánh mắt trừng chăm chăm của hắn dọa cho lui lại.

“Cái kia... Mạo muội hỏi một câu, nếu như mọi người đều biết anh ngủ trong ngăn tủ, chẳng phải anh rất dễ bị đánh lén sao?”

Thân ảnh thanh niên cất bước lại bị “từ kia” làm lung lay một chút, một giây sau, Mộ biến mất, dùng hành động trả lời vấn đề của hắn.

Chỉ hơn nửa ngày, trong tủ lạnh mất đi hai túi huyết tương. Mộ Hi nhìn về phía Ngũ Nhiên, ánh mắt trở nên âm trầm, mặc dù mặt con nít làm việc nhà rất lanh lợi, thế nhưng ăn nhiều như thế mới là trọng điểm đó!

“Mộ Mộ, nhanh chóng đưa tiểu hài tử này đến bên người mẹ nó đi.”

“Rất nhiều năm rồi chưa gặp thợ săn hấp huyết quỷ.”

“Tiểu Thiển không phải mẹ tôi! Tôi... tôi thích cô ấy.”

“...”

“Sau này cậu sẽ hiểu, hài tử.”

“Meo —— Hi, cùng ra ngoài tản bộ không?”

“Ai gọi là Meo Hi hả!!!”

Vương quốc huyết tộc có hệ thống quản chế rất nghiêm khắc, nhưng mà, đó là ở phương Tây. Thời gian Mộ tới Trung Quốc, trên mảnh đất này hầu như không có hấp huyết quỷ. Hơn một trăm năm trôi qua, dần dần ngư long hỗn tạp cũng liền khó tránh có thêm.

Mấy trưởng lão đứng đầu ở phương Tây không rảnh trông nom mảnh đất lớn này, vì vậy nơi đây trở thành thiên đường của hấp huyết quỷ, cũng có thật nhiều hấp huyết quỷ mới được sinh ra nhưng không được phụ trách sinh tồn trong kẻ hờ.

Hấp huyết quỷ cùng nhân loại sinh sống cũng cân đối vi diệu.

Trên đường, thợ săn hấp huyết quỷ cũng sẽ không dễ dàng động thủ với vô danh tiểu tốt yếu ớt, trừ khi nhìn thấy bọn họ giết người. Nhóm hấp huyết quỷ cũng ghi nhớ sẽ không tùy tiện hút khô thức ăn — mà là ôm hân, khiến hân trở thành một thành viên của hấp huyết quỷ.

Hấp huyết quỷ sơ ửng cho Ngũ Nhiên đại khái cũng là một đứa trẻ mới ra đời — Ở trong mắt Mộ.

“Tiểu Thiên bị thương liệu mạng dẫn kẻ kia đi, cô ấy nói buổi tối chín giờ gặp lại tại quán rượu, cho nên tôi một mực chờ ở đó.” Không nghĩ là bị dối đến vậy.

Không giống với hai người kia an nhàn thảnh thơi, Ngũ Nhiên vừa đến nơi ước định liền lo lắng xoay vòng.

Tình nhân trong mộng bạch y phiêu phiêu đúng là xuất hiện, nhưng mà — nhưng có cần mặc chiếc váy hoa máu dính tùm lum kinh khủng như thế không?

Cô gái kéo thân thể bị thương mệt mỏi, nhìn thấy Ngũ Nhiên bình an không có chuyện gì thì mắt sáng rực lên, lập tức nhìn về phía hai người quái dị kia, tràn ngập địch ý nhe nhe miệng, lộ ra răng nanh sắc nhọn. Nữ hấp huyết quỷ xinh đẹp bào hộ Ngũ Nhiên sau người, cảnh giác nhìn bọn họ — khí tức quỷ dị, khiến cô không khỏi khó chịu.

Mộ Hi không khách khí nhe lại, miệng đầy — nanh trắng.

“...”

Quỷ sao? Huyết thống Đông Âu, tuổi không đến 100, sức chiến đấu — miễn cưỡng xem là một thành đi. Nhưng mà...

“Thợ săn, rất mạnh.”

Nam tử áo đen từ chỗ tối đi ra, áo choàng cũng không che dấu được cơ bắp, tứ chi tràn ngập sức mạnh, sức chiến đấu so với nữ hấp huyết quỷ này mạnh hơn rất nhiều.

“Phạm nhân ta đã ngầm truy đuổi mười năm, hôm nay ta sẽ không để người chạy mất!”

“Người đang cos người dơi à đại thúc!” Giọng nói nghe như ác bá bức lương vi xương [1], khiến người khác không thoải mái. Mộ Hi chép miệng một cái, bày ra tư thế chồm lên, tùy thời chuẩn bị như tiễn rời cung bắn đi.

[1] Bức lương vi xương: chỉ hành động khi ác bá cường hào dân nữ.

— Đáng tiếc còn chưa xuất thủ đã bị Mộ kéo cổ áo lôi về, Mộ Hi đáng thương phải ở giữa không trung co lại thành bản thể, tức giận “meo” một tiếng.

Mộ nhét tiểu hắc miêu vào áo, đè lại cái đầu lộn xộn của nó.

“Rất mạnh, không phải cậu có thể ứng phó.”

“Meo ô!!!”

“Lại là một hấp huyết quỷ?” Thợ săn có chút kinh ngạc, hầu như không cảm nhận được khí tức của hấp huyết quỷ này, nam nhân trẻ tuổi này, rốt cuộc là quá mạnh mẽ hay là quá yếu?

“Buông tha bọn họ lần này, tiểu miêu nhà ta rất thích đại chính thái biết làm việc nhà này.”

“!!!”

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nghĩ thế nào cũng thấy chương này thật kỳ quái... Được rồi, một vài vấn đề sẽ giải thích phía sau, tui không nói lời vô ích nữa... Tiếp tục đăng truyện...

~*~

3. Chương 3: Truyền Thuyết Do Thợ Săn Thuật Lại

“Hừ, người cho là người có khả năng gây trở ngại quyết định của ta à?” Đại hán trong bóng tối bóp các ngón tay kêu ‘rôm rốp’, đi gần về phía Mộ, từng bước từng bước đều như bao hàm thiên quân chi lực. Ở bước thứ mười thì dừng lại, ánh mắt đại hán tràn ngập khinh miệt.

“Như vậy, có thể động thủ chưa?” Giọng Mộ không buồn không vui, lúc nào cũng thiếu cảm tình như thế.

“Ít nói nhảm, động thủ đi!” Thợ săn nhanh như chớp lấy ra khẩu MK23 đường kính 9mm đã được đặc chế từ trong ngực, trong nháy mắt viên đạn theo hướng Mộ bắn tới.

Cùng một người cùng một khẩu súng cơ hồ trong cùng một lúc bắn đạn ra, lại giống như bao trùm tất cả phương hướng.

Trong lòng thợ săn âm thầm tự hào về tuyệt kỹ mình khổ luyện mấy năm —— Góc độ cùng mật độ đạn thể này, căn bản không cần lãng phí thuốc ngân (bạc 100%) đối phó với hấp huyết quỷ, có thể trong nháy mắt bắn bọn chúng thành tổ ong vỡ vỡ.

Thế nhưng —— Khi hắn chờ mong máu tươi nổ rộ, Mộ biến mất.

Nụ cười đắc ý trên miệng còn chưa lui đi, trước mắt thợ săn xuất hiện một thanh niên áo sơ mi trắng quần jeans —— Từ trên cao nhìn xuống trùng kích, tay phải Mộ nắm chặt cổ thợ săn, sống tay phải vung ra chém rụng cây súng lục xa xỉ, đầu gối phải đánh vào phần bụng cường tráng của đại thúc, vật ngã hẳn, sau đó lại không hề được trượt ba năm mét mới dừng lại.

“...” Cái tư thế này tựa hồ có chút quen mắt.

Tóc mái che đi ánh mắt của Mộ, thấy không rõ biểu tình, nhưng mà có thể tưởng tượng gương mặt hắn cũng chẳng lộ biểu tình gì. Hắc miêu từ cổ áo mở rộng “meo ô” một tiếng nhảy ra ngoài, thí diên thí diên chạy đến chỗ súng lục rơi xuống, vây quanh hai bên.

“Quả nhiên là hệ thống vũ khí hoàng kim phong bạo nha, a a a, có hai hệ thống chuyển đổi qua lại luôn! Khẩu súng này chắc chắn rất mắc đó!!!”

“Là vũ khí mạnh, thích thì mang về cũng được.”

“...” Thì ra là vũ khí mạnh sao?

“...” Có cần cảm một cách đương nhiên thế này không nha thân [1]!

[1] Thân: một cách xưng hô, lúc đầu mình tính để thuần việt nhưng sau này tác giả dùng nhiều nên mình giữ nguyên văn, nghe cũng dễ thương.

Mộ không có việc gì liền dùng tay trái chế trụ cánh tay thợ săn kéo đến bên mép, nhìn thoáng qua đại thúc còn đang khiếp sợ, buông tay phải kéo áo choàng hắn lên tùy ý lau một chút, sau đó há miệng ——

Cắn lên.

“...” Mặt con nít cùng cô gái xinh đẹp hoá đá xong thật vất vả có chút khôi phục thì lại hoá đá lần thứ hai.

“Người... người...” Đại thúc thợ săn hấp huyết quỷ cảm giác sức mạnh của bản thân đều bị rút đi, trợn to mắt nhìn hấp huyết quỷ ưu nhã liếm đi vết máu trên răng. “Lẽ nào truyền thuyết là thật, người là Mộ Ni... A!”

Này này, đừng lần nào cũng dùng phương thức xách cổ người ta lên rồi vứt xuống cho bất tỉnh được không?

“Truyền thuyết gì đó, không tin vào được.” Mộ xốc lên Mộ Hi đã trở về hình người đang ôm MK23 chảy nước miếng, chậm rãi đi về nhà — đi đến hướng trái ngược.

“Toreador, trông tốt hài tử của cô, tạm biệt.”

Tuy rằng Mộ Hi không gặp được nhiều hấp huyết quỷ, nhưng hẳn tuyệt đối không thể thừa nhận Mộ là hấp huyết quỷ đẹp trai nhất hẳn từng gặp.

Dù cho hấp huyết quỷ đẹp trai cắn động mạch chủ trên cánh tay trắng hán nhìn cũng rất không có mỹ cảm được không! Nhất là hình dạng răng nanh cắn đến miệng đầy máu thật sự là quá phá hư mỹ cảm!

Giống như Mộ vậy — Tuy rằng không có thiên sinh lệ chất như tiểu miêu yêu hẳn nhưng ít nhất lời ra ngoài cũng là một khúc suốt ca mặt than, không phải là dưới ánh trăng ôm một cô gái xinh đẹp, nhẹ nhàng hôn lên cằm cổ trắng nõn của cô ấy sao?

“Máu quá yếu, khó uống.” Tuy rằng giữa hấp huyết quỷ cùng người không giống như hấp huyết quỷ cùng hấp huyết quỷ, hút máu cường giả có thể tăng cường sức mạnh của bản thân, thế nhưng đã đứng ở đỉnh kim tự tháp, Mộ vẫn thích tư vị máu của nam giới thành niên tràn đầy sức mạnh.

Thật sự là... Mộ Hi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Truyền thuyết đúng là không đáng tin cậy, nhưng mà đại thúc thợ săn đáng thương thật là một chút cũng không tiếc nuôi đi — Hơn một trăm năm trước ở Châu Âu, lúc đó thợ săn hấp huyết quỷ cường đại nhất đã từng một một hấp huyết quỷ còn cường đại hơn.

Trong truyền thuyết, hẳn có một tốc độ không phải người mà là quỷ.

Trong truyền thuyết, hẳn chỉ dùng một chân phải phé đi cánh tay của thợ săn nổi danh nhất lúc ấy.

Trong truyền thuyết, hẳn không giết chết thợ săn mà chỉ hút máu của hắn, hành động như châm chọc cùng cảnh cáo.

Trong truyền thuyết, hẳn không có răng nanh thật dài của hấp huyết quỷ, vì vậy thợ săn gọi hắn bằng danh hiệu “Vô nha Quỷ Vương” (Quỷ Vương không răng).

Trong truyền thuyết, tay hắn được xưng là “Thần chi hữu thủ” — Tay thần có thể bóp nát cổ họng tất cả địch nhân.

— Tên của hắn, Mộ Ni Thụy.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: PS: Toreador, một trong mười ba thị tộc hấp huyết quỷ, người cuồng nhiệt truy cầu cái đẹp cùng nghệ thuật. Mộ Mộ là tộc Gangrel... Đến lúc nào đó, sẽ thú tính đại phát (Phi phi, người đang suy nghĩ sự tình tà ác gì đây = = Mọi người hiểu không) (Tộc Gangrel – Mật Đẳng, có được sức chiến đấu hoàn mỹ, khước từ văn minh, thiên tính là thích cô độc mà lưu lạc hoang dã, làm bạn cùng dã thú, bên trong gen cũng không thể tránh khỏi có một chút thú tính.) Ngoài ra, “Mộ Ni Thụy” không biết là xưng hô của hấp huyết quỷ nơi nào, hiện tại tui lên Baidu tìm thế nào cũng không ra, toàn bộ tham khảo Hấp huyết quỷ kiếp trước kiếp này (Suất Vân).

.

Chú thích: 13 thị tộc Hấp huyết quỷ (Vampire).

Hấp huyết quỷ (Vampire) chia làm 3 thị tộc: Bí ẩn đồng minh (Camarilla, Mật Đẳng), Ma yểm đồng minh (Sabbat, Ma Đẳng), Độc lập thị tộc (Trung lập Đẳng). Ngoài ra còn có Diệt vong thị tộc (Cappadocians) nhưng tộc này đã diệt vong nên không tính đến nữa.

– Mật Đẳng: Brujah, Gangrel, Malkavian, Nosferatu, Toreador, Tremere, Ventrue.

– Ma Đẳng: Lasombra, Tzimisce.

– Trung lập Đẳng: Assamite, Setites, Giovanni, Ros.

Lịch sử hấp huyết quỷ:

Nguồn gốc khai sinh của hấp huyết quỷ, dựa vào một quyển sử ký bí mật đó chính là một nhân vật trong thánh kinh mang tên Cain. Adam và Eve sau khi bị Thượng Đế trục xuất khỏi vườn địa đàng thì trở về với cuộc sống hoang dã. Họ sinh ra rất nhiều đứa con, Cain chính là đứa con đầu lòng của họ, con người thứ 3 của thế giới. Cain là một nông dân, sống chung cùng với người em trai. Cả hai mỗi ngày đều phải dâng cho Thượng Đế cống phẩm. Một ngày khi cả hai cùng dâng nạp cống phẩm, Cain dâng lên rau quả, trong khi đó người em trai, một người chăn dê, lại cống thịt dê. Cain tỏ ra đố kỵ vì thế giết chết người em của mình. Đến ngày thứ 2, Thượng Đế hỏi Cain về người em trai thì Cain nói rằng không hay biết. Thượng Đế tức giận nói: Ta nghe thấy tiếng khóc than của em trai mi, mi phải lãnh sự trừng phạt. Cain lập tức xin tha mạng, Thượng Đế liền nói: Ta sẽ không giết mi, ta biết sau này mọi người sẽ đều xa lánh mi, vì vậy ta sẽ cho mi một ký hiệu để người đời giày vò mi nhưng không giết mi để mi mãi mãi phải chịu lời nguyền rửa này. Sau đó Cain bị đẩy đến một vùng đất mà hiện nay chính là Phi Châu, phải dựa vào máu của người sống để sinh tồn và mãi không chết để chịu đựng lời nguyền rửa của con người. Trong sách Whitewolf có ghi lại, sau này Cain kết hôn cùng với người tình của Satan là Lilis. Lilis đã hướng dẫn cho Cain cách hút máu để lấy năng lượng. Vì sống một cuộc đời khá cô quạnh nên Cain đã sản sinh ra hậu thế cho mình, đó chính là hấp huyết quỷ thế hệ thứ hai. Thế hệ thứ hai này có 13 hậu nhân, và 13 hậu nhân này chính là hấp huyết quỷ thế hệ thứ ba. Hấp huyết quỷ thế hệ thứ ba là những kẻ may mắn sống sót sau cơn đại hồng thủy Noah. Chúng thiết lập nên 13 bộ tộc khác nhau của hấp huyết quỷ và giết chết cha mẹ của chúng.

4. Chương 4: Ở Chung Bắt Đầu Thế Nào

Đánh nhau ẩu đả vĩnh viễn không phải là trọng điểm trong cuộc sống, đối với tiểu miêu yêu và lão hấp huyết quỷ đã sống nương tựa lẫn nhau hơn một thế kỷ mà nói, nhạc đệm nho nhỏ này rất nhanh đã bị quên đi, cuộc sống gió êm biển lặng như trước.

— Thật ra cũng không phải gió êm biển lặng như vậy.

“Mộ Mộ, vạn ác quỷ dương (quỷ Tây)! Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, ăn không thể để dư lại! Ngày mai tôi không nấu cơm nữa đâu!!!”

“Mộ Mộ, anh cứ đem quần áo bẩn ném khắp nơi là sao, ném vào phòng giặt thì chết à!!!”

“Mộ Mộ, gọi tôi là Meo nữa tôi sẽ bỏ nhà đi thật đấy!!!”

“Mộ Mộ!!!”

Dường như tiểu miêu nóng tính luôn luôn gầm thét.

Như thế, miêu yêu tính tình ác liệt như vậy cùng hấp huyết quỷ hành vi ác liệt như vậy làm sao lại sống nương tựa lẫn nhau lâu như vậy?

Nhân duyên dường như vô cùng đơn giản.

Thế kỷ 20, hấp huyết quỷ phiêu dương quá hải theo thuyền đến, ở trong một hời sơn lâm đại hỏa xách ra một tiểu hắc miêu cào rách quần áo hần, cho nên tiểu miêu may mắn sống sót từ đó về sau bắt cam bắt nguyệt bán thời bán tị[1] mà bị bao dưỡng.

[1] Bán thôi bán tị: giả bộ chối từ, ỡm ờ.

“@# %. . . &*()” (Người tên là gì?)

“Meo~”

“*. . . #*()——\$” (Ừ, Meo, sau này, liền sống cùng nhau đi.)

“Meo?”

Hấp huyết quỷ không răng (nanh) làm sao cũng không gây ra sóng gió, thời đại chiến loạn cho hần, là che chở tốt nhất, ngược lại cũng chưa bao giờ bạc đãi hần —— và nhận được mèo.

Sau đó vào một ngày, vẻ mặt tiểu hắc miêu khinh bỉ nói câu đầu tiên với hắn, nội tâm hấp huyết quỷ mặt than có chút cuộn trào mãnh liệt một trận.

Rồi lại một ngày nào đó, lúc tỉnh lại trong ngăn tủ một nhà đạt quan quý nhân(thân phận và địa vị hiển hách), phát hiện một thiếu niên xích lô tai mèo đuôi mèo nằm trên người, cảm xúc của hấp huyết quỷ mặt than lại lần nữa dâng trào rất lâu...

Lại sau đó... Tiểu miêu yêu dần dần tu luyện nói chuyện được bắt đầu chịu trách nhiệm toàn bộ sinh hoạt của tổ hợp người quái dị.

Đương nhiên, tiểu miêu có hai chuyện quan trọng hạng nhất:

Thứ nhất, bị thiếu niên tai mèo đuôi mèo nhất bút nhất hoa [2] dạy viết chữ Hán, hấp huyết quỷ thật sự bị thương lắm!

[2] Nhất bút nhất hoa: viết chữ một cách đẽ mạnh, từng chữ hữu lực.

“Mẫu thân tôi là mèo nhà quý phủ tể tướng nổi danh Trương Cư Chính [3] Minh triều, xuất thân thư hương môn đệ, tri thư đạt lễ, sau đó mặc dù lưu lạc sơn lâm, lại có thể tu thành chính quả... Nói chung, anh tới Đại Trung Hoa tôi lâu như vậy nói đều không ăn khớp, xấu hổ không hổ thẹn không, viết nhanh lên!”

[3] Trương Cư Chính, là một nhà chính trị và học giả Trung Quốc thời nhà Minh.

Thế nhưng, đối với “Quỷ dương” ban ngày ngủ buổi tối nhìn sao ngẩn người thỉnh thoảng đói bụng hút máu người hoàn toàn không cần phải giao lưu mà nói, chữ Hán thật tình là bác đại tinh thâm đến vô pháp lý giải!

Thứ hai, tiểu hắc miêu bị đặt tên là “Meo” vì quyền lợi hợp pháp của mình bắt đầu đấu tranh — Nhưng chân chính được công nhận cũng mãi đến 84 năm sau, lúc này vật thần kỳ chứng minh thư mới bắt đầu xuất hiện. ()

“Được rồi, Meo, tự mình chọn một tên đi.” Ở thời đại mới, hấp huyết quỷ Mộ nắm giữ một tài nghệ mới — Làm giả các loại giấy chứng nhận. Hết thấy, chỉ đợi tiểu miêu tự xưng mình là thẩm nhuần văn hoá Trung Hoa trên dưới năm ngàn năm tự lấy một cái tên xuất sắc vang dội cho mình.

“Mộ Mộ gọi là Mộ Ni Thụy gì gì đó... Tình cảm giữa chúng ta nhiều năm như vậy, thôi tôi miễn cưỡng dùng họ của anh được rồi, Mộ cái gì mới hay đây...” Thiếu niên cau mày, càng không ngừng lật cuốn từ điển Tân Hoa dày cộm, đột nhiên mặt mày rạng rỡ.

“Hắc, có rồi, từ Hi, ý chỉ ánh bình minh, tượng trưng cho ánh sáng!” Thiếu niên nhẹ nhàng nhảy dựng lên, một tay chống nạnh một tay vươn ngón tay hướng hấp huyết quỷ đang nhàn nhã xem báo, lớn tiếng kêu:

“Chịu chết đi, hấp huyết quỷ, Mộ Hi ở đây, từ nay về sau tôi chính là khắc tinh của anh!”

“...”

Sau giữa trưa, phòng nhỏ yên tĩnh bị một loạt tiếng chuông cửa phá vỡ.

Loại động vật mèo trú phục dạ xuất [4] Mộ Hi cụp tai ra mở cửa, khi thấy một mỹ nữ vóc người nóng bỏng ngoài cửa, trên đầu toát ra vô số dấu hỏi mà mắt thường có thể nhìn thấy.

[4] Trú phục dạ xuất: ban ngày ẩn nấp ban đêm ra ngoài, chỉ tập tính của động vật, nghĩa khác chỉ sinh hoạt không có quy luật của người nào đó.

“Hello~” Mỹ nữ bày ra nụ cười tươi minh diễm, “Tôi tìm hấp huyết quỷ thân ái Mộ tiên sinh, mong hắn trả lại vũ khí cho đại sư đệ đáng thương của tôi được không?”

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phụt, không biết có phải liên quan đến tiêu đề hay không, chương này dò đi xét lại lâu lâu lắm rồi == Mộ Hi là đơn thuần thoát tuyến, Mộ nói, ta đang cố gắng tạo ra cá tính của hắn, hắn nói ít nhưng là tuyệt đối không máu lạnh nha mua~

5. Chương 5: Kính Chào, Tử Tước [1] Đại Nhân

[1] Tử tước là một tước hiệu quý tộc cha truyền con nối, dưới Bá tước nhưng trên Nam tước.

Edit: Cực Phẩm

Mỹ nữ 26 tuổi, chính là thời điểm bỏ đi vẻ ngây ngô hiện ra tất cả vẻ đẹp thành thực. Quan trọng nhất là có một cổ cường hân — tạm gọi là khí chất ngự tử, tiểu miêu bị kinh sợ hầu như không hỏi gì liền mở cửa cho cô vào.

“Mộ Mộ vẫn chưa rời giường, cô... nếu cô có chuyện gấp tìm hân thì lên lầu đi!” Ngự ý, hân tuyệt sẽ không vì mỹ nữ đi gọi tên hấp huyết quý khi rời giường tính tình rất khó chịu kia đâu.

Nghĩ đến bị kịch thảm thiết trước thời gian Mộ rời giường gọi hân dậy — Trong nháy mắt lông tơ tiểu miêu đều dựng thẳng đứng.

“Không vội, chúng ta cứ tâm sự trước được rồi, tỷ tỷ thích nhất tiểu bằng hữu nộn nộn nha, a ha ha~”

Móng tay của Mộ Hi hầu như không nhận được muốn mọc dài ra cào vào khuôn mặt hạt dưa Châu Á nhỏ nhắn của đại tỷ tóc lộn sóng lớn bông bênh kia, thế nhưng — Là một yêu quái tốt thời đại mới giữ được truyền thống cư gia, phải có lễ phép phải có lễ phép phải có lễ phép!!!

Vì vậy, trong phòng khách bắt đầu một hồi đối diện hai tiếng đồng hồ... Thiếu niên chân trần ngồi chồm hổm đạp trên ghế sofa hai tay rũ xuống như mèo dựng thẳng mắt nhìn chăm chăm mỹ nữ đối diện, gần như có thể nghe được nơi cổ họng bật ra tiếng ô ô không thân thiện.

Mãi đến khi khúc quanh cầu thang xuất hiện một thân ảnh của thon dài.

Ánh mặt trời sau giờ ngọ rèm cửa sổ thật dày ngăn cản ở bên ngoài, ngọn đèn mờ trong nhà chỉ hiện lên một hình dáng mơ hồ.

Thật ra ngay từ lúc trong nhà bắt đầu hiện hữu hơi thở của người sống, Mộ liền tỉnh.

Đúng là con mèo ngu ngốc, ngơ ngác dẫn sói vào nhà cũng không biết. Mộ ở trong ngăn tủ hai giờ đồng hồ, suy nghĩ về: Kế hoạch giáo dục tiểu miêu nhà mình về tăng cường bảo hộ.

Xoay một vòng MK23 có vẻ nặng nề trong tay, ngón tay thon dài của Mộ chế trụ cò súng, hướng về phía mỹ nữ lão thần tại tại [1] hai chân treó nguẩy.

[1] Lão thần tại tại: ổn trọng, chừng chặc, bình thần.

“Súng chơi đã rồi trả lại cô, mang đi sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.” Mặt của Mộ cuối cùng cũng tách khỏi bóng tối.

Phụ nữ Châu Á, dưới 30 tuổi, thợ săn hấp huyết quý, sức chiến đấu 5 thành, sức bật không thể đánh giá.

“Đúng là chơi đã rồi, trong súng một viên đạn cũng không có ha!” Tươi cười của cô gái không giảm, hoàn toàn không thèm để ý một nam nhân mạnh mẽ đang đứng trước mặt mình.

“Lời đầu tiên tự giới thiệu, tiểu đội trưởng Ám Chi Quang Châu Á – Bách Lý Sương, đồ tôn (học trò của học trò) của vua thợ săn Thomas từng bị anh đánh bại. Hạnh ngộ, ‘Vô nha quý vương?’ Bách Lý Sương đi tới bên người Mộ, tiếp nhận súng trong tay hân, lại đưa tay phải ra muốn cùng “truyền thuyết” bắt tay.

“Meo~” Tiểu hắc miêu linh hoạt theo ống quần quần Mộ leo đến trên vai phải hân, tràn ngập địch ý nhắm về phía bàn tay trắng nõn kia.

Tay phải Mộ vuốt ve tiểu miêu trên vai, cự tuyệt mỹ nữ lấy lòng, nhất thời miêu tâm đại duyệt, thân mật cọ cọ gò má của hân.

“Ta không nhớ rõ ta đã làm gì khiến đoàn thợ săn để mất tới.”

“Sư phụ tôi là đệ tử đặc ý thu nhận lúc già của sư công tôi (sư phụ của thầy), cùng ông rất thân cận, cho nên lão sư và tôi —— đều đối với ngài vô cùng cảm thấy hứng thú!” Bách Lý Sương thần nhiên cười, “Ngài chính là toàn bộ thời kỳ thiếu nữ của tôi đó, Tử tước đại nhân.”

Quốc gia hấp huyết quý, thành viên quý tộc Tử tước 300 tuổi. Nhưng châm chọc là, Mộ dường như chưa từng được thừa một là một thành viên quý tộc.

Chỉ cần là hấp huyết quý xuất thân thị tộc Châu Âu đứng chỗ này, nhất định sẽ sợ hãi phát hiện —— Sức mạnh của Mộ, tuyệt đối không phải là sức mạnh hấp huyết quý đời thứ mười sau này nên có.

Mọi người đều biết Cain bị thương để nguyên rửa chính là hấp huyết quý đời thứ nhất, sau đó thứ hai, thứ ba cũng có được năng lực sánh ngang thần, hấp huyết quý đời thứ ba sáng lập mười ba thị tộc, sau đó hầu như đều chết đi trong “chiến tranh bao vây tiểu trừ rồi phản bao vây tiểu trừ ngược”, biến mất trong dòng lịch sử. Hấp huyết quý đời thứ bốn, năm, sáu có năng lực xuất chúng giống nhau, nhưng hầu như tất cả đều đã rơi vào giấc ngủ say dài đằng đẳng.

Mà hấp huyết quý hiện nay trên thế giới, bắt đầu từ thế kỷ XIII, liền do đại trưởng lão hấp huyết quý đời thứ bảy lớn tuổi nhất thống trị. Cũ mới thay thế cho nhau, chỉ cần không phải đại sự huyết tộc tận thế diệt vong, các trưởng lão cũng sẽ không can dự vào, bọn họ cũng không bị lịch sử ghi lại.

Hiện tại có hấp huyết quý đời thứ sáu, thực lực mỗi một thế hệ đều không thể vượt qua hồng câu [2]. Không còn chịu thua ai nữa, cho nên ít có khả năng bị phá trừ ưu thế bối phận.

[2] Hồng câu: khoảng cách (sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà nam, ranh giới Hán – Sở ở Trung Quốc, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng). Câu này có thể hiểu đơn giản là các hấp huyết quý từng đời không có chuyện có hấp huyết quý mạnh hơn đời trước cho nên mấy hấp huyết quý đời đầu không bị xem thường.

Sức mạnh của Mộ, từ mấy lần giành được ưu thế từ những lần giao chiến, trực tiếp đè ép các trưởng lão đã sống lâu gấp hẳn ba lần.

“Thật sự rất muốn biết, Mộ Ni Thụy, rốt cuộc anh là quái vật từ đâu tới?”

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Thật ra tui rất hận phổ cập bách khoa = =]

6. Chương 6: Ma Vương Giá Lâm

Hấp huyết quý đời thứ bốn năm sáu cũng không có biến mất, chỉ là hầu như đều lâm vào giấc ngủ mạn vô chỉ cảnh [1] mà thôi —— Cái giá phải trả cho chuyện thức tỉnh quá cao, huyết tộc không thể thừa nhận.

[1] Mạn vô chỉ cảnh: chỉ vĩnh viễn không ngừng hoặc không có giới hạn.

Nhưng mà, vẫn có ngoại lệ.

Sau thế kỷ XVI, các trưởng lão phong tồn (niêm phong) một đoạn lịch sử quan trọng của hấp huyết quý. Từng có một “người trường thọ” sống một hai nghìn năm ngoài ý muốn thức tỉnh ——

Ma vương hiện thế, hủy thiên diệt địa.

Trong vòng bảy ngày, huyết tộc có gần trăm người thương vong. Người trường thọ rất kinh khủng, không phải bởi vì cường đại nghịch thiên hay là trạng thái táo loạn (táo: nóng nảy) khi vừa thức tỉnh, mà là họ dùng máu tươi của đồng loại để sống.

Mặc dù hẳn rất nhanh thích ứng với thế giới lúc đó, hơn nữa hành vi tàn sát đồng loại cũng bắt đầu thu liễm, nhưng các trưởng lão vẫn trí cho rằng không thể để huyết tộc đời thứ năm lưu lại trên đời này, về công về tư bọn họ cũng không thể dễ dàng tha thứ cho mối uy hiếp to lớn này.

Nhưng khi ma vương ở Bavaria (nước Đức) đã yêu một vị công chúa nhân loại.

Cha của Mộ — Tata, hấp huyết quỷ đời thứ năm, đã biến người yêu mình thành đồng loại, hơn nữa không thông qua phương pháp ôm (ôm ở đây là ôm rồi cắn lên cổ), mà là dùng phương thức “Huyết kế” – đem máu nhân loại phóng quang, sau đó dẫn máu mình vào.

Cách làm mạo hiểm chấn kinh tất cả hấp huyết quỷ, nhưng điều này cho thấy quyết tâm của Tata – công chúa vương thất Wittelsbach không còn tồn tại nữa, mà có một sinh mạng mới ở huyết tộc là Linith, kế thừa sức mạnh, tước vị, tất cả của Tata.

Nhóm hấp huyết quỷ theo chủ nghĩa lãng mạn bị câu chuyện tình yêu mỹ lệ này thuyết phục, âm thầm cầu nguyện cho ma vương và vương hậu của hắn lưu lạc ở Châu Âu không bị các trưởng lão tìm được – Tuy rằng các trưởng lão đều không phải đối thủ của Tata, nhưng chỉ cần có thể áp chế hắn một khắc đồng hồ, bọn họ có bí pháp cường chế khiến hắn nhập quan (hòm) ngủ say.

“Tuy rằng không biết tại sao ngài bị truy nã, nhưng các trưởng lão thủ lĩnh mật đảng dường như rất xem trọng tin tức của ngài!” Bách Lý Sương cười, có một chút gian trá, “Phải biết rằng, thợ săn hấp huyết quỷ cùng nhóm hấp huyết quỷ cũng không phải là tuyên thệ không thể cùng tồn tại, thỉnh thoảng cũng làm vài cái giao dịch để đổi lấy hoà bình sống chung...”

“Cô đang uy hiếp chúng tôi?” Tiểu hắc miêu đang hưởng thụ vuốt lông nghe đến câu đó, thoáng cái đứng lên, tràn ngập địch ý nhìn Bách Lý Sương. Trên thực tế, vừa mới bắt đầu hắn cũng không hiểu bọn họ nói chuyện gì, cho nên đơn giản vùi vào đầu gối Mộ ngủ gà ngủ gật.

“Cuộc sống bình yên rất quý giá!” Bách Lý Sương không sợ hãi chút nào nhìn vào con người màu hổ phách của Mộ, cũng không sử dụng kính xưng nữa, “Tôi cũng không yêu cầu anh làm cái gì, chỉ mong anh có thể đáp ứng, tương lai, vào lúc đoàn thợ săn cần trợ giúp, anh có thể đứng về phía chúng tôi. Tôi đoán, phe cánh hấp huyết quỷ cũng không lưu lại hồi ức tốt đẹp cho anh đi!”

Mộ rơi vào trầm mặc.

Sinh hoạt của Mộ thật ra rất đơn giản, khi còn bé cùng mẹ trốn chạy và sau đó một mình lưu lại ở Châu Âu, khi đến Trung Quốc gặp được tiểu miêu, hầu như mọi chuyện đều đã phai nhạt dần.

“Cam đoan của cô không có tác dụng...” Mộ lắc đầu, “Nhưng mà ta vẫn đáp ứng cô, bây giờ mời rời khỏi.”

Tuy rằng việc Mộ thoả hiệp nằm trong dự liệu, nhưng Bách Lý Sương vẫn kinh ngạc một chút. Lời nói của cô không giả, đối với chuyện nghiên cứu Mộ Ni Thụy cô dám tự xưng mình vượt qua bất cứ người nào. Cô nghiên cứu mỗi một lần chiến đấu đàm hoa nhất hiện (oanh liệt một thời) của hắn, hầu như cũng có thể tưởng tượng ra được tính cách của hắn: Đam mê, tùy ý, cùng với cường đại đến có thể tự cao tự đại và mù mờ.

Cũng không thể nói đánh giá như vậy không chính xác, thế nhưng trong lời nói của Mộ Hi là một tình cảnh khác: Trì độn, lười biếng, hết ăn lại nằm không làm việc gì, quả thật chính là đại nhân vật phản diện vi phạm truyền thống mỹ đức của dân tộc Trung Hoa ta.

Bách Lý Sương rõ ràng cảm thấy Mộ không vui, cũng không ở lại nữa. Chỉ là trước khi đi, lại hướng tiểu hắc miêu đang liếm móng nói:

“Từ ngày đầu tiên bắt đầu biết hấp huyết quỷ tồn tại, liền cảm thấy không có gì kinh ngạc với chuyện cổ quái trên thế gian này. Nhưng mà lần đầu nhìn thấy yêu quái phương Đông trong truyền thuyết, vẫn là rất vinh hạnh~ Tạm biệt, miêu yêu Mộ Hi.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: PS: Có người nói tui càng viết càng không mạnh = =

~*

~Bữa mình có đọc một đoạn nói về hấp huyết quỷ trên

7. Chương 7: Cùng Nhau Cùng Một Chỗ Tại Đây Nơi Đó

“Mộ Mộ.”

“?”

“Tôi nghĩ, hình như tôi không biết rõ anh một chút nào cả.”

“... Mộ Ni Thụy • Tata • Wittelsbach • Gangrel.”

“Hả?”

“Tên của ta.”

“Ách... Tôi không phải nói cái này...” Tiểu miêu còn chưa kịp châm chọc độ dài cái tên này, đã bị Mộ xách qua, ghé đầu vào gối đầu mình.

Tiểu miêu hóa thành hình người từng một lần kháng nghị ghé đầu vào đầu gối Mộ như động tác bị xoa lông xoa tóc, nhưng mà mấy thập niên đã trôi qua, liền cũng không phản kháng nữa.

Chỉ là lần này tại sao lại có chút xấu hổ nhàn nhạt chứ?

Quên đi, cái kiểu đa sầu đa cảm không thích hợp với tiểu miêu yêu vô tư vô lo bị nuôi nhốt từ nhỏ. Hắn biến về thân mèo, rúc vào trong lòng Mộ.

“Mộ Mộ, anh có thể sống bao lâu.”

“Cực kỳ lâu.”

“Thật lâu là bao lâu hả lão quý!” Mộ Hi lại phát điên một lần nữa, “Tôi còn không biết anh bao nhiêu tuổi, mỗi lần đều là do người khác nói cho tôi biết về anh, thật có chút khó chịu lắm...”

“Cậu không hỏi ta.”

“Trò chuyện với anh sẽ mắc bệnh trầm cảm đúng không? A, anh làm gì!” Mộ xốc tiểu miêu lên nhét vào trong áo, đứng dậy đi lên lầu.

“Nên ngủ rồi.” Tâm tình của Mộ có chút mơ hồ không nói rõ.

“Mộ Mộ, mượn chuyện cổ quái anh ngủ trong ngăn tủ mà nói...” Mộ kéo cánh cửa lại, một chút nguồn sáng đều bị cắt đứt, ánh mắt xanh biếc của hắc miêu trong bóng đêm phát sáng.

“Hình như rất lâu trước đây tôi có hỏi qua anh, anh nhớ anh trả lời làm sao không?” Tiểu miêu táo bạo nắm cổ áo Mộ — Tuy rằng hình thể cách biệt một trời một vực, thế nhưng đích thật là biểu tình nhìn chằm chằm.

“Thói quen?” Mộ hơi nghiêng đầu, động tác hơi có vẻ trẻ con đều được Mộ Hi thu vào trong mắt.

“Nói cũng bằng chưa nói!” Tiểu hắc miêu rút cuộc nhịn không được, há miệng hướng mặt Mộ tấp tới, đụng đến làn da lạnh lẽo, nhưng lại không dám hạ răng, chỉ là lè lưỡi buồn bực liếm liếm.

Mộ đề đầu tiểu miêu lại, suy nghĩ một chút mới mở miệng, thanh âm trầm thấp: “Tata họ phụ thân, ta chưa từng thấy qua ông ấy. Wittelsbach là họ vương thất của mẹ ta, bà ấy là công chúa Bavaria thế kỷ mười bảy, cha biến bà ấy thành hấp huyết quý, Gangrel — là thị tộc của ta.”

“Cái này tôi biết, mười ba thị tộc hấp huyết quý, có thấy trong bách khoa toàn thư.”

“Cha ta... Ông ấy bị các trưởng lão cưỡng chế ngủ sâu, mẹ ta mang theo ta trốn tránh lệnh truy nã của huyết tộc, sau đó cũng...” Hơn một trăm năm chạy trốn, cuộc sống khiến công chúa nhu nhược luyện thành nữ quân nhân huyết tộc thân kinh bách chiến, tuy rằng kế thừa toàn bộ sức mạnh của Tata, nhưng khi Linith sinh hạ Mộ Ni Thụy bắt đầu từ từ suy yếu, cuối cùng cũng bị nhóm người mật đảng bắt được.

“Hấp huyết quý có quy định không thể vô cớ xử quyết đồng loại, mật đảng tự xưng là công chính, không thể giết mẹ ta ngoài sáng, cho nên để bà ấy cùng cha ta ngủ say.” — Ngủ say vĩnh viễn không thức tỉnh.

“Mộ Mộ?” Đây dường như là lần đầu Mộ Hi nghe Mộ nói về chuyện trước kia, một lần nói nhiều như thế, cũng mãi cảm ý thức được tâm tình dao động của Mộ.

“Thời gian mẹ ra ngoài kiếm ăn, đều đặt ta vào tủ quần áo, cho nên cuối cùng, ta còn sống.” Mi mắt Mộ rũ xuống, lập tức tiểu miêu nóng nảy, móng vuốt duỗi một cái ra liền biến thành hình người, nhẹ nhàng phất qua gò má của hắn —— May quá, không có nước mắt.

“Mộ Mộ —— Sau này tôi không hỏi quá khứ của anh nữa, bi tình như thế không thích hợp với anh đâu!”

Mộ vươn tay kéo đầu Mộ Hi vào ngực mình, cúi đầu cọ cọ mái tóc rối của hắn, thì thào nói câu gì đó.

“Ai, Mộ Mộ, anh đừng buồn, tôi nhớ anh ra đời ở Munich [1] đúng không, tôi nghĩ, cha mẹ anh nhất định đều rất thương anh, chính là không có dạy anh... Ôi chào, đừng nhéo nữa, đuôi tôi sắp lộ ra rồi. Không sao cả, đều đã qua rồi, sau này có tôi cùng anh, đi chỗ nào cũng được...”

[1] Munich: thành phố phía đông nam nước Đức, thủ đô của Bavaria.

Thiếu niên vẫn lầm bầm thảng đến khi ngủ, lúc tỉnh lại eo mỗi lưng đau mới hối tiếc không kịp —— Tựa hồ đã đến lúc thay đổi thói xấu của hấp huyết quỷ bề ngoài cường đại thật ra nội tâm rất yếu ớt rồi.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Lỗi nhai, tui đang nghĩ lúc miêu miêu hoá thành hình người có mặc quần áo hay không, sói tru = = Nhưng mà biến một lần xích lô tiểu miêu đều cho người khác thấy hết - -] — Bất trùng [2]: Mộ Ni Thụy • Tata • Wittelsbach • Gangrel.

[2] Bất trùng: từ này có những nghĩa sau, thứ nhất là nghĩa lỗi (bug); thứ hai trong tiểu thuyết trên mạng, thường có người ngồi không dùng “bất trùng” để thay thế buồn chán.

8. Chương 8: Tiểu Miêu Vs Hấp Huyết Quỷ

Mỹ nữ thợ săn khêu gợi đường hoàng dời đến sát vách Mộ gia, thường thường “đúng lúc” đi ngang qua chào hỏi, mời hai vị suất ca Mộ gia đang nhìn sao nhìn trăng thuận tiện —— Đi bắt quỷ.

Ngoài dự đoán là Mộ đã đồng ý mấy lần rồi.

Lần này Bách Lý Sương truy đuổi, là một hấp huyết quỷ đẹp đến kỳ cục —— tự kỷ quá..., chuyên chọn những cô gái xinh đẹp hạ thủ, hút máu thì không nói gì, nhưng đoàn thợ săn tuyệt đối không thể dễ dàng khoan nhượng cho loại biến thái hút máu sau đó còn huỷ dung thi thể này tồn tại!

“Hi, hấp huyết quỷ này, giao cho cậu.”

Tiểu miêu chấn kinh rồi —— Tuy rằng hắn có thể đem bạn học Mộ Mộ cường đến rất nghịch thiên mắng cầu huyết lâm đầu thế nhưng không có nghĩa là võ lực của hắn rất cao nha!

Mỹ nữ thợ săn biểu thị không sao cả, nhún nhún vai, lui ra phía sau vài bước đứng chung với Mộ, để tiểu miêu nội tâm kinh đào hải lãng lưu lại đối mặt với hấp huyết quỷ tàn khốc đang tả ửng hữu bão (trái ôm phải ấp).

“A, tiểu tử từ đâu tới, lớn lên thật đẹp mắt.” Vô cùng hợp khẩu vị!

Vai phản diện phách lối luôn luôn có tiền vốn để phách lối —— Tuy rằng đã biết trước hắn không có pháo hôi (con chột thí mạng). Hấp huyết quỷ hướng về phía Mộ Hi tà mị cười, buông lỏng các mỹ nữ bên cạnh.

Mộ Hi run một cái.

Nếu như hiện tại hắn đang là nguyên hình, nhất định là trạng thái sợ hãi lưng cong lên —— Meo ô, hắn sợ quá >_<... tuy=“” rằng=“” đã=“” bị=“” nuốt=“” nhốt=“” nhiều=“” năm=“” nhưng=“” trực=“” giác=“” của=“” động=“” vật=“” vẫn=“” còn=“” tên=“” hấp=“” huyết=“” quỷ=“” trước=“” mắt=“”

tuyệt=" đối=" là=" một=" tên=" biến=" thái=" đại=" biến=" thái=" luôn!=" a,=" mộ=" mộ,=" tôi...=" thật=" ra=" tôi...=" tay=" trói=" gà=" không=" chặt!!!"=" "meo,=" đánh=" thắng=" hấn,=" vẽ=" mặt=" mộ=" bình=" tĩnh,=" cuối=" cùng,=" lại=" thêm=" một=" câu,=" "không=" thắng=" không=" được=" về=" nhà,=" "!!!=" tiểu=" miêu=" nổi=" giận,=" "moá,=" lão=" tử=" không=" về,=" anh=" ngon=" mà=" đi=" gặm=" con=" chuột=" nào=" về=" mặc=" ra=" giường=" đi=" nhá!=" "...=" "phụt..."=" bách=" lý=" cô=" nương=" nhin=" cười=" đến=" cào=" tường,=" hấp=" huyết=" quỷ=" bị=" không=" thể=" ý=" tới=" chẳng=" biết=" lúc=" nào=" đã=" chạy=" tới=" bên=" người=" mộ=" hi,=" hấn=" có=" chút=" nghi=" ngờ=" nhìn=" một=" nam=" một=" nữ=" đứng=" xa=" xa,=" xác=" định=" không=" có=" chiến=" ý,=" lại=" lần=" nữa=" đem=" ánh=" mắt=" quay=" về=" trên=" người=" nam=" hài=" tướng=" mao=" đẹp=" trước=" mặt,=" "thật=" là=" đẹp,=" khiến=" ta=" cũng=" không=" nhin=" được=" muốn=" ném=" thử=" mùi=" vị=" của=" nhóc,=" nói=" "xong,=" liếm=" liếm=" đầu=" lưỡi,=" ánh=" mắt=" ngả=" ngón,=" "meo=" ô!=" mộ=" hi=" phẫn=" nộ,=" ác=" hướng=" đảm=" biên=" sinh=" [1,=" đuôi=" móng=" vổ=" lên=" mặt=" hấp=" huyết=" quỷ,=" [1=" đầy=" đủ=" là=" 'nộ=" tông=" tâm=" đầu=" khởi,=" ác=" hướng=" đảm=" biên=" sinh='=" (trong=" lòng=" tức=" giận,=" ác=" ý=" can=" đảm=" sinh=" ra):=" ý=" chỉ=" khi=" tức=" giận=" tới=" cực=" điểm=" chuyện=" gì=" cũng=" có=" thể=" làm=" được,=" phiếm=" chỉ=" tức=" giận=" tới=" cực=" điểm,=" "...=" im=" lặng,=" hấp=" huyết=" quỷ=" khó=" có=" thể=" tin=" che=" mặt,=" ánh=" mắt=" kinh=" khủng=" ——=" "nhóc=" cư=" nhiệm=" dám=" cào=" mặt=" ta?!=" khuôn=" mặt=" xinh=" đẹp=" của=" hấp=" huyết=" quỷ=" trở=" nên=" dữ=" tợn,=" sét=" đánh=" không=" kip=" bưng=" tai=" đánh=" một=" quyền=" vào=" ngực=" mộ=" hi,=" trong=" nháy=" mắt,=" tiểu=" miêu=" đáng=" thương=" bị=" đánh=" bay=" đi,=" ở=" giữa=" không=" trung=" rút=" về=" một=" đoàn=" bóng=" đen,=" bước=" chân=" mè=" rơi=" xuống=" cũng=" không=" ổn=" định,=" hấp=" huyết=" quỷ=" "bị=" huỷ=" dung=" dưới=" cơn=" thịnh=" nộ=" cũng=" quên=" kinh=" ngạc,=" thân=" hình=" cực=" nhanh=" chớp=" động,=" truy=" đuổi=" tiểu=" miêu=" màu=" đen,=" "mộ=" mộ,=" tôi=" ghét=" anh=" >_<=" miêu=" bị=" hoảng=" sợ=" ra=" sức=" nhảy=" lên=" nhảy=" xuống,=" trong=" lòng=" chua=" xót=" xem=" hấp=" huyết=" quỷ=" ghê=" tởm=" kia=" thành=" mộ,=" khi=" chạy=" trốn=" cũng=" không=" quên=" phải=" một=" vuốt=" trái=" một=" vuốt=" đánh=" trả,=" không=" bao=" lâu=" sao,=" mặc=" dù=" hấp=" huyết=" quỷ=" tự=" luyện=" không=" bị=" thương=" nhưng=" quần=" áo=" tả=" toi,=" tức=" giận=" đến=" không=" thể=" nói=" "thế=" nào,=" dự=" định=" nuôi=" thả?"=" mỹ=" nữ=" xem=" náo=" nhiệt=" cười=" hời,=" "...=" "nhưng=" mà=" nói=" thật=" ra,=" thân=" thủ=" của=" miêu=" yêu=" trong=" truyền=" thuyết=" này=" thật=" sự=" là...=" khiến=" tôi=" mở=" rộng=" tầm=" mắt,=" mỹ=" nữ=" tiếp=" tục=" cười=" nhạo,=" quả=" nhiên=" truyền=" thuyết=" là=" không=" đáng=" tin=" cây!= "..."=" mộ=" nghiêng=" đầu=" liếc=" mắt=" lườm=" cô,=" màn=" ảnh=" trở=" lại=" trên=" người=" tiểu=" miêu=" yêu=" thăm=" không=" nở=" nhìn=" ——=" thật=" ra,=" nếu=" như=" cơ=" mặt=" của=" mộ=" có=" thể=" sinh=" động=" một=" chút,=" bạn=" cũng=" có=" thể=" hấn=" cũng=" một=" bộ=" biểu=" tình=" thăm=" không=" nở=" nhìn,=" rồ=" cuộc,=" mộ=" ba=" ba=" nhìn=" không=" được=" nữa,=" thân=" hình=" thoát=" một=" cái,=" bản=" năng=" hấp=" huyết=" quỷ=" đang=" đuổi=" theo=" tiểu=" miêu=" cảm=" thấy=" không=" đúng,=" dùng=" thân=" ảnh=" quay=" đầu=" lại=" ——=" một=" giây=" sau,=" thân=" chi=" hữu=" thủ=" đánh=" trúng=" ót=" hấn,=" đáng=" tiếc=" thân=" kinh=" não=" bộ=" bị=" nghiền=" nát=" của=" hấn=" đã=" không=" có=" biện=" pháp=" vì=" bộ=" mặt=" chân=" chính=" huỷ=" dung=" của=" mình=" mặc=" niệm,=" trong=" lòng=" tiểu=" hắc=" miêu=" yên=" lặng=" khóc=" lớn=" nhảy=" lên=" đầu=" vai=" mộ,=" hướng=" về=" phía=" mặt=" hấn=" điên=" cuồng=" quăng=" cái=" tát=" ——=" đương=" nhiên=" là=" đã=" thu=" hồi=" móng=" vuốt,=" "mộ=" mộ=" chết=" tiết,=" mộ=" mộ=" xấu=" xa,=" tôi=" ——=" tôi=" đau=" quá=" à=" meo!=" mộ=" mặt=" lạnh=" im=" lặng=" thờ=" dài,=" nhét=" tiểu=" miêu=" chưa=" tỉnh=" hồn=" vào=" trong=" lòng,=" xem=" ra=" muốn=" huấn=" luyện=" tiểu=" miêu,=" đoán=" chừng=" chỉ=" làm=" trò=" thôi,=" mộ=" người=" được=" bảo=" hộ=" đến=" quá=" tốt,=" mộ=" người=" thì="

không=" nhần=" tâm=" được.= " .=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình=" nuôi=" thả=" gì=" gì=" đó~~=" em=" gái=" bách=" lý=" này...=" là=" một=" kỳ=" ba,=" tiếp=" sau=" cô=" ấy=" và=" jarvis=" tiên=" sinh=" sẽ=" khuấy=" đảo=" tình=" cảnh,=" mộ=" mộ=" đáng=" thương=" (ai,=" kịch=" thâu=" [2]=" đi=" tìm=" chết=" đi)=" [2]=" kịch=" thâu=" hành=" vi=" tiết=" lộ=" nội=" dung=" câu=" ">

9. Chương 9: Mộ Phụ Huynh Thất Bại

Sau khi trở về, Mộ Hi thật sự nín chùng mấy ngày liền, đối với Mộ đều bày ra hình dạng lỗ mũi hướng lên trời hừ tới hừ đi không muốn phản ứng, ngay cả cơm cũng chỉ làm một phần — Tuy rằng đây chẳng phải uy hiếp gì, bởi vì Mộ chỉ cần đảm bảo nửa tháng có máu tươi một lần là được.

Vì vậy, mỗi ngày lão hấp huyết quỷ biệt khuất ngoại trừ đi quán bar kiếm chút sinh hoạt phí, thời gian còn lại hầu như đều trốn trong ngăn tủ.

Công việc ở hộp đêm chỉ là thuận tiện thôi, thân là một thanh niên tốt tuân kỷ thủ pháp có trách nhiệm, Mộ không trộm không cướp không bạo lực.

Sau cùng của sau cùng, không nhận được luôn luôn yêu thương tiểu miêu tặc mao kia.

Mới vừa từ bên ngoài trở về, Mộ đi qua phòng khách — Mặc áo thun ba ngày chưa thay, đã nhìn thấy Mộ Hi ai oán nhìn hắn, một lúc lâu, buồn bã nói:

“Mộ Mộ, anh không thương tôi nữa.”

Hấp huyết quỷ muện tao lão đảo một cái, lại dùng tốc độ không thể dùng mắt thường nhận ra khôi phục lại khuôn mặt than bình tĩnh của mình.

“Mộ Mộ, tôi cho rằng, anh sẽ mãi bảo vệ tôi.” Bĩu môi, Mộ Hi nháy nháy mắt, chậm rãi nói xong thì gục đầu xuống. Sau lại nâng lên, mắt lộ hung quang, chột từ trên ghế sofa nhảy dựng lên đến bên cạnh Mộ.

“Quỷ chết tiết, cư nhiên anh đem tôi ném ra ngoài, anh có biết tên kia vừa xấu vừa hung tàn vừa bạo lực, anh ta đánh tôi bây giờ còn đau!!!”

Mộ vươn tay ôm lấy eo hắn, để cho tiểu miêu thấp hơn hắn một cái đầu có thể níu quần áo rồi lên án hắn.

Im lặng thở dài, Mộ lột tiểu miêu từ trên người xuống.

“Mộ Hi, ta gặp phiền phức, cậu phải học tự chăm sóc mình.”

Mộ Hi không phủ nhận, mỗi lần Mộ gọi hắn đủ tên đủ họ, trong lòng hắn luôn luôn có một trận cảm giác run rẩy — Hấp huyết quỷ ngoại lai được dạy tốt, phát âm rõ ràng, lúc chậm rãi gọi “Mộ Hi”, luôn luôn có một loại thân thiết không nói rõ được.

Mộ Hi nhìn hắn, trong mắt có loại nghi hoặc xen chăm chú.

“Là bởi vì thợ săn Âm Chi Quang tìm ra anh?”

“Ừ, đừng nên coi thường mấy lão hấp huyết quỷ Châu Âu, cơ sở ngầm của bọn họ... rất lợi hại.” Đường như Mộ cũng không thể tìm được từ hình dung khác, “Lần này chỉ sợ không thể dễ dàng tránh thoát được.”

“Vậy anh cũng không thể ném tôi đi.” Mộ Hi ôm lấy eo của Mộ cọ cọ. Tiểu miêu khó có được lúc nhu thuận như thế, chỉ là trong lòng vẫn đang sợ. Bọn họ chưa từng xa nhau, nhưng tiểu miêu biết, sinh mệnh không thể thừa nhận ly biệt.

“Ừm, Hi —” Thanh âm của Mộ có chút chần chờ. Mộ Hi ngẩng đầu nhìn hắn, nghe được một câu nói khiến người đen mặt.

“Ta muốn ăn cái gì đó.”

“...”

Thân ơi, anh còn có thể sát phong cảnh được thêm nữa không?

Rất khó định nghĩa quan hệ của Mộ và Mộ Hi, bạn bè hoặc là người nhà.

Tuy rằng ngay từ đầu Mộ đã cứu mạng tiểu miêu, thế nhưng nói đến chăm sóc —— Có thể tưởng tượng mỗi ngày tiểu miêu “được” cho ăn rau xà lách có bao nhiêu phiền muộn, mà thật vất vả cả trông mong chủ nhân hoàn toàn tỉnh ngộ chiêm được một con cá bé tí nhưng bởi vì biến chất mà ăn đến thượng thổ hạ tã. Ngoài trừ thỉnh thoảng Mộ lộng xảo thành chuyện (lợn lành chữa thành lợn què) tiến cống thực phẩm trứng độc ở ngoài, tiểu miêu còn phải chịu đựng Mộ là người không có quan niệm thời gian hay quên giờ cơm của nó.

Cho nên —— Mộ Hi có thể sống đến bây giờ hoàn toàn bởi vì hắn là miêu yêu chứ không phải một tiểu miêu bình thường.

Cho nên —— Về vấn đề Mộ có chăm sóc cho tiểu miêu hay không, có thể minh xác trả lời là NO.

Thế nhưng ý vào quan hệ nhất định không thể kéo dài bao lâu, ban đầu Mộ Hi chỉ là xuất phát từ truyền thống mỹ đức yêu quái Trung Hoa tốt mới ở bên cạnh Mộ tu luyện báo ân rồi đi, thế nhưng dùng thời gian hàng trăm năm qua đi ——

Mộ một thân một mình, Mộ mờ mịt, Mộ hầu như không cùng thế gian này có quan hệ.

Một tiểu miêu lẻ loi một mình, một tiểu miêu mềm lòng, một tiểu miêu có một khoả từ mẫu tâm bao che khuyết điểm. (Nhân → thê?)

Sau đó cũng không biết là ai ý lại ai, ai cứng chiều ai, ai bao dung ai, là ai không – rời xa ai.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dùng Tấn Giang [1] quả nhiên không quen T.T Muội ơi... Vì cái lông gì cái từ nhân | thê [2] cũng không thể xuất hiện?! Tui out! Tui chính là dùng từ ý trên mặt chữ mà!!

[1] Tấn Giang (đầy đủ là Tấn Giang Văn Học Thành): là một trang mạng đăng truyện rất lớn ở Trung Quốc, nhiều tác giả nổi lên từ trang này, địa chỉ: .jjwxc.net

[2] Nhân thê: lúc này dùng để chỉ người vợ, sau này dùng rộng ra, dùng trong lĩnh vực truyện khiêu d*m, trong AV, sau này còn chỉ ngoại tình, thông ***. Tóm lại từ này lúc đầu dùng nghĩa đàn ông, sau này dùng nghĩa “tối” quá nên Tấn Giang mới không cho.

10. Chương 10: Miêu Yêu Dưỡng Thành [1] Ký

Khi Mộ về nhà, thấy hình dạng tiểu miêu mệt mỏi ngồi phịch trên ghế sofa.

Nhưng khi thấy hắn về, tiểu miêu yêu lại hưng phấn chạy tới nhịn không được khoe khoang một chút thành quả luyện tập hôm nay —— Nếu như Bách Lý Sương ở đây, nhất định có thể thấy tiểu đuôi của tiểu miêu vẩy qua vẩy lại.

Miêu không có tiết tháo, cậu là gián điệp tới từ Ảng tinh cầu sao!

“Mộ Mộ, uống trà~”

“???”

Tiểu miêu đắc ý cười, phát phát tay, chén trà lão đảo rời khỏi bàn bay đến phía bọn họ.

Tiểu miêu lui ra phía sau một chút, ưu nhã làm động tác “Mời”, sau đó chén trà run run một cái, trực tiếp hướng mặt Mộ đập tới. Mặt Mộ không thay đổi đưa tay ngăn lại, thế nhưng nước trà vẫn là không phụ sự mong đợi của mọi người hắt vào một thân Mộ.

“...” Mộ hi che mắt, không đành lòng nhìn thẳng, nội tâm chảy nước mắt mì sợi.

“Hi, không cần miễn cưỡng...”

Lực sát thương của miêu mẽ này —— Thật ra thì vẫn có hy vọng làm nhiễu loạn tâm địch gì gì đó = =

Thật ra khi nhìn thấy yêu thuật của tiểu miêu thậm chí không nở nhìn, trong lòng của Mộ có chút vui vẻ lại có chút yên tâm, cái loại vẫn muốn cho tiểu hài tử ỷ vào mình là không đúng đâu Mộ phụ huynh.

“Đến, lấy nước cho ta tắm, giặt sạch quần áo này.”

Tiểu miêu mắt mắt tiếp nhận áo ngắn tay Mộ tiện tay lột xuống, vò thành một cục lung tung lau mặt cho Mộ, nội tâm chảy nước mắt ngoan ngoãn đi mở nước >_< ăn=“ uống=“ no=“ đủ=“ xong,=“ tiếp=“ theo=“ là=“ thời=“ gian=“ tâm=“ sự=“ “mộ=“ mộ,=“ tôi=“ không=“ không=“ chế=“ được=“ yêu=“ thuật=“ của=“ mình=“ làm=“ sao=“ bây=“ giờ...=“ bạn=“ học=“ mộ=“ hi=“ rất=“ uể=“ oải=“ uể=“ oải=“ lắm.=“ mộ=“ vườn=“ tay=“ xoa=“ xoa=“ mái=“ tóc=“ mềm=“ mại=“ của=“ thiếu=“ niên,=“ thăm=“ nghĩ=“ có=“ nên=“ bắt=“ một=“ yêu=“ quái=“ tới=“ dạy=“ hã=“ không,=“ nhưng=“ mà=“ hã=“ chưa=“ thấy=“ ngoại=“ trừ=“ mộ=“ hi=“ còn=“ có=“ yêu=“ quái=“ nào=“ không...=“ “ta=“ không=“ biết.”=“ đương=“ nhiên,=“ mộ=“ vẫn=“ biểu=“ hiện=“ ra=“ khuôn=“ mặt=“ than=“ bình=“ tĩnh=“ vô=“ cùng.=“ “mộ=“ mộ,=“ thật=“ sự=“ tôi=“ rất=“ yếu=“ sao?”=“ “...”=“ mộ=“ tuyệt=“ đối=“ nói=“ không=“ nên=“ lời=“ củi=“ mục=“ như=“ là=“ ‘cậu=“ chính=“ là=“ một=“ người=“ khi=“ gặp=“ phe=“ địch=“ có=“ thể=“ giết=“ đi=“ giết=“ lại=“ vô=“ số=“ lần’=“ “mặc=“ dù=“ hã=“ chưa=“ lo=“ lắng=“ đến=“ chuyện=“ đó.=“ “cậu=“ chỉ=“ cần=“ chạy=“ trốn=“ là=“ được.”=“ mộ=“ sờ=“ sờ=“ tiểu=“ miêu,=“ thấy=“ hã=“ càng=“ thêm=“ uể=“ oải,=“ còn=“ nói,=“ “ta=“ sẽ=“ bảo=“ vệ=“ cậu.”=“ “đều=“ tại=“ anh!=“ nếu=“ không=“ do=“ anh=“ tôi=“ nhất=“ định=“ sẽ=“ trở=“ thành=“ một=“ đại=“ yêu=“ quái=“ đời=“ thứ=“ nhất...”=“ “...”=“ “mộ=“ mộ,=“ tôi=“ nghĩ=“ tôi=“ cần=“ một=“ vũ=“ khí=“ tiện=“ lợi.”=“ bắt=“ tri=“ bắt=“ giác,=“ loại=“ “đại=“ sự=“ này=“ mộ=“ hi=“ đều=“ giao=“ cho=“ mộ=“ làm,=“ đương=“ nhiên=“ đầu=“ tiên=“ phải=“ được=“ sự=“ đồng=“ ý=“ của=“ hã.=“ vũ=“ khí=“ thích=“ hợp=“ với=“ mộ=“ hi=“ ——=“ đó=“ không=“ phải=“ là=“ dao=“ phay=“ (dao=“ thái=“ thịt=“ thái=“ rau)=“ sao!=“ bạn=“ học=“ mộ=“ bị=“ ý=“ nghĩa=“ của=“ mình=“ làm=“ sợ=“ hãi,=“ cùng=“ hã=“ sống=“ chung=“ nhiều=“ năm=“ như=“ vậy,=“ tiểu=“ miêu=“ hiể=“ nhiên=“ đã=“ bỏ=“ lỡ=“ thời=“ khắc=“ khuôn=“ mặt=“ mộ=“ hơi=“ có=“ chút=“ vắn=“ vẹo.=“ “làm=“ sao=“ vậy?”=“ lão=“ tử=“ giặt=“ quần=“ áo=“ nấu=“ cơm=“ cho=“ anh=“ nhiều=“ năm=“ như=“ thế,=“ ngay=“ cả=“ tìm=“ cho=“ tôi=“ một=“ món=“ vũ=“ khí=“ cũng=“ khó=“ khăn=“ như=“ vậy=“ à?”=“ “...”=“ bạn=“ học=“ mộ=“ hi,=“ bạn=“ tạc=“ mao=“ chó=“ chút=“ mặc=“ danh=“ kỳ=“ diệu=“ nha.=“ “còn=“ nhớ=“ thương=“ cây=“ mk23=“ à?”=“ “tuy=“ rằng=“ nó=“ rất=“ hoành=“ tráng=“ rất=“ bạo=“ lực,=“ nhưng=“ có=“ chút=“ nặng!”=“ “ừ,=“ muốn=“ vũ=“ khí=“ lạnh=“ [1]=“ hay=“ là?”=“ cuối=“ cùng=“ mộ=“ cũng=“ đem=“ suy=“ nghĩ=“ của=“ mình=“ quay=“ về=“ quỹ=“ đạo,=“ lúc=“ nào=“ cũng=“ cứng=“ chiều=“ tiểu=“ tử=“ này=“ hết!=“ [1]=“ vũ=“ khí=“ lạnh=“ vũ=“ khí=“ không=“ có=“ chất=“ nổ,=“ đạn=“ được.=“ “mộ=“ mộ=“ thấy=“ sao?”=“ “...”=“ ngay=“ khi=“ bạn=“ học=“ mộ=“ còn=“ đang=“ xoắn=“ xuýt=“ có=“ nên=“ nói=“ ‘đao=“ chém=“ hoa=“ quả’=“ ra=“ khi=“ miệng=“ hay=“ không=“ thì=“ chuông=“ cửa=“ đúng=“ lúc=“ cút=“ vớt=“ hã.=“ “hấp=“ huyết=“ quỹ=“ tiên=“ sinh=“ thân=“ ái,=“ có=“ tin=“ báo=“ mới=“ nhất=“ có=“ muốn=“ nghe=“ không?”=“ tôi=“ rất=“ nghiêm=“ túc=“ nha...”=“ “hấp=“ huyết=“ quỹ=“ châu=“ âu=“ có=“ động=“ tĩnh?”=“ “a,=“ không=“ thể=“ nào,=“ lưới=“ tin=“ túc=“ của=“ anh=“ so=“ với=“ ám=“ chi=“ quang=“ trái=“ rộng=“ bầy=“ đại=“ châu=“ còn=“ lợi=“ hại=“ hơn=“ sao?”=“ “ta=“ đoán.”=“ bách=“ lý=“ sương=“ tiểu=“ thư=“ cô=“ vào=“ chính=“ sự=“ đi!=“ “=“ “tâm,=“ anh=“ thật=“ không=“ đáng=“ yêu.”=“ “...”=“ tiểu=“ miêu=“ yêu=“ khả=“ ái,=“ tôi=“ quấy=“ rối=“ hai=“ người=“ sao?”=“ bách=“ lý=“ sương=“ cưỡi=“ híp=“ mắt=“ bắt=“ đầu=“ một=“ trận=“ loạn=“ nhu=“ đầu=“ mộ=“ hi,=“ tiểu=“ miêu=“ giương=“ nanh=“ múa=“ vuốt=“ chống=“ lại,=“ cuối=“ cùng=“ vẫn=“ là=“ mộ=“ bước=“ qua=“ chặn=“ lại.=“ “chúng=“ ta=“ đang=“ thảo=“

luận=“” vấn=“” đề=“” tìm=“” vũ=“” khí=“” cho=“” mộ=“” hi,=“” chí=“” ít=“” cũng=“” cho=“” hấn=“” tự=“” bảo=“” vệ=“” được=“” mình.=“” xem=“” ra=“” bạn=“” học=“” mộ=“” thật=“” sự=“” bắt=“” đầu=“” lo=“” lắng=“” vấn=“” đề=“” này,=“” đồng=“” thời=“” nghĩ=“” đường=“” như=“” hỏi=“” bách=“” lý=“” sương=“” đáng=“” tin=“” hơn=“” một=“” chút.=“” “tiểu=“” miêu=“” dùng?”=“” ánh=“” mắt=“” bách=“” lý=“” sương=“” đột=“” nhiên=“” thay=“” đổi.=“” tiểu=“” miêu=“” run=“” lên,=“” liếc=“” mắt=“” nhìn=“” cô:=“” “ánh=“” mắt=“” của=“” cô=“” là=“” sao=“” đó=“” → _? ”=“” “vì=“” sao=“” tôi=“” đột=“” nhiên=“” nghĩ=“” đến=“” bạo=“” vũ=“” lê=“” hoa=“” châm=“” ——=“” bách=“” lý=“” sương=“” dùng=“” một=“” chút,=“” “người=“” già=“” yếu=“” bà=“” bầu=“” chuyên=“” dụng.”=“” “=“” ”=“” “... ”=“” .=“” tác=“” giả=“” nói=“” ra=“” suy=“” nghĩ=“” của=“” mình:=“” mệ=“” mỗ=“” quá,=“” tui=“” nghĩ=“” một=“” chút=“” lại=“” đăng=“” tiếp,=“” xoắn=“”>

11. Chương 11: Hồn Loạn Không Đành Lòng Nhìn Thẳng

Cuộc sống yên tĩnh của bạn học Mộ Ni Thụy rốt cục hoàn toàn bị đánh vỡ, lúc lại một lần nữa thuận tiện giải quyết ba tiểu quỷ trên đường về, hấn rốt cục ý thức được một vấn đề nghiêm trọng: Có một đại hấp huyết quỷ đang đến gần, hơn nữa tuyệt đối không cùng một đẳng cấp với ba tiểu quỷ!

Mộ có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức của đồng loại, xuất hiện hai ngày nay vẫn chỉ là tiểu lâu la không có uy hiếp, dù sao biết hấn cùng giá trị lợi dụng của hấn, ít nhất cũng phải hấp huyết quỷ quý tộc trăm năm trước —— cùng với hậu đại của bọn họ.

Thành phố này không bao giờ an toàn nữa, dường như muốn trở lại cảnh chạy trốn trước khi đến Trung Quốc, Mộ có chút mất mát.

Mấy ngày nay Mộ Hi đều ở trong nhà Bách Lý Sương đợi Mộ về, nữ thợ săn nhanh nhẹn dũng mãnh này rất nổi danh trong giới hấp huyết quỷ, thực lực cùng tuổi không tương xứng, thuộc loại được công nhận không nên chính diện đối địch hay đi ngang nhà.

Mộ dắt tiểu miêu nhà mình về nhà, còn chưa mở cửa, đã cảm giác được không thích hợp. Vội vội vàng vàng đẩy Mộ Hi ra, Mộ nhanh chóng nhảy ra từ cửa sổ hàng lang, biến mất trên không trung.

Dường như đồng thời, đạn rơi vào cánh cửa bên cạnh Mộ Hi, đầu đạn nhỏ đến độ không nghe thấy tiếng.

“Trời ạ, vừa vào sân đã gặp súng trường, có muốn đái cảm [1] như thế không hả!”

[1] Đái cảm: ý tứ rất có cảm giác, tương đối xúc động lòng người.

Mộ Hi hoảng sợ hoá thành tiểu hắc miêu, lăn một vòng chạy qua hướng sát vách. Bách Lý Sương cũng nhận thấy, trang bị hoàn tất đi ra khỏi phòng, thần tình chăm chú lạnh lùng bất đồng cùng hình dạng thường ngày.

Tiểu bằng hữu Mộ Hi rất không có nguyên tắc nhảy vào ngực cô.

“Tiểu bằng hữu, không phải gần đây cậu đang luyện ý niệm sao, không thể chụp đạn cũng không ‘nghĩ’ lệch đi?”

“... Làm sao có thể có tốc độ nhanh như vậy!” Mộ Hi lớn tiếng rống lại.

“Thế nào mà nhiều năm vậy cậu cũng không thể học được thuần gian di động của Mộ Ni Thụy sao?”

“Đó là tốc độ của người ngoài hành tinh —— Cô cho là ai cũng có thể đuổi theo xe siêu tốc sao?!”

“...” Bách Lý Sương kinh ngạc: Bạn học Mộ, lẽ nào anh đã từng vì không mua nổi vé cho nên đuổi theo xe à?

Sau ba phút đồng hồ, khi Mộ trở về thì thấy ánh mắt kỳ quái của Bách Lý Sương quan sát mình.

“... Giải quyết rồi, hai Brujah.” Mấy người Mật đảng cũng bắt đầu rục rịch rồi!

“Mộ Mộ, lúc này thật nguy hiểm.” Khi vừa tạm biệt Bách Lý Sương về nhà, Mộ Hi dùng đôi mắt nhỏ như dao đâm tới Mộ.

“...” Ánh mắt của cậu là sao?

Mộ Hi thẩm nhuần nghệ thuật vô thanh rất nhiều năm có thể dễ dàng đọc hiểu nghi vấn của Mộ.

“Tôi đang suy nghĩ tôi có thể lật bàn rồi rống to: ‘Cuộc sống này không có cách nào trôi qua sao’ được không!”

“...” Hình như có chút hư hư thực thực áy náy mới mẻ hiện lên trong lòng, Mộ xoa xoa tóc Mộ Hi, thân thiết hỏi: “Muốn ta giúp lật bàn không?”

“...” Tên này không phải Mộ Mộ chắc chắn không phải Mộ Mộ, trong ngực tiểu miêu đang bay bay trong gió yên lặng cuồng niệm.

Tiểu miêu không thể chịu đựng được sinh hoạt hỗn loạn thế này, đối với một miêu yêu trạch hủ cơ (?) mà nói, sinh hoạt mạo hiểm kích thích hoàn toàn không phải điều hấn muốn!

Vì vậy, mời dự họp hội nghị gia đình.

“Mộ Mộ, hiện tại tôi vô cùng hoài nghi tại sao mấy hấp huyết quỷ khác nhớ thương anh như vậy.” Ngàn dặm xa xôi hơn nữa đã qua một trăm năm vẫn muốn đến Trung Quốc đuổi giết hấn, vừa ra tay là súng trường các loại rồi còn đủ loại hấp huyết quỷ nữa!

“... Răng và máu của ta.”

“???” Tiểu miêu vô cùng khó hiểu nhìn về phía hấp huyết quỷ bình tĩnh, đáp án này thế nào cũng có chút . “Mộ Mộ, răng của anh là thần khí hay là tín vật trong tiểu thuyết?”

Mộ mất lé luôn, quyết định vẫn là giải thích rõ. Bọn họ cùng nhau sống chung nhiều năm như thế, Mộ Hi rất ít hỏi hấn về chuyện trước kia, một mặt là hấn vẫn bận rộn xoay quanh mấy việc vặt trong cuộc sống hai người, một mặt vẫn xem là chăm sóc hấn —— Nguyên nhân khiến cho một hấp huyết quỷ phiêu dương quá hải rồi xa quê hương quen thuộc, tới một địa phương xa lạ, nhất định sẽ không thể nào vui vẻ.

Thật ra là đương dự, Mộ lại vô tri vô giác, muốn rời đi liền chọn một con thuyền đi xa, sau khi hấp huyết quỷ dần dần ngoài ý muốn đến Trung Quốc vẫn có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Trước lúc này, phải có một chuyện cũ rất dài rất dài... (?)

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thì ra bây giờ Tấn Giang xét duyệt lâu đến vậy o.o

12. Chương 12: Xuất Phát, Đại Bản Doanh Hấp Huyết Quỷ

“Hiện tại thống trị hấp huyết quỷ là lão quỷ đời thứ bảy, mẹ ta là hấp huyết quỷ đời thứ sáu.” Mai sau này, Mộ Hi cuối cùng cũng hiểu tại sao Mộ không nói thẳng hấn là đời thứ bảy.

Chế độ tuân theo kết cấu kim tự tháp, thượng vị giả vĩnh viễn càng ít càng tốt. Điểm này, bất kể là Mật đảng Camarilla hay Ma đảng hoặc là Trung đảng, bốn gia tộc đều thâm dĩ vi nhiên (âm thầm đồng ý).

Mật đảng liên minh bảy gia tộc hấp huyết quỷ, gồm cả gia tộc Gangrel của Mộ —— Tuy rằng hấn chưa từng quen biết bất kỳ một thành viên nào trong gia tộc. Trưởng lão thống trị Mật đảng mỗi gia tộc có một vị, bọn họ dường như chính là hấp huyết quỷ đời thứ bảy thực quả cận tồn (cây còn lại quả to).

Nói chế độ từ trước đến nay như thế cũng không quá thoả đáng, bởi vì những lão gia hỏa này hầu như là từ hấp huyết quỷ phân ra ba phái liên thống trị Mật đảng, đến nay cũng đã bảy tám trăm năm, đến những năm gần đây mới hơi hơi giao quyền cho những thân vương.

“Mộ Mộ, nói trọng điểm.” Khoá lịch sử rất thôi miên, tiểu miêu liều mạng chịu đựng buồn ngủ đến mức ứa nước mắt cuối cùng cũng nhận không được kháng nghị lại.

“Dùng răng của ta, có thể tạo ra hấp huyết quỷ, uống máu của ta, có thể có được sức mạnh của ta.” Đường nhiên điều kiện tiên quyết là sức mạnh của song phương không cách xa —— Nếu như khi đó tiểu bằng hữu Ngũ Nhiên thân là hấp huyết quỷ đời thứ mười lăm cần hấn, sợ rằng lập tức sẽ không khống chế được sức mạnh của mình, huyết quản (mạch máu) nổ tung mà chết.

Tinh thần Mộ Hi chấn động, bắt đầu tiêu hoá tin tức Mộ nói.

“Mộ Mộ, răng của anh là tự mình nhổ?” Thật ra hấn muốn hỏi là, răng bây giờ của anh là răng giả à?

“Mới vừa mọc đã bị mẹ ta nhổ rồi, hấp huyết quỷ trời sinh rất thừa thớt.” Là rất thừa thớt, hơn nữa càng đời trước càng khó sinh dục, hấp huyết quỷ trời sinh trước đời thứ mười, sợ rằng chỉ có mình hấn.

Mộ Hi bắt đầu tưởng tượng ra mẹ của Mộ cuối cùng là ôm dạng tâm tình gì nhổ răng nanh con mình, sau đó xuất hiện hai người thiên sứ và ác ma trong nội tâm...

Mộ nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của hấn không biết đang nghĩ gì, chủ động giải thích: “Mẹ ta hy vọng ta có thể giống nhân loại một chút.”

“A...” Thiên sứ thắng, Mộ Hi thở phào một cái. Hấn cọ đến bên cạnh Mộ, kéo kéo da mặt của hấn, nghĩa chánh từ nghiêm nói: “Mộ Mộ, cho tôi nhìn răng của anh một chút.”

“...” Mộ nhìn hấn, không hề động.

Tiểu miêu không chút nhượng bộ cùng hấn bốn mắt nhìn nhau.

Cuối cùng Mộ kéo kéo khoé miệng, tiếc là không có nhe răng bật cười.

“Hắc hắc hắc!” Mộ Hi cao hứng giúp hấn mở miệng ra.

Răng Mộ trắng nõn chỉnh tề đến có thể đi chụp quảng cáo kem đánh răng, hai bên rõ ràng có răng nanh sắc nhọn, nhưng so với răng nanh Mộ Hi từng nhìn thấy của hấp huyết quỷ thì có vẻ vô hại hơn nhiều. Răng như thế cười lộ lên hấn là thật đáng yêu đi, Mộ Hi nghĩ, vươn ra ngón tay đẩy khoé miệng Mộ ra...

Mộ tỉnh tỉnh tốt giương mắt nhìn hấn, Mộ Hi ngưng ngừng thu tay về.

Không phải sợ —— Cho đến bây giờ Mộ Hi cũng không sợ Mộ, trong cuộc sống của hấn Mộ vẫn sắm vai người bảo vệ, hấn biết Mộ chưa bao giờ tôn sùng bạo lực, tuy rằng hấn lãnh đạm, nhưng không phải cũng lạnh lùng vô tình, chỉ là quái gở một chút.

“Mộ Hi.”

“Ừm?”

“Cùng đi Châu Âu với ta không?”

“Đi du lịch tới đại bản doanh hấp huyết quỷ?” Hai mắt Mộ Hi sáng ngời, trạch nam cũng không thể nào chống cự lại hấp dẫn của dị quốc phong tình!

“Ừ.” Mộ cương chiều sờ sờ đầu hấn. Hấp huyết quỷ bao che khuyết điểm không thể chịu được khi an toàn của tiểu miêu nhà mình bị uy hiếp, xem ra đến lúc nên giải quyết vấn đề này vĩnh viễn rồi.

Thời gian cô độc gì đó không quan trọng, cho nên mới khiến cho hấp huyết quỷ khắp nơi nghĩ hấn chỉ là một tiểu quỷ giỏi trốn chạy mà thôi, thế nhưng bây giờ phải cho bọn họ một ít dạy dỗ để cho bọn họ hiểu ai mới là cường giả.

Tiểu miêu hưng phấn lập tức bắt đầu chuẩn bị hành lý, lúc chuẩn bị cho Mộ ba bộ quần áo sơ mi phối quần jean y chang nhau, tiểu miêu nghĩ lại có phải bình thường mình quan tâm quá ít đến chuyện ăn mặc của Mộ hay không. Không bằng đêm mai cùng Mộ đi dạo mấy cửa tiệm, nghĩ như vậy, tiểu miêu lại vui sướng làm việc nhà.

Bên kia, hấp huyết quỷ tiên sinh đang làm giả hộ chiếu tinh vi dưới ngọn đèn đèn dừng lại, ánh mắt khoá chặt trên tấm hình – Vẻ mặt Mộ Hi đang cười đến dương quang xán lạn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vẫn muốn viết một đoạn ngắn:

Cực kỳ lâu sau đó...

Mộ Mộ đồng học gia am hiểu chế tạo các loại nguy chứng...

“Hi, ký tên một cái.” Mộ cầm một tờ gì màu đỏ, gọi tiểu miêu đến.

“Ừ, Mộ Mộ, lần này là cái gì? Chứng minh thư cũng nên đổi rồi, trên đó ghi em đã gần bốn mươi mà mặt vẫn non như thế...”

“Ừ.” Hải lòng nhìn tiểu miêu không chút nghi ngờ ký tên, tâm tình Mộ vô cùng tốt trả lời: “Ngày mai em sẽ biết.”

=====Tôi chính là tuyển phân cách ngày mai=====

“= =, Mộ Mộ, đây là cái gì!!!” Mặt của tiểu miêu từ từ đỏ lên giống tờ giấy hồng trong tay...

“Giấy chứng nhận kết hôn.” Mỗ quý trả lời đương nhiên.

“...” Bị lừa gạt đúng không!

~*~

13. Chương 13: Wardi • William • Ventrue

Tây Âu, Ý, Roma.

Lúc xuống máy bay đã là chạng vạng. Dưới sự yêu cầu của Mộ, Mộ Hi đi đến toilet biến thành tiểu hắc miêu đi theo hắc, đồng thời nếu chưa có sự đồng ý của hắc thì không được biến trở về.

Mộ Hi cảm giận: “Anh không nói sớm chút, tiền vé máy bay cũng có thể tiết kiệm.”

“Không phải cậu vẫn muốn đi máy bay sao.” Mộ sờ sờ đầu hắc.

Mộ Hi lập tức ngừng oán thán.

Thế nhưng tình cảnh điệp ảnh trọng trọng truy kích trong tưởng tượng của hắc không hề xuất hiện, tựa hồ Mộ đối với nơi đây rất quen thuộc, đón xe liền hướng đến vùng ngoại ô.

Lâu đài cổ William.

Mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, thanh niên hai tay nhét vào túi, đứng rất tùy ý đứng trước cánh cửa cao bằng hai người, nhấn chuông cửa cổ xưa.

Với Mộ mà nói, thật ra ánh sáng buổi sáng và chạng vạng tối đã hoàn toàn không có ảnh hưởng với hắc. Cùng hắc sống một chỗ, thậm chí Mộ Hi thường thường sẽ quên hắc là một hấp huyết quỷ sợ ánh mặt trời.

Cửa sắt im lặng mở rộng, trong mắt lão quản gia mặc áo đuôi tôm khi thấy ngoài cửa đứng một người một mèo hiện lên chút kỳ quái, trong nháy mắt lại khôi phục biểu tình lễ phép nhưng xa cách cúi người chào Mộ một cái, nói: “Chủ nhân đang dùng bữa, mời theo tôi đến thiên thánh (đại sảnh) chờ.”

Ý nghĩ lễ nghi quý tộc trầm thấp thuần hậu.

Mộ không trả lời, theo bóng lưng khom của lão nhân nhân đi vào lâu đài âm u, cửa lớn phía sau hai người im lặng khép lại.

Lâu đài cổ William là chỗ ở của Wardi thân vương tộc hấp huyết quỷ Roma, phàm là hấp huyết quỷ muốn ra vào Roma làm việc đều đến đây báo yết hắc để lấy được công văn tự do xuất nhập — Bởi vì hiện nay giới hấp huyết quỷ hỗn loạn, quy định này chỉ cưỡng chế đến hấp huyết quỷ đời thứ mười hai. Hấp huyết

quỷ sau đời thứ mười hai, ngoài trừ một ít hậu đại của thượng vị giả, những người khác đều không được đồng loại chấp nhận.

Nghiêm ngặt mà nói, từng hấp huyết quỷ chỉ có thể có một đến hai hậu đại, đồng thời phải chịu trách nhiệm hoàn toàn với hành vi của hậu đại mình. Thế nhưng tuổi thọ của hấp huyết quỷ rất dài, cũng đưa đến cho họ vấn đề rắc rối – tăng dân số.

Trở lại chuyện chính, lão quản gia hấp huyết quỷ đã tu luyện đến độ có một trực giác rất nhạy bén, cảm thấy người trẻ tuổi tới bái yết thân vương lần này tựa hồ không tầm thường. Sau khi mời khách nhân ngồi xuống, quản gia xin cáo lui chuẩn bị đi xin chỉ thị của chủ nhân.

Trước khi đi lại liếc mắt một cái nhìn tiểu hắc miêu vẫn trên vai thanh niên, đột nhiên lão quản gia cảm thấy cả người giật mình một cái.

“Mộ Mộ, tôi đói bụng.” Mộ Hi có chút say máy bay, đến giờ cũng chưa ăn cái gì.

Vì vậy, khi thân vương đại nhân tôn quý giá lâm, đầu tiên nhìn thấy một tiểu hắc miêu đang không khách khí chút nào ăn điểm tâm trên bàn.

“Ha ha, thật nhiều năm rồi chưa có thanh niên tới thăm hỏi ta.” Thanh âm trầm thấp tràn ngập từ tính, hơi thở tràn ngập giọng nói tiêu chuẩn của quý tộc Ý, Wardi thân vương đi vào gian phòng.

Mộ ngẩng đầu, vẻ mặt biểu tình đạm mạc không biến hoá chút nào. Tiểu miêu ăn thành tròn vo cũng thò đầu từ trong bánh gatô ra, sau đó meo một tiếng: Oa, trung niên mỹ đại thúc!

“Khụ khụ.” Wardi thân vương đã gặp qua đủ mọi loại cảnh đời cũng không vì thái độ lãnh đạm rõ ràng của thanh niên làm cho tức giận, trái lại cười giới thiệu nói: “Ta là thân vương Roma, Wardi • William ——”

“Ventrue.” Mộ cắt đứt hần, không sợ hãi chút nào nhìn vào ánh mắt của thân vương, thấy trong mắt đối phương chột lóe kinh ngạc.

Wardi • William • Ventrue, hấp huyết quỷ đời thứ tám, sức chiến đấu rất cao, khi hần bước vào trong đầu Mộ đã nhanh chóng phân tích —— Ba hoặc nhiều thêm mấy hấp huyết quỷ đời thứ tám kiệt xuất như vậy, hần cũng không phải đối thủ.

Phán đoán sức chiến đấu bén nhạy như thế không phải là năng lực của hấp huyết quỷ, chỉ là trốn chạy chủ động hay bị động đã tạo thành thói quen này —— Chiến đấu hoặc chạy trốn, bị thương không đáng giá, tất cả suy nghĩ đều hoàn thành trong nháy mắt, sinh tồn là yêu cầu duy nhất.

“Đúng vậy.” Thân vương lập tức khôi phục, cười cười khi nghe Mộ nói hai từ “Ventrue” bằng tiêu chuẩn Hán ngữ, “Nhưng mà cắt đứt câu trả lời của người khác rất là không lễ phép nha!”

Wardi buồn bực, hần hoà ái dễ gần như thế hài hước như thế, làm sao mà hài tử trẻ tuổi này vẫn là một bộ mặt than vậy?

Có điều câu nói sau đó của thanh niên khiến hần chấn kinh luôn.

“Wardi • William • Ventrue.” Mộ kêu lên tên đầy đủ của hần, thậm chí ngay cả quản gia đứng một bên cũng muốn quát lớn hần quá đáng, lại bị thân vương nhíu mày cản lại.

“Ta nên có vinh quang, ừm, ta có thể tham gia huyết dạ tế được không?” Mộ ôm tiểu hắc miêu, ánh mắt hướng về phía chủ tử hai người, “Ta là Mộ Ni Thụy • Tata • Wittelsbach • Gangrel.”

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: JJ (Tấn Giang) xét duyệt thật thần kỳ o. o vì cái lông gì cứ xén bớt tên người trong truyện của tui vậy QAQ

14. Chương 14: Yên Ổn Sinh Sống

Đêm này, chủ nhân lâu đài cổ trốn phong thư phòng len lén gọi điện thoại.

“Làm sao em biết cậu ấy tới tìm em chứ!”

Không biết người bên kia điện thoại nói gì, khiến cho Wardi thân vương bình tĩnh lại.

“Em mặc kệ, các trưởng lão ngăm tìm cậu ấy nhiều năm như vậy, bây giờ lại tự mình xuất hiện, thế này còn không nóng nảy à?”

Đầu kia cũng không biết xì xèo xì xèo nói gì đó.

Cúp điện thoại, thân vương thư thái duỗi người, gọi quản gia đến hỏi thăm hành tung của Mộ một chút, liền hăng hái bừng bừng chạy ra ngoài.

Một giờ sáng, thời gian đêm rất đen, cũng là thời gian đang nóng nảy của Roma, Mộ mang theo tiểu miêu hưng phấn lững thững đi dạo.

“Mộ Mộ, tôi muốn hiểu rõ việc bố trí này.” Tiểu miêu tựa vào bên tai Mộ, nghiêm túc nói. Tuy rằng thói quen lâu dài nói cho hắn biết không cần nghi vấn quyết định của Mộ, nhưng tiểu miêu rất hiếu kỳ đến vô cùng phiền muộn.

“Ừ.” Mộ sờ sờ đầu hắn, “Ventrue là đầu lĩnh Mật đảng, Wardi đã làm thân vương sáu trăm năm ở Roma, có địa vị, không có dã tâm.”

Tiểu miêu cố gắng dùng cái đầu nhỏ của hắn suy nghĩ tin tức Mộ nói.

“Ý là, hắn không có truy sát anh, mà những người muốn gây bất lợi cho anh cũng phải vuốt mặt nể mũi hắn, cho nên, tìm hắn là an toàn nhất?”

“Ừ.”

“Nhưng mà Mộ Mộ, anh nói nên có vinh quang... Là chỉ cái gì?”

“Tước vị, đất phong.” Mộ dừng một chút, lại cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Yên ổn sinh sống.”

“Chờ một chút, Mộ Mộ, ý anh nói cùng tôi trải qua sinh sống bao lâu nay là không yên ổn an tâm hả?” Ánh mắt tiểu hắc miêu bắt mắt nheo lại, đứng ở đầu vai Mộ, đi đi lại lại coi rẻ hắn.

“Ta muốn cho cậu yên ổn sinh sống, Hi.”

“Thật ra những ngày chúng ta ở Trung Quốc cũng rất tốt mà.”

Đó là bởi vì thế lực hấp huyết quý còn chưa vươn đến mảnh đất Trung Quốc. Nhưng Mộ không giải thích, không qua hai mươi năm, Trung Quốc phát triển tấn mãnh (nhanh chóng nhưng mãnh liệt) sẽ hoàn toàn bại lộ trong mắt người nắm quyền hấp huyết quý.

Đương nhiên đây không phải là nguyên nhân đầu tiên Mộ đến Châu Âu. Hắn muốn đàm phán, còn bởi vì câu một nói vô tâm gần đây của Bách Lý Sương.

“Hiện tại không cảm thấy nuôi thả đã quá muộn sao, Mộ Hi đã không học được chuyện độc lập sinh sống, anh chuẩn bị dùng thân phận gì bên hắn cả đời?”

Mộ mê mang, hắn và Mộ Hi đều có sinh mệnh gần như vô tận, dài đằng đẵng đến để cho bọn họ cũng không có hồi đến khi đi lang thang qua những thành phố khác nhau — Cho dù không có nguy hiểm tiềm ẩn.

“Này Mộ Mộ, huyết dạ té là gì?” Mộ Hi cắt đứt hồi ức của Mộ.

“Con đường duy nhất để hậu đại hấp huyết quý cải biến vận mạng.”

Hấp huyết quý dưới năm trăm tuổi cũng có thể tham gia huyết dạ té, người mỗi thị tộc thắng được có thể nhận sinh mệnh lần thứ hai — Một lần nữa bị cắn hầu như là những hấp huyết quý đời trước, đạt được sức mạnh cường đại hơn và địa vị cao hơn.

Mộ cũng không giải thích thêm, bởi vì hắn không thể nào tham gia huyết dạ tể. Tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng trong hắn có huyết thống của hấp huyết quý xa xưa nhất là sự thật không thể chối bỏ. Ngay cả Wardi thân vương, cũng là hậu bối của hắn.

“Hừ ——” Đột nhiên Mộ dề đầu tiểu miêu lại.

Mộ Hi quay đầu lại, mắt mèo thấy rõ Wardi đang chậm rãi đi tới trong bóng tối. Hấp huyết quý ưu nhã tháo nón xuống, hướng Mộ thực hiện một lễ nghi thân sĩ.

“Nói thật ra, ngài đến khiến ta —— thật bất ngờ, nhưng mà dù cho thế nào, ta rất cảm kích tín nhiệm của ngài, chỉ cần ngài ở Roma, ta sẽ bảo đảm an toàn của ngài.”

Mộ lễ độ gật đầu với hắn, nói: “Với ta không cần dùng kính xưng.”

“Nguyện ý theo ta uống một chén không, người trẻ tuổi?” Wardi cười cười, chỉ chỉ quán bar bên cạnh.

Mộ gật đầu, theo hắn đi vào quán bar ồn ào náo nhiệt.

“Một ly Bloody Marry [1].” Wardi rõ ràng là khách quen, không cần lật xem liền đưa thực đơn cho Mộ.

[1] Bloody Marry: là một loại cốc tai được làm từ rượu Vodka, nước sốt cà chua, vài lát chanh và một ít hành tây.

“Sữa tươi... hai phần, bánh kem... vị sôcôla.” Mộ xem nhanh thực đơn, bồi bàn liếc mắt nhìn người trẻ tuổi xuất hiện cùng thân vương, kinh ngạc lui xuống.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đăng tiếp một chương rồi lăn đi ăn cơm chiều... Nam nhân sau lưng thân vương = =

~*

~

15. Chương 15: Người Sau Lưng

“Mộ Ni Thụy, trước kia đều sống ở Trung Quốc à?” Wardi tùy ý bắt chuyện.

“Ừ.” Mộ Hi bị các loại âm điệu giọng nói Ý oanh tạc đến đầu choáng mắt hoa, thoáng cái liền đem Wardi nói tiếng Trung làm thân nhân.

Vì vậy, tức thì tiểu miêu đơn thuần tâm tình sáng khoái ăn bánh kem vị sôcôla, thuận tiện phân ra một lỗ tai nghe đối thoại của hai hấp huyết quý.

“Mình có huyết thống cao quý lại phiêu bạt nhiều năm như vậy, hài tử, ta cảm thấy vạn phần đồng tình với kinh lịch (những việc trải qua) của cậu.”

“Ừ.”

“Thật ra Mật đảng cũng từng vì chuyện của cậu mở hội nghị mấy lần, nhưng ý kiến không đồng nhất nên chẳng giải quyết được gì...”

“Ta biết người truy đuổi ta không phải tổ chức Mật đảng.” Chẳng qua rất nhiều người xem hắn là uy hiếp nên ngầm đấu vậy thôi.

“Ha ha.” Wardi sờ mũi một cái, rõ ràng đoán được ý tứ trong câu nói của Mộ, chỉ có thể nói sang chuyện khác, sờ sờ Mộ Hi, nói: “Tiểu miêu thật có linh tính.”

“Ừ.”

Ngay khi Wardi phát hiện đối thoại của bọn họ sắp nhanh không tiếp tục được nữa, có một đám hắc y nhân nối đuôi nhau vào giải cứu hắn — Tuy là phương thức có chút không khiêm tốn lắm.

Nam nhân dẫn đầu đeo kính, trực tiếp đi đến quầy bar chỗ hai người, khom lưng chào Wardi chào một cái, mặt không thay đổi nói: “Thân vương, bá tước đại nhân đã khởi hành, ngài cũng theo tôi trở về thôi.”

Nam nhân — Không, có thể hoàn toàn xác định đây là chỉ hấp huyết quý giống đực, nói xong liếc mắt nhìn Mộ.

Mộ chỉ lặng lẽ cầm khăn lau lau cho tiểu miêu, xóc lên tiểu miêu dường như chỉ bé bằng bàn tay hắn nhét vào áo sơ mi, Mộ Hi lạnh lợi cào cào cổ áo hắn.

“Hắc hắc...” Thân vương tôn quý làm bộ cười khúc khích.

Nam đeo kính dường như thở dài, đang chuẩn bị theo lệ cũ mạnh mẽ đưa người đi, lại bị thanh niên bên cạnh niên đưa tay ngăn lại.

Có thể thấy được tay của Mộ được Mộ Hi nuôi rất tốt, không có tái nhợt như các hấp huyết quý khác, nam đeo kính đương nhiên cũng sẽ không xem nhẹ sức mạnh trong bàn tay ấy.

“Nếu như cùng ta có liên quan, chẳng lẽ không phải là trực tiếp tìm ta sao?”

“Yên tâm đi Tiểu Mộ, hắn không làm gì ta đâu, nhiều lắm cũng chỉ là mắng một trận thôi.” Mỗi lần đều như thế này, mắng xong vẫn là tận tâm tận lực giải quyết tốt hậu quả cho hắn, Wardi bĩu môi.

“Ta tìm ông, sẽ giải quyết phiền phức ta đem đến cho ông.” Mộ nhàn nhạt nói.

Thân vương đại nhân lập tức bị cảm động, qua một lúc lâu mới nhớ tới đám người kia quá bắt mắt: “Chúng ta vẫn là về trước đi, cách xa mặt trời mọc lâu lắm, chúng ta còn có một đồng thời gian giải quyết vấn đề~”

Khách không mời mà đến đã ở trong lâu đài cổ William chờ William thân vương, nhân nhả thưởng thức trà quán gia pha.

Ngược lại vị khách kia không hề khách khí, thấy bọn họ trở về, liền hướng Wardi vẫy tay. Trong lòng thân vương thiên nhân giao chiến xấu hổ một lúc lâu, rốt cục nhận không được thí diên thí diên chạy đến.

“San~”

“San • Herfan • Brujah, rất vinh hạnh được gặp cậu.” Một tay San đỡ lấy Wardi, một tay đưa đến trước mặt Mộ, biểu tình uy nghiêm.

“Ừm.” Mộ cũng đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay lại.

“Cậu muốn Wardi giúp một tay, ta thay thế.” San nhìn hắn thật sâu một cái, nói: “Cậu rất thông minh.”

“Ta cũng không có ý tứ mạo phạm.”

Mặc kệ đối phương nói cái gì, Mộ đều dùng tiếng Trung trả lời, lần thứ hai, đối phương cũng dùng tiếng Trung lưu loát đối đáp — Đừng nên xem thường hấp huyết quý, hấp huyết quý sống mấy trăm năm có rất ít người không tinh thông tám ngôn ngữ nước ngoài — Được rồi, ngoại trừ Mộ.

Vì vậy, Mộ Hi đáng thương lại lâm vào quẫn cảnh “Tách ra nghe hiểu nhưng hợp lại cùng một chỗ thì nghe không hiểu”.

Cho nên chúng ta cũng đến tìm hiểu một chút tình huống hiện tại:

Các trưởng lão không biết đã đến góc nào trên thế giới dương thọ rồi, Mộ muốn trực tiếp tìm bọn họ là chuyện dường như không thể nào, chỉ có thể liên hệ qua thân vương của bọn họ.

Vì vậy, thúc thúc Wardi khả ái trúng đạn rồi — Thật ra điều kiện Mộ chọn rất ngẫu nhiên, nói ví dụ như nghe tính cách người nào tốt, nhân vật hấp huyết quý hàng năm được hoan nghênh nhất gì gì đó. Chỉ là không nghĩ đến vị phía sau thân vương, còn có một vị bá tước đại nhân cường đại như thế.

Khó trách hắn ở quốc gia hấp huyết quý hắc ám này, đến nay vẫn bình yên vô sự.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Theo câu chuyện mà nói, Wardi và San hẳn là sẽ tạo ra cơ hội cho hai hài tử Mộ gia... Được rồi, vô nghĩa lần đi ăn cơm chiều, chẳng biết lúc nào có thể hoàn QAA Sau này tiểu H viết thế nào...

~*~

16. Chương 16: Tôi Muốn Ra Ngoài Chơi

Cả ngày Mộ không ngủ, hấp huyết quỷ ngày ngày này sẽ không biểu hiện hãm hại bày trên mặt —— Trong lâu đài không có ngăn tủ thích hợp có thể ngủ, đồ ăn cũng không ngon bằng Mộ Hi làm, ngay cả mùi giặt quần áo cũng kỳ quái!

Còn Mộ Hi thì ngủ an ổn trong lòng hắn —— Ngủ trong lòng Mộ, chính là lúc hắn chưa tu thành hình người.

Thế nhưng tâm tình tiểu miêu cũng không vui sướng như thế: Là một trạch nam thế kỷ mới, không thể vọc máy vi tính không thể chơi điện thoại ngay cả xem TV một chút cũng bị xem là một con mèo thiên tài, sinh hoạt đơn giản thật không đành lòng nhìn thẳng! Còn có Wardi đại thúc! Lão tử thật tình không thích ăn thức ăn mèo đâu, đừng có cầm thức ăn mèo rồi dùng biểu tình trung nhị [1] nhìn tôi nữa, còn trêu tôi nữa, thật sự tôi sẽ không nhịn được vươn móng cào bả mặt lừa dối thể nhân của ngài đó!

[1] Trung nhị: hiểu đơn giản là “bệnh dở hơi” khi dậy thì đó.

Cho nên nói, từ cổ chí kim nhiều yêu quái dốc sức tu luyện thành người như thế, làm sao có thể không có đạo lý chứ!

Lúc Mộ Hi tỉnh lại, Mộ đang tựa ở đầu giường xem điện thoại, sắc trời bên ngoài đã tối.

Mộ Hi ngáp một cái, hỏi: “Mộ Mộ, làm xong chính sự chưa?”

“Ừ.” Hiện tại chắc các trưởng lão cùng mấy kẻ thù đã bắt đầu văn phong nhi động (nghe tin lập tức hành động) rồi đi, trước khi bọn họ làm ra động thái tiếp theo, Mộ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

“Tôi đây muốn đi ra ngoài chơi.” Tiểu miêu nhào tới, móng vuốt núp lấy cổ áo Mộ.

“Không được.”

“Một mình tôi ra ngoài sẽ không bại lộ!”

“Không thể.” Mộ cũng không ngẩng đầu lên.

“Ai quan tâm anh hả lão quỷ, lão tử muốn đi chơi!”

“...”

Tiểu miêu tặc mao “Hừ” một tiếng quay đầu.

“Haizzz —— Lát nữa ta cùng cậu đi.” Mặc kệ thế nào đi nữa, cuối cùng Mộ luôn không thể cự tuyệt hắn. Kéo tiểu miêu cả người sung sướng vào trong lòng, bên ngoài liền truyền đến tiếng đập cửa lễ phép.

“Mộ tiên sinh, ngài rời giường chưa?”

Mộ để lão quần gia mở cửa, theo hắn xuống lầu. Sau khi chào hỏi Wardi và San, một mình Mộ rời khỏi lâu đài.

Đường rộng thông suốt bốn phía cùng xe taxi hàng loạt không làm khó thâm niên lộ si Mộ, đi đến trấn trên, tiểu miêu bị dòng người chen chúc làm cho hoảng sợ.

“Sao ngày hôm nay náo nhiệt vậy!” Trong giọng nói chứa sự hưng phấn không thể bỏ qua. Là một truyền thống hảo miêu yêu sống trong xã hội loài người, Mộ Hi kế thừa thiên tính thích tham gia náo nhiệt của dân tộc Trung Hoa vĩ đại.

“Ừ.” Mộ nắm tay tiểu miêu, sợ bị dòng người tách ra, đáp, “Lễ hội bia.”

“Oa, thế thì chắc chắn có bia miễn phí để uống rồi!”

“Ừ.” Ánh mắt của Mộ thoáng qua ý cười.

Bia miễn phí được đặt trên bàn đá khảm chặt vào mặt đất, miễn cho những người cuồng hoan say mềm ném đi. Mộ Hi chen đi lấy hai chai, đưa cho Mộ.

Mộ kéo hẳn đi qua dòng người, đi tới chỗ trống trải.

Ban đêm vào hạ nhiệt khí lạnh rất thoải mái dễ chịu, tiểu miêu uống một hộp bia lớn, thoải mái than một tiếng.

“Thích?” Mộ hỏi không đầu không đuôi, nhưng tiểu miêu vẫn cao hứng trả lời “Ừ” mấy tiếng.

“Qua hai tháng dẫn cậu đến Munich.”

“Hả?” Đi nơi Mộ Mộ sinh ra làm gì?

“Nơi bắt nguồn lễ hội bia [2] mà, trước khi rời đi thấy thật nhiều lần.”

[2] Ở đây Mộ ám chỉ đến Lễ hội tháng Mười (tiếng Đức: Oktoberfest), được tổ chức ở Munich, là lễ hội lớn nhất thế giới, mỗi năm có khoảng 6 triệu người tham gia.

Mộ Hi lặng lẽ nghĩ đến tình cảnh lúc đó, hấp huyết quỷ nhỏ tuổi cô độc đứng giữa dòng người, trong nhát mắt tình mẫu tử tràn lan, hẳn ôm hông Mộ cọ cọ.

“Được, đi chơi một lần thật không dễ dàng, phải đi cho đủ vốn rồi về!”

Mộ kéo ra vòng kim loại trên miệng chai bia, dừng một chút, sau đó luồn vòng kim loại vào ngón tay Mộ Hi.

“???”

Hấp huyết quỷ mặt không đỏ hơi không gấp bình tĩnh uống thêm ngụm bia.

Quên đi, Mộ Hi đã sớm quen với tập quán của hấp huyết quỷ không có thường thức này, cũng không để ý.

“Mộ Mộ, chúng ta đi xem biểu diễn đi, đứng xa một chút cũng được.” Tiểu miêu săn sóc biết thật ra Mộ không thích nơi chen chúc hoặc nơi có tiếng động ồn ào, tuy rằng hẳn chỉ nhịu mày, cũng không không biểu hiện bất mãn ra ngoài.

“Xem xong biểu diễn đi ăn gì đó nha, đồ trong lâu đài khó ăn quá!” Mộ tràn đầy đồng cảm đối với điều này, nhưng mà hẳn càng hy vọng được ăn món Mộ gia hơn.

Nhanh chóng giải quyết xong bia, Mộ Hi lôi kéo tay Mộ, anh dừng giết địch bước vào dòng người. Mộ cầm thật chặt bàn tay đang nắm tay mình, đột nhiên cảm thấy ngày kỷ niệm hôn nhân truyền lại thành lễ hội bia dường như cũng không phải nhàm chán như thế.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này bởi vì lúc trước máy tính cài lại hệ thống nên đã mất, luôn cảm thấy viết lại không có cảm giác giống trước QAQ.

.

Chú thích: Từ lễ mừng hôn lễ trở thành ngày lễ lớn nhất thế giới.

Ngày 12 tháng 10 năm 1810, thái tử Ludwig của Bayern (sau này chính là Ludwig I) cử hành hôn lễ long trọng cùng công chúa Therese von Sachsen-Hildburghausen. Người dân Munich cũng được mời tham gia hoạt động này. Hôn lễ được cử hành trên bãi cỏ rộng lớn. Từ đó nơi này được đặt tên theo bà là Theresienwiese.

Phối hợp với hôn lễ, ngày 17 tháng 10 năm 1810 còn tổ chức đua ngựa, hoàng thất cũng tham dự góp vui, hoạt động đua ngựa cũng là một hoạt động chúc mừng của cả bang Bavaria. Do đó, truyền thống Oktoberfest cũng được lưu truyền đến nay. “Oktober” trong tiếng Đức chính là tháng 10.

17. Chương 17: Biên Bức (con Dơi) Và Hắc Miêu

Trước khi giới thiệu một nhân vật hấp huyết quỷ phản diện to gan lớn mật dám bắt cóc Mộ Hi, chúng ta cần phải hồi tưởng một chút Mộ Tiểu Hi bại lộ thế nào:

Lúc Mộ trở về mang theo tiểu miêu chơi đi chơi cả đêm sức cùng lực kiệt đang ngủ trong lòng hắn, liền thấy William thân vương tôn quý đang ngồi trong phòng khách chờ hắn, hai mắt sáng ngời.

“France, mau đóng cửa từ chối tiếp khách~”

Lão quản gia bắt đầu dĩ tuân mệnh đóng lại cửa lớn phòng khách, Wardi hắng giọng một cái, làm ra trạng thái nghiêm chỉnh: “Khụ khụ, Tiểu Mộ à, ta nghe nói, tối hôm nay cậu và một mỹ thiếu niên cùng nhau đi dạo đêm ở Roma đúng không?” Tuy rằng France không có nói tử mỉa nhưng tuyệt đối nắm chắc là hành vi thân mật đấy!

“...”

Thân vương quân, có thể thu lại sắc mặt lắm chuyện của ngài được không, đừng phá hư hình tượng nữa!

“Ừ.” Thật ra Mộ biết Wardi vẫn phái người theo hắn. Nhưng mà trực giác hấp huyết quỷ nói cho hắn biết có thể tin tưởng người này được, liền ngầm cho phép hành vi của hắn.

“Thế nào mà không mang về chứ, ôi thật là, hài tử này~” Hóa thân thành mẹ chồng bức thiết muốn gặp con dâu!

Khoé mắt lão quản gia France co rút, nhiều năm duy trì hình tượng thân vương chính trực cơ trí là một việc chưa xót như thế nào có ai biết không!

“Ông muốn thấy hắn?” Mộ cười cười.

Không đợi Wardi gật đầu, Mộ liền xích gần vào tiểu miêu, xoa xoa đầu mao nhung nhung, nói: “Mộ Hi, tỉnh tỉnh, biến về quay lại ngủ trên giường.”

Vì vậy, tiểu miêu mơ mơ màng màng thuận theo biến trở về hình người, ngáp một cái bắt đầu tìm giường, lúc sau mới hậu tri hậu giác phát hiện ở đây không chỉ có hắn và Mộ.

“Ách... Ông ấy làm sao vậy?” Mộ Hi chỉ chỉ thân vương đại nhân đang trong trạng thái miệng chữ “O”.

“Tiếp thu tri thức.” Mộ rất nghiêm túc.

“...”

“Khụ.” Không đành lòng nhìn thân vương mất mặt nữa, lão quản gia bình tĩnh nói: “Không phải là biến thân sao, tôi cũng làm được.” Nói xong liền biến thành một con dơi.

“Ôi trời, con dơi!” Mộ Hi chấn kinh rồi, “Hấp huyết quỷ có năng lực này à?!”

“Ta không nói cho cậu à?” Mộ sờ đầu hắn.

“Không! Có!” Thật ra bình thường anh đều treo ngược nằm trong ngăn tủ đúng không, đột nhiên Mộ Hi nghĩ.

“Ừ, con dơi không có sức chiến đấu.” Mộ không để ý tới chủ tớ hai người đang hỗn loạn trong gió, dắt Mộ Hi lên lầu.

Biến thân không thể bảo vệ cậu, Mộ không nói ra, nhưng mà cái này cũng không quan trọng.

“Vậy tôi cũng muốn nhìn anh thay đổi hình dạng con dơi.” Mộ Hi thì thầm, sau đó lại nghĩ, “Thật ra hấp huyết quỷ chính là dơi yêu đi →_→ Chỉ là tu luyện không tới nơi tới chốn nên vẫn muốn hút máu.”

Mặc kệ thế nào đi nữa thì trò khôi hài không ý nghĩa này cũng đi đến hồi kết, chẳng qua cuối cùng là Mộ Hi vẫn như ý nguyện thấy được hình thể con dơi của Mộ.

Tiểu biên bức mở cánh thật rộng ý đồ thu tiểu hắc miêu vào trong ngực, lại bị tiểu miêu cười xấu xa dùng móng vuốt dè cánh xuống, sau đó hài lòng ôm nó đi vào giấc ngủ.

Tiểu hắc biên bức và tiểu hắc miêu ôm thành một đoàn ngủ.

Mộ cùng Mộ Hi như hình với bóng từ trước đến nay, chẳng qua mấy ngày bận rộn khi San đến lâu đài William, bởi vì không ai thấy Mộ Hi, liền vội vã kéo Mộ đến thư phòng.

“Các trưởng lão đã mở hội nghị, kết quả cuối cùng ——” San hơi lộ ra mệt mỏi nhìn thoáng qua Mộ, “Hai phiếu ủng hộ thừa nhận tước vị của cậu, hai phiếu tán thành trục xuất như trước, còn có ba phiếu bỏ phiếu trắng.”

“Trục xuất là do cái lời nguyên hấp huyết quỷ ngu xuẩn kia?”

“Thật ra bọn họ nói thế cũng không sai, nếu đưa thân phận cậu ra ánh sáng, sợ rằng người không có ý tốt sẽ quật ba thước gọi hấp huyết quỷ ngủ say tỉnh lại, lúc đó đúng là thế giới đại loạn thật.” San xoa xoa mi tâm, đầu đầu không ngớt.

“Nào có dễ dàng như vậy.”

“Mấy ngày nay cẩn thận một chút, Mật đảng thì ổn một chút, chỉ sợ đến lúc đó Ma đảng sẽ một chân vào.” Hấp huyết quỷ từ đời thứ bảy đã bắt đầu phân chia, cho nên những hấp huyết quỷ cổ đại ngủ say, có thể nói là “tài sản cộng đồng” của tất cả hấp huyết quỷ.

Không biết có phải là tán thưởng San hay không, khi Mộ từ thư phòng đi ra, lần tìm không được tung tích tiểu miêu thì có thể dự đoán được bọn họ đã bắt đầu hành động.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Hình như lạc đề... Thật ra tui đã muốn viết Mộ anh hùng cứu mỹ nhân từ lâu rồi đó

!]

~*~

18. Chương 18: Nhân Vật Phản Diện Đầu Không Có Kết Cục Tốt

Hấp huyết quỷ là tự xưng là chủng tộc cao quý, nhưng cho tới bây giờ cũng không thiếu tà ác tồn tại. Trong đó có tiếng xấu nhất hẳn là tộc Assamite thuộc phái Trung lập.

Bọn họ luôn luôn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để truy cầu cảnh giới càng cao hơn càng mạnh hơn, tận sức hút máu hấp huyết quỷ lớn tuổi hơn để cường hoá mình.

Mà là người nổi bật nhất trong đám cận bã ấy, Stoke • Assamite đã kỳ ngộ bắt cóc Mộ Hi lạc đàn.

Trước khi Mộ táo bạo trong lâu đài, một phong thư kịp thời gửi đến.

Cơ hồ là Mộ không chần chờ liền một mình đi đến nơi hẹn, ngược lại thì Wardi gấp vô cùng, bị San một nắm xách lại.

Stoke phô trương không nhỏ, hiển nhiên một chút hẳn cũng không xem thường thực lực của Mộ —— Đồng thời cũng sẽ không xem thường tầm quan trọng của Mộ Hi trong lòng hắn.

“Ai, thế nhân luôn ngu xuẩn như vậy~” Stoke hái bông hoa dại ven đường vỗ nhẹ lên khuôn mặt của Mộ Hi vẫn đang hôn mê, thở dài, “Dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình be be!”

Hấp huyết quỷ vừa mới tiến nhìn tình cảnh này, nội tâm lặng lẽ nổi giận! (Tiểu bằng hữu kia, dám trêu vợ ta hả?)

Tựa hồ Stoke cũng không chú ý hẳn, vẫn như trước hướng về phía Mộ Hi tự biên tự diễn: “Cùng nói hấp huyết quỷ lạnh lùng kia sẽ ngây ngốc tới cứu nhóc không be be? Không bằng chúng ta ngắt cánh hoa xem nha, đến, không đến, đến...”

Rốt cục có thủ hạ không nhịn được nhắc nhở một chút Stoke đang say mê quên đời, Stoke lập tức thay đổi vẻ mặt, đứng dậy.

“Đây là Mộ Ni Thụy trong truyền thuyết be be!” Stoke trầm mặt xuống, “Quả nhiên rất mạnh, muốn tìm một hấp huyết quỷ đời thứ bảy thật không dễ dàng!”

Mộ âm thầm nhíu, Stoke • Assamite, tựa hồ là hấp huyết quỷ sau đời thứ chín, lại có lực lượng tương xứng cùng Wardi.

“Không nói gì vậy be be, anh dám tới chính là đáp tới ta đúng chứ?”

Tiểu đệ bên cạnh chen lời nói: “Lão đại, tiểu tử kia tỉnh!” Sau đó đã bị Stoke phát tay đánh bay, té rớt trên đất, xương cổ nứt ra mà chết.

“Ta cho người nói chuyện à be be!”

Thủ hạ khác lập tức nín thở ngưng thần, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình.

“Mộ Mộ!” Tiểu miêu vừa tỉnh lại liền thấy tràng diện máu tanh bạo lực như vậy, trong nháy mắt không thể tiếp nhận!

“Người lớn nói chuyện tiểu hài tử không nên xen miệng.” Stoke cười híp mắt nói một câu, lại quay đầu hướng Mộ, “Mộ Ni Thụy, có thể bắt đầu chưa be be? Nếu như anh phản kháng, tiểu bằng hữu sẽ ăn khổ đó nha~”

Mộ nhìn Mộ Hi, lại nhìn Stoke, gật đầu.

Stoke cao hứng đi tới ôm lấy hân hôn một cái.

Nhất định không thể đâu! Mộ lập tức nghiêng đầu nhanh chóng tránh ra, nụ hôn của hấp huyết quỷ rơi vào trên mặt.

Stoke lơ đãng, ý vào ưu thế thân cao một tay ôm hông Mộ, một tay ôm đầu hẳn, khiến cái cổ trắng nõn bày ra trước mặt mình.

Stoke dùng môi chậm rãi ma sát động mạch cổ của Mộ, lúc nói chuyện khí tức gần bên.

“Ta đã thật lâu, thật lâu không gặp được cường giả cho ta hút máu. Ha hả, ta đã cảm giác được tế bào toàn thân bắt đầu kê gà, thời khắc cuồng hoan be be! Mộ Ni Thụy, nếu như anh mạnh hơn chút nữa, sẽ không dễ xử lý ha ha!”

Nói xong, hấp huyết quỷ vươn ra răng nanh sắc nhọn đâm rách cổ Mộ!

Sức mạnh cường đại ẩn chứa theo cổ họng đến tim, Stoke hưng phấn đến toàn thân run rẩy, phát ra tiếng than thở thoải mái.

“Mộ Mộ!” Mộ Hi kêu to, nhìn mặt của hẳn trở nên tái nhợt, lo lắng đến dùng cách biến thân giải thoát cũng quên.

“Stoke • Assamite, bây giờ người chỉ có thể thừa nhận sức mạnh cường đại của máu hấp huyết quỷ đời thứ bảy thôi!” Thanh âm Mộ không lớn, nhưng rất kiên định.

Stoke nghi ngờ nghiêng đầu, chỉ chốc lát liền cảm giác được không thích hợp. Hẳn khiếp sợ nhả ra, lấy tay đè lại trái tim, lão đảo lui về phía sau.

“Anh, làm sao có thể!”

Mộ dùng ngón tay đè lại hai lỗ nhỏ trên cổ, máu vẫn như cũ chậm rãi chảy ra.

Mộ lạnh lùng nhìn hấp huyết quỷ thống khổ, “Chết dưới tay hấp huyết quỷ đời thứ sáu, người có thể yên ngủ be be!”

Huyết quản toàn thân Stoke cũng bắt đầu sung huyết, một căn lại một căn nổ tung. Mà sức sống cường đại của hấp huyết quỷ lại làm hắn không thể lập tức chết đi kết thúc loại đau khổ này.

Tiểu lâu la bên cạnh nhìn tình huống không đúng muốn chế trụ Mộ Hi bảo mạng, còn chưa vươn tay, trong nháy mắt đã bị Mộ cản đường trước mắt hắn đánh bay. Mấy hấp huyết quỷ khác thấy thế đều chạy trốn chết.

Đến lúc này, kế hoạch bắt cóc hoàn toàn bị phá hủy.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Người có thể ngủ yên be be~ Lực ảnh hưởng của nhân vật phản diện sâu sắc, đến nay vẫn thích nói “Be~”. Be

*

~

19. Chương 19: Gangrel Thức Tỉnh

“Mộ Mộ, anh vẫn chảy máu kia, làm sao bây giờ!” Vừa lấy được tự do, vẻ mặt tiểu miêu như đưa đám ôm lấy Mộ.

“Không sao, liếm một chút là được.” Thời gian hấp huyết quỷ hút máu đều dùng nước bọt liếm để vết thương lành lại.

Mộ Hi lập tức tiến tới dùng sức liếm lại liếm, ước chừng chảy máu lâu cư nhiên thật sự khiến máu ngừng chảy.

“...” Mộ quyết định không nói chân tướng cho Mộ Hi.

Mộ Hi thở phào nhẹ nhõm, vừa chuyển tầm mắt lại thấy thi thể chết hắc, nghi hoặc: “Mộ Mộ, vừa nãy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta đã nói với cậu, nếu như sức mạnh cách xa, hấp huyết quỷ máu sẽ không chịu nổi sức mạnh ấy.”

“Ừm, nhìn dáng vẻ của hắn hoàn toàn có thể ăn tươi anh đúng không?” ... Chú ý tìm từ nha Mộ Tiểu Hi!

“Hắn chỉ có thể tiếp nhận sức mạnh của hấp huyết quỷ đời thứ bảy, mẹ ta tiếp nhận máu cha ta trở thành hấp huyết quỷ, là đời thứ sáu, thế nhưng ta cũng có thể xem như là hấp huyết quỷ đời thứ sáu —— Sức mạnh cha ta thức tỉnh rồi.” Mộ kiên nhẫn giải thích.

Hai người trở lại lâu đài, Wardi lập tức chạy vội ra nghênh tiếp. Thấy hai người đều bình yên vô sự, mới thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Hi vừa định ngượng ngùng nói lời xin lỗi, Mộ vẫn đứng bên cạnh bỗng nhiên ngã xuống.

“!!!”

“Mộ Mộ!”

Luống cuống tay chân chuyển Mộ lên giường, France lập tức mời đến bác sĩ riêng cho lâu đài.

Nhìn bác sĩ vẫn nhíu mày không nói lời nào, lại nhìn sắc mặt người trên giường một hồi trắng một hồi đỏ, Mộ Hi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Cùng Mộ sống chung nhiều năm như thế, chưa từng thấy qua Mộ sinh bệnh, bình thường hắn cảm mạo cũng khác, vô tri vô giác hôn mê như thế thật sự là khó có thể tưởng tượng!

“Bác sĩ! Rốt cuộc Mộ Mộ làm sao vậy?!”

Bác sĩ đeo kính mắt một bộ lão kỳ cựu thở dài, lòng Mộ Hi tức khắc thắt chặt.

“Thật ra... Thật ra đậu xanh rau má tôi là bác sĩ ngoại khoa mà!”

Trong nháy mắt chủ tớ hai người và tiểu miêu bị tiếng rống giận này chấn nhiếp, mỗi người một vẻ mặt “ ”.

“Mấy người có biết hấp huyết quỷ không có tim đập không có mạch đập không có tuần hoàn không! Mấy người có biết hấp huyết quỷ không sinh bệnh không! Mấy người có biết thầy thuốc gia đình hấp huyết quỷ chỉ cần phụ trách khâu vá mổ bụng vết thương gì đó thôi không! Làm sao tôi biết chuyện gì xảy ra với hân! Nhìn hân cường đại như thế cứ để mấy ngày là khoẻ lại, thật là tuyệt không thông cảm lão nhân gia!”

Wardi thân vương tôn quý tự mình tiễn lão bác sĩ đang thở hồng hộc, trở về cũng không khỏi lau mồ hôi đổ trên đầu, ngượng ngùng nhìn Mộ Hi cười.

“Cái này thật là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn. Hiện tại cũng không có cách nào, để cậu ấy nghỉ ngơi đi. Sức sống hấp huyết quỷ rất ngoan cường, cậu không cần lo lắng.”

Mộ Hi cảm giận: Đương nhiên người nằm đây không phải hảo cơ hữu [1] của ngài! A, hình như có vật kỳ quái lẫn vào = =

[1] Cơ hữu: đồng chí gay.

Ngược lại Mộ không để cho bọn họ lo lắng lâu, thời gian chạng vạng tối ngày hôm sau, nhiệt độ cơ thể liền khôi phục lại nhiệt độ trung bình của hấp huyết quỷ, người cũng tỉnh.

“Mộ Mộ~” Mộ Hi tự nhiên là nhào tới kiểm tra từ trên xuống dưới.

“Mộ Mộ, màu sắc ánh mắt anh nhạt hơn!” Thân là người ở chung đã một trăm năm, Mộ Hi liếc mắt nhìn thấu sự khác biệt của Mộ.

Thân vương vẫn là một bộ hình dạng nhìn có chút hả hê, nói: “Là một hấp huyết quỷ phát sốt đầu tiên, chẳng biết Mộ tiên sinh có cảm tưởng gì?”

Mộ lạnh lùng quét mắt nhìn hân một cái, sắc mặt Wardi cứng lại.

“Hiện tại ta hoàn toàn không cảm giác được sức chiến đấu của cậu, Tiểu Mộ, cậu ——”

“Bây giờ ta, đã hoàn toàn là hấp huyết quỷ đời thứ sáu.”

Wardi há to miệng khiếp sợ không thôi.

Mộ có chút khó chịu nhíu mày: “Sức mạnh quá cường đại, nhất thời ta không thích ứng được. Hơn nữa...” Mộ tỉnh tường cảm nhận được thú tính của Gangrel, có loại máu khát vọng phát sinh trong mình.

“Cá thể tiếp cận tổ tiên...” Wardi khó có thể tin thì thào.

Gangrel và Brujah là chiến sĩ cường đại nhất trong Mật đảng. Trong truyền thuyết, tổ tiên tộc Gangrel là em gái Cain sinh ra, cho nên sức mạnh chân chính của bọn họ ngấm lại cũng rất đáng sợ...

“Mộ Mộ, giờ anh cảm thấy thế nào?” Mộ Hi không có hứng thú với huyết thống hấp huyết quỷ, hân chỉ quan tâm Mộ thôi.

“Muốn đánh nhau...”

“...”

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sinh hoạt đơn giản như thế mà cũng xét duyệt lâu vậy thật không đành lòng nhìn thẳng QAQ

20. Chương 20: Giải Quyết Xong Mọi Chuyện

Cuối cùng, Mộ vẫn được thống khoái đánh một trận.

San “không cần thận” tiết lộ nơi ở của một trưởng lão gần Roma, cho nên Mộ thật bất ngờ đi ngang qua, huyết tẩy một phủ trưởng lão gia tộc Nosferatu.

Khụ khụ, chuyện này đương nhiên không có khả năng. Tuy rằng một đường xông đến thư phòng, suốt đường đi người ngã ngựa đổ là sự thật, hầu như tất cả những người cản trở Mộ mà còn sống thì kiểu gì cũng sẽ có một khoảng thời gian “không thể gánh vác sinh hoạt”—— Nhưng mà hấp huyết quý có sức sống cường đại và năng lực tự lành, hoàn toàn không cần lo lắng.

Cuối cùng, Mộ xông quan thành công, đem trưởng lão mặt béo còn đang mở video hội nghị cùng các trưởng lão hấp huyết quý tộc Nosferatu khác đánh một trận, sau khi thấy thiết bị kết nối bị huỷ, nhóm trưởng lão khác vừa khiếp sợ vừa đồng tình nhìn hình ảnh trưởng lão Nosferatu mập mạp...

Khi Mộ Hi và Wardi “nghe tin” chạy đến, trong thư phòng tràn ngập mùi máu tươi.

Mộ Hi nhìn lão nhân khô gầy run lấy bối ở trong góc, đồng tình liếc mắt nhìn Mộ, nói: “Loại hình này mà anh cũng hạ miệng được, thật sự là khó khăn cho anh Mộ Mộ.”

“...” Nội tâm Mộ đã bị thương. Quay đầu, Mộ lạnh lùng nói: “Cho ông một cái mạng, trở về cùng bọn họ thương lượng một chút rồi cho ta một câu trả lời thuyết phục.” Vết máu ở khóe miệng vẫn chưa hoàn toàn khô, nhìn qua vừa âm u vừa hung ác lại còn độc địa.

Trong lòng Wardi thân vương lặng lẽ “Like” một cái, tuy rằng không có khuôn mặt để diễn thế nhưng mặt than vẫn rất tài giỏi đấy, nếu không được nói trước thì hẳn cũng bị Mộ hù dọa rồi.

Lần thứ hai đồng tình một chút với mấy lão nhân gia này.

Wardi tự nhiên nghĩ bắt dung từ lưu lại chăm sóc trưởng lão Nosferatu, Mộ Hi và Mộ lên xe rời đi, suốt quãng đường cũng không gặp bất kỳ ngăn trở nào.

Lái xe là lão quản gia France trong lâu đài, mắt nhìn thẳng tắp.

Mộ Hi cầm khăn lau sạch sẽ cho Mộ, Mộ nhẹ nhàng thở ra một hơi, trưng cầu ý kiến nhìn thoáng qua Mộ Hi, dường như mang theo chút chờ mong!

Mộ Hi lập tức hiểu được ý tứ của hắn, giơ ngón tay cái lên, nói: “Rất tốt rất hung tàn!” Chắc chắn có thể làm kinh sợ các hấp huyết quý nơi khác!

“...” Được rồi, tạm thời cứ xem đó là lời khen ngợi đi.

Người bày ra âm mưu này —— Không sai, chính là Wardi thân vương mặt người dạ thú. Làm sao có thể, phải là nam nhân phía sau thân vương!

Bá tước đại nhân biểu thị: Bạn học Mộ, cậu ở đây quấy rầy quá lâu.

Mọi chuyện cuối cùng cũng xem như tạm ổn.

Các trưởng lão mở hội nghị bát bách lý [1] khẩn cấp, quyết định cho Mộ một giấy chứng minh mới:

[1] Bát bách lý: chỉ khu vực lớn hoặc khoảng cách xa xôi.

Họ và tên: Mộ Ni Thụy · Tata · Gangrel; Tước vị: Tử tước; Lãnh địa: Trung Quốc đại lục...

Ngụ ý: Mời ngài quay về Trung Quốc yêu dấu rồi muốn lặn qua lặn lại lặn đi lặn về thế nào cũng được!

“Yêu quái” Trung Quốc thổ sinh thổ trưởng (sinh trưởng ở địa phương) duy nhất ở đây tức giận biểu thị: Đây là hành vi xích lô xâm chiếm lãnh thổ! Trung Quốc có chủ tịch mà! Oh no! Trung Quốc là thuộc về 13 triệu nhân dân đấy!

Đến lúc này, bạn học Mộ Ni Thụy xem như là một hấp huyết quý có công việc mới tiền lương mới, đương nhiên, còn có một vị quản gia tặng kèm.

“Tự giới thiệu mình một chút, Jarvis · Erwin · Ventrue, sau này sẽ là quản gia tiên sinh của ngài.”

“Giám thị?” San đại nhân quả thật thẳng thắn làm cho người ta ngỡ ngàng.

“Quả thật tôi có nhiệm vụ hồi báo tình hình định kỳ của tiên sinh.” Jarvis cười thẳng thắn, “Nhưng mà, xin tin tưởng lòng trung thành của quản gia hấp huyết quý.” Nói xong hướng Mộ quý gối, hành một lễ nghi kỵ sĩ.

Cư nhiên phái ra người của gia tộc Ventrue đứng đầu Mật đảng, xem ra các lão đầu tử vẫn rất coi trọng Mộ.

“Quản gia, đang làm gì vậy?” Mộ Hi tò mò hỏi.

“Giặt quần áo nấu cơm chạy đi kiếm tiền...” Jarvis lễ phép trả lời, “Tôi có thể hoàn toàn bất cứ chuyện gì tiên sinh muốn.”

Con mẹ nó, hãy gọi tôi là quản gia Jarvis vạn năng!

“Vậy sau này tôi làm gì?” Mộ Hi mờ mịt hỏi Mộ.

Mộ sờ đầu hần, bình tĩnh nói: “Được hần hầu hạ.”

“...”

Jarvis uyển chuyển truyền đạt cho Mộ “hy vọng” của các trưởng lão là mong muốn Mộ nhanh chóng về nước để quen thuộc thân phận mới của mình.

Vì vậy, hai hấp huyết quý và một miêu yêu liền vô cùng cao hứng quay về Trung Quốc? Nếu như không có bữa tiệc long trọng đưa tiễn của thân vương thì mới nói vậy.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tui chính là một căn bã nhảy tình tiết TT Quản gia vạn năng Jarvis! Thật sự quá mạnh, Iron Man trong lão cổ.

21. Chương 21: Bọn Họ Là Một Đôi

Thật ra thân vương đại nhân chỉ tiếc hận không có người cùng chơi đùa thôi! Cao xử bất thắng hàn [1] gì đó quá đáng ghét.

[1] Cao xử bất thắng hàn: chỗ cao khó tránh lạnh lẽo, chỉ người nào ở vị trí cao không có bạn tri âm.

Vì vậy, nhóm hấp huyết quý gần Roma ngoại lệ lại nhận được thư mời của thân vương đại nhân sau quốc khánh 6-2 [2] không bao lâu — Bất kể là mừng chuyện gì, đây là cơ hội tốt nhất cho bọn họ cùng các thành viên hấp huyết quý khác trong gia tộc có thể miễn phí vui đùa, có sao lại không đến.

[2] 6-2 là quốc khánh của Ý.

Phòng khách tổ chức yến hội đăng hồng tửu lục (xa hoa truy lạc), Mộ và Mộ Hi đã sớm trốn vào trong góc phòng.

“Tiên sinh, thân vương đại nhân chuẩn bị sâm banh, rượu Vodka, rượu whisky, rượu brandy và rượu đỏ, ngài cần loại nào?” Jarvis vươn tay, khe hở giữa các ngón tay vững vàng mang theo tám ly rượu màu khác nhau. “Tôi đề cử sâm banh Delbeck, tin chắc rằng ngài sẽ thích.” Dáng tươi cười của Jarvis hoàn mỹ đến không chê vào đâu được, “Đương nhiên, tôi còn chuẩn bị bánh kem cho ngài và Mộ Hi thiếu gia nữa.”

Mộ Hi lặng lẽ vì hai chữ “thiếu gia” , không cần suy nghĩ liền chọn bánh kem màu trắng.

Mộ cầm ly sữa trên tay kia của Jarvis.

“Hai vị tiên sinh còn muốn dùng chút gì nữa không?”

“Ừm... Không cần, tôi vẫn chưa đói lắm.” Mộ Hi không chút do dự cự tuyệt, hắn cũng không muốn một hồi nữa Jarvis bùng vô số khay đĩa như diễn viên tạp kỹ...

“Vâng, tiên sinh, thuận tiện nhắc nhở chút, ngài vừa cầm là Malibu coconut rum, ly này mới là sữa.”

“Phụt ——” Vừa vào miệng, Mộ Hi đã cảm thấy mùi hơi lạ, liền phun luôn một ngụm.

Jarvis cười, cúi đầu xin cáo lui.

Mộ Hi đoạt lấy ly sữa uống một hơi cạn, mới thanh trừ được mùi rượu kỳ quái trong miệng.

Jarvis đưa khăn tay qua, Mộ Hi lau xong mới phát giác được không đúng: Sao ông lại quay về rồi!

Jarvis nhận lại khăn tay và cái ly không thần nhiên rời đi.

Mộ Hi thở dài thoát lực tựa trên bàn, nhìn thân vương đại nhân và San thành thạo như con thoi đứng trong đám người.

“Tình cảm của bá tước và thân vương thật tốt.”

“Ừ.” Mộ gật đầu.

Đột nhiên đèn tối xuống ở giữa yến hội, khúc nhạc ưu mỹ vang lên, hiếm thấy rằng nhóm hấp huyết quỷ đều tìm bạn nhảy cho mình.

San ôm lấy Wardi.

“...” Mộ Hi không nói gì, cảm tình tốt cũng không cần cùng nhau khiêu vũ đi, hai người không tìm được bạn nhảy sao, không thấy bao nhiêu người con gái đang mở hai mắt chờ mong đứng hai bên sao!

Mộ Hi nghi ngờ cắn bánh ngọt, một lúc sau rốt cục không thể bình tĩnh nữa.

“Mộ Mộ! Anh nhìn thấy không!” Tiểu miêu sợ hãi kêu.

“Ừ.” Mộ nhàn nhạt đáp lại.

“Con mẹ nó, hôn lưỡi, bọn họ...”

“Cậu không biết?”

“Biết cái gì chứ!” Mộ Tiểu Hi đã phát điên lên.

“Bọn họ là một đôi.”

“Một đôi là có ý gì! Hai người nam?!”

“Không thể được sao?”

“Hai nam nhân có khả năng à?”

“Được sao?”

“Có thể!”

Mộ nhìn Mộ Hi, nhãn thần phức tạp. Hắn vươn tay nâng cằm Mộ Hi, nhẹ nhàng hôn lên. Chỉ là nhanh chóng chạm một cái, sau đó dựa vào tai hắn nói: “Thật sự không thể sao?”

Mộ Hi kinh ngạc đẩy hắn ra.

“Mộ Mộ...”

Mộ rũ mắt, nhìn qua có chút mất mát.

“Thời gian bá tước cùng thân vương còn là nhân loại thì cũng đã ở cùng một chỗ rồi.” Lúc này đây, Mộ Hi rất cảm kích Jarvis đứng lúc xuất hiện đánh vỡ sự trầm mặc lúng túng này.

“Đã mấy trăm năm, trước kia bá tước đại nhân là kỵ sĩ của Wardi thân vương, khi thân vương bị sơ ửng thì bá tước đại nhân gần như điên loạn, ngài ấy chủ động thỉnh cầu trưởng lão Brujah là người duy nhất không có hậu đại lúc đó, hoàn thành khảo nghiệm gần như không thể, trở thành hậu đại thứ nhất của trưởng lão

Brujah. Theo lý thuyết, ngài ấy chắc chắn là người thừa kế thị tộc Brujah, nhưng mà ngài ấy lại vứt bỏ thân phận thân vương, vẫn luôn ở cùng Wardi thân vương, trong lúc đó còn tranh chấp với trưởng lão Brujah không biết bao nhiêu lần.”

Jarvis bắt đầu đi, yêu sách xong liền thu dọn thức thối rời đi, lưu lại hai người bọn họ.

Mộ Hi cắn cắn môi dưới, lông mày thanh tú cau thành một đoàn.

“Mộ Mộ, anh chừng nào thì...”

“Gần đây.” Trước khi nhìn thấy Wardi và San, Mộ không hề nghĩ tới quan hệ của mình và Mộ Hi.

“Tôi... tôi phải suy nghĩ một chút.” Tâm Mộ Hi rối loạn.

“Ừ.” Mộ đưa tay, xoa phẳng vùng xung quanh lông mày của Mộ Hi.

22. Chương 22: Xin Lỗi

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Muốn nói hai chương tiếp theo viết sẽ phá lệ xoắn xuýt, có lẽ sẽ có người thắc mắc vì sao mấy chương trước Mộ và Mộ Hi thân mật như thế còn không nước chảy thành sông được à, thế nhưng tui nghĩ từ thân mật chuyển thành người yêu sẽ rất khó tiếp thu (cái loại tâm tình gì mà không thể làm người yêu lại càng không thể làm bạn nữa)... Chỉ là đột nhiên Mộ muốn cho Mộ Hi một danh phận (?), được rồi, chính là ý này, thế nhưng hai người này không hề có kinh nghiệm yêu đương, Mộ nghĩ chuyện này quá đơn giản, Mộ Hi lại nghĩ quá nhiều —— Nói chung bọn họ cũng không thành thực lắm cho nên hảo sự đa ma [1] (?)... 0.0 Tóm lại là sau này Bách Lý Sương cô nương sẽ dẫn chúng ta trở về làn gió nhẹ nhàng lúc trước nha ~^3^

~[1] Hảo sự đa ma: muốn làm tốt một việc phải qua nhiều gian nan vất vả.

.

Ngày hôm sau, Wardi lôi kéo Mộ Hi lưu luyến không rời, San trình trọng đưa lễ vật đến tận tay Mộ. Lúc mặt trời lặn, France liền chở Mộ Hi và Mộ đến sân bay.

Mà Jarvis đã đi bằng chuyên cơ quay về chỗ ở của Mộ trước —— Làm quản gia, đương nhiên phải về trước chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo cho chủ nhân mình.

Trong lòng Mộ Hi rất loạn, suốt đường đi cũng không nói chuyện với Mộ. Tốc độ chuyên cơ bay nhanh, lúc đến thì bên ngoài trời còn chưa đen lắm. Mộ Hi để Mộ đến phòng nghỉ ngơi trước, còn mình thì đi lấy hành lý.

Lúc đi thì chẳng mang theo cái vali nào, khi về chẳng những vali đầy nhét lại còn thêm vali lớn. Mộ Hi cố sức kéo hai cái vali đi tìm Mộ, thấy một thân Mộ đứng trong góc nhỏ, bóng lưng cô tịch trong hàng người đến người đi nhất thời khiến hắn mềm lòng.

“Mộ Mộ, chúng ta nói chuyện đi.”

“Ừ.” Mộ tiếp nhận vali theo thói quen.

“Mộ Mộ, anh yêu tôi à?”

“Ta muốn ở bên cậu, mãi mãi.” Mộ nhìn hắn, ánh mắt sâu thẳm.

“Chỉ là như vậy?” Mộ Hi cười khỏ, “Mộ Mộ, tôi cũng thích anh, nhưng mà... tôi chưa từng nghĩ đến...” Thanh âm Mộ dần thấp xuống.

“Mộ Hi, chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau.”

“Đó cũng không phải là tình yêu!” Mộ Hi gầm nhẹ một tiếng, “Mộ Mộ, anh muốn làm cái gì, chúng ta cứ như bây giờ không phải tốt rồi sao!”

Mộ không trả lời, buông vali ra nhẹ nhàng kéo một tay của hắn.

Cặp mắt tiểu miêu đỏ lên. Mộ là người quan trọng nhất của hắn, điểm ấy không cần hoài nghi, nhưng bọn họ làm sao lại yêu nhau được?

“Đừng rời khỏi ta.” Mộ hồi hận rồi, hắn cho rằng thời gian cả đời, nếu có thể cho Mộ Hi tình yêu thì bọn họ sẽ ở cùng một chỗ dễ dàng hơn. Không nghĩ tới điều này lại hù dọa Mộ Hi, sợ rằng thân mật ngày trước cũng không còn giữ lại được.

“Ừ. Nhưng anh phải suy nghĩ kỹ một chút, không, chúng ta đều phải suy nghĩ kỹ. Nhanh nghe điện thoại đi.” Mộ Hi rút tay ra, nhắc nhở hắn.

Jarvis đã chờ bên ngoài, báo cho Mộ Hi và Mộ đến Premier Access [2] trực tiếp đi ra bãi đỗ xe.

[2] Premier Access: là một đường riêng dành cho khách VIP, mua “vé” này thì thủ tục ở sân bay sẽ nhanh hơn.

Ngồi vào xe, Mộ Hi và Mộ vẫn im lặng như trước, Jarvis cũng thức thời không nói gì.

Trở lại thành phố quen thuộc, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Mộ và Mộ Hi cũng không cũng không muốn đến chỗ các trưởng lão đã “bố trí”, vẫn muốn vui ở ổ nhỏ của mình.

Jarvis chiếm đóng phòng khách của bọn họ, dưới sự an bài của hắn, cuộc sống của bọn họ gọn gàng ngăn nắp, dường như lại khôi phục sự yên ổn như trước. Chỉ là đột nhiên ít đi nhiều chuyện khiến tiểu miêu cảm thấy mê man một chút.

Hôm nay, Mộ vẫn xuống lầu lúc ba giờ đúng, Jarvis đã chuẩn bị “bữa cơm” phong phú. Mộ Hi đã sớm ngồi một bên chờ ra, Jarvis đẩy một cái ghế ra cho Mộ.

Không thể không nói rằng trời sinh trong thân thể Mộ đã chảy dòng máu quý tộc, không có chút không quen nào tiếp nhận sự tồn tại của “Quản gia”. Trái lại tiểu miêu yêu tự lực cánh sinh từ nhỏ —— mấy ngày rồi mà vẫn không được tự nhiên.

“Mộ Mộ, tôi muốn ra ngoài một chút.” Nhanh chóng bới xong cơm, Mộ Hi chần chừ mở miệng. Hắn suy nghĩ rất nhiều ngày, vẫn thấy cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn không thể đáp lại lời tỏ tình của Mộ, cũng không có cách nào xem như không có chuyện gì xảy ra cùng Mộ sống dưới một mái nhà.

“Đi đâu?” Mộ ngừng tay.

Không biết Jarvis đã rời đi từ lúc nào, để lại hai người bọn họ.

“Tuỳ tiện đi, tôi cũng chưa từng ra ngoài lâu bao giờ.”

“Cậu đã nói sẽ không rời khỏi ta.”

“Nơi này là nhà của tôi, tôi sẽ trở về.”

“Không được.”

“Này!”

“Ta và cậu cùng đi.”

“Lão tử muốn ra ngoài một mình ngẫm nghĩ cuộc sống một chút!” Miêu sinh, thân!

“Không được.” Cư nhiên Mộ bày ra hài tử khí cùng hắn bướng.

“Anh là ai! Anh yêu tôi à? Anh muốn dùng danh nghĩa yêu để trói buộc tôi đấy hả!” Mộ Hi tặc mao rống lên.

“...” Hắn là ai của Mộ Hi? Mộ Hi có lẽ không biết, đây chính là vấn đề Mộ rất không muốn trả lời.

“... Xin lỗi.” Thoáng cái, bầu không khí lạnh xuống, Mộ Hi nhẹ giọng áy náy nói, xoay người lên lầu.

~*~

23. Chương 23: Nếu Như Là Yêu

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ^^ lặng lẽ nghĩ tiếp theo càng ngày sẽ càng khô hạn == Thật là không có văn hóa không có nội hàm QAQ [Phát hiện đếm sai số chương... Hôm nay mới sửa.]

Mộ Hi nằm trên giường xoát mấy trang web không dinh dưỡng cả đêm mãi đến khi chân trời ló ra ánh rạng đông. Mộ Hi xuống giường kéo kín rèm cửa sổ, nhìn ngẩn tởm trống không đối diện giường.

Đang nghĩ không biết hôm nay Mộ có quay về ngủ hay không, hấp huyết quý được nhắc tới liền đẩy cửa vào. Bốn mắt nhìn nhau, hai người vẫn im lặng như trước.

“Mộ Hi, qua đây.” Hấp huyết quý ngồi xuống trên giường, lấy ra một tờ giấy.

Mộ Hi đi tới, thấy đó là một tờ giấy xin nhập học đại học, lấp bắp kinh hãi.

“Jarvis đã sắp xếp cho cậu rồi, cậu xem như đi... đi hoàn thành một tâm nguyện của mình.”

Mộ Hi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, trước đây hắn đã nói với Mộ mình muốn đi học, chỉ tiếc lúc đó hai người chỉ là một hấp huyết quý và một miêu yêu không quyền không thế, cũng chỉ có thể ước ao một chút.

Huống chi lúc đó, tiểu miêu cũng không cách nào tưởng tượng một mình Mộ sẽ sống như thế nào —— Hấp huyết quý vụng về, căn bản không muốn cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc.

“Chăm sóc bản thân thật tốt, không cần lo nghĩ gì cả...”

“Mộ Mộ, anh đừng nói như vậy!” Mộ Hi nhẹ nhàng nắm lấy một cái, “Ngay ở thành phố kế bên mà, lúc rảnh rồi anh đến thăm tôi, khi được nghỉ tôi sẽ về.”

“Ừ, nơi này là nhà của cậu.” Mộ sờ sờ đầu hắn.

Mộ Hi ngẩng đầu nhìn hắn, giống như trước vươn tay ôm lấy hông Mộ.

“Mộ Mộ, tôi không nỡ xa anh.”

“Ta chờ cậu.”

“Mộ Mộ, anh có nghĩ đến hay không, anh chỉ là muốn có một người bên cạnh, đó không phải là yêu.”

“...” Mộ lộ ra vẻ mặt mê man, cư nhiên hắn lại không thể phản bác.

“Không sao cả, tôi sẽ chờ anh nghĩ rõ ràng.” Mộ Hi ngẩng đầu, cười với hắn.

Vì vậy, Mộ Hi bận rộn một tháng, tháng chín vừa nhập học liền phát tay áo đi đến nơi có tiền đồ tốt, lưu lại cho Mộ một đề bài tự giải: Cuộc sống của Hấp huyết quý.

Mộ bắt đầu băng quơ đờ ra nhớ lại chuyện cũ...

Hắn vẫn cần một khoảng thời gian rất dài mới có thể thích ứng những ngày không có tiểu miêu ở cùng, cũng trở lại trạng thái “sinh hoạt ngăn cách” lúc trước. May là trong nửa tháng Mộ vô tri vô giác đó, có quần gia tiên sinh và Bách Lý tiểu thư cách vách của chúng ta thuận lợi giúp hắn “cọ xát”.

Còn nhớ mỹ nữ thợ săn Bách Lý Sương cô nương không! Cô nương ta mới từ một chuyến nhiệm vụ xuất cảnh trở về, lại kinh ngạc nghe nói cư nhiên hai nhóc Mộ gia giận đối rồi!

Bách Lý Sương thông minh như thế, thoáng cái liền suy đoán được tiền căn hậu quả, sau đó vô cùng đau đớn: Hai cái hùng hài tử này! Xét thấy đại khái là bạn học Mộ vì một câu nói của mình mới có thể ngã bài, Bách Lý cô nương thâm hạ quyết tâm nhất định phải giải cứu cho bọn họ!

Vì thế hôm nay...

“Tiên sinh, là quản gia của ngài, không chỉ phải chăm sóc kỹ lưỡng sinh hoạt hàng ngày của ngài, mà càng phải quan tâm thể giới tinh thần của ngài nữa.” Jarvis cười, lấy ra một cái thẻ đưa cho Mộ, nói tiếp, “Đây là thẻ mở cửa phòng khách sạn gần trường học Mộ Hi thiếu gia, đi thăm cậu ấy một chút đi!”

“Trước lúc đó tôi có vài vấn đề muốn hỏi.” Bách Lý Sương ưu tai du tai (an nhàn thảnh thơi) xuất hiện, “Thật ra Mộ Tiểu Hi nói cũng không sai nha, anh thật sự thích cậu ấy sao Mộ?” Trong mắt mỹ nữ thợ săn xuất hiện sắc thái nghiêm túc, “Hay là anh chỉ cần một người bên cạnh anh để bù lại cảm thấy thiếu tình cảm thiếu an toàn thôi?”

Mộ nhìn về phía Jarvis, Jarvis nhìn trời, một bộ hình dáng “Tôi tuyệt đối không nghe trộm” cùng với “Dù tôi có nghe trộm cũng không nói cho Bách Lý cô nương”.

Bách Lý Sương hỏi đến sắc bén, một lúc lâu, Mộ mở miệng nói: “Không phải ai cũng có thể.”

Bách Lý cô nương viên mãn, vỗ vỗ vai hắn, nói: “Này cũng khó trách, hai người sống chung một trăm năm rồi, nếu mà là tôi trong hoàn cảnh của Mộ Hi, đột nhiên từ người thân chuyển sang thành người yêu tôi cũng không chấp nhận được...” Cô nương ơi, cô muốn đến giết đây à!

“Thân, anh có muốn biết làm thế nào để xác định mình có thật lòng yêu Mộ Tiểu Hi không?” Bách Lý Sương nháy mắt mấy cái, cười mờ ám

“?” Thật ra Mộ có chút lung lay nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ dáng rất bình tĩnh.

“Thân, khi thấy Mộ Hi anh có muốn bóc trần cậu ấy sau đó đè lên giường hung hăng chà đạp không?”

Mộ: “...”

Jarvis: “...” Người đồng minh này thật có đáng tin không đây!

~*~

24. Chương 24: Có Một Loại Quá Trình Gọi Là Theo Đuổi

Bên này, Mộ Hi thì ánh dương quang sán lạn hơn nhiều.

Nhập học một tháng, Mộ Hi sống mấy trăm năm vinh quang trở thành linh vật của văn học viện, là tiểu đệ đệ được các tỷ tỷ thương yêu.

Tại nơi dương thịnh âm suy này, có một đám nữ hán tử hung hãn...

Mộ Hi nhận ảnh hưởng từ mẹ mình, hơn nữa còn có lợi thế là một yêu quái trăm năm, học văn học cổ đại Trung Quốc đơn giản như ăn một bữa sáng. Hắn nhanh chóng thích ứng với cuộc sống đại học, chỉ là thỉnh thoảng nhàn rỗi, cũng sẽ nghĩ đến không biết Mộ đang làm gì.

Vậy thì Mộ đang làm gì?

Mộ đang tiếp nhận tẩy não từ hai vị “cố vấn tình yêu” – Jarvis và Bách Lý Sương.

Mộ mục vô biểu tình ngồi ở trên sofa.

Bên trái, Bách Lý Sương nói: “Mộ Tiểu Hi không chán ghét anh, thế nhưng ngay cả chính anh cũng không thể xác định mình có thật lòng yêu cậu ấy hay không, thế thì anh muốn cậu ấy tin tưởng thế nào đây? Cho nên nha, anh phải bày tỏ chút thành ý, cho chút kích thích từ từ...”

Bên phải, Jarvis nói: “Tiên sinh, đây là “Kế hoạch theo đuổi” được tôi cùng Bách Lý tiểu thư tổng kết từ vô số phim thần tượng, mời ngài xem qua.”

“...” Kế hoạch theo đuổi, đây là cái thứ gì!

“Anh muốn gọi nó là kế hoạch giành lại cũng được...” Bỗng chốc Bách Lý Sương nói ra chân lý của vật này.

“Thứ nhất, mỗi ngày lướt QQ lướt Renren [1] lướt Weibo, ba trăm sáu mươi độ không góc chết quan tâm cậu ấy...” Jarvis nghiêm túc đọc.

[1] Renren: giống như Facebook nhưng là của Trung Quốc.

Mộ trừng mắt liếc hắt một cái, sau đó biến thành con dơi bay đi, người không cúi kính không xoi mói như hắt, cũng khó ở cùng một phòng với hai người kỳ ba này!

“Aizzz, thật ra mỗi ngày tôi đều nói cho tiên sinh tình trạng của Mộ Hi thiếu gia, ngay cả mỗi ngày cậu ấy ăn cái gì tiên sinh cũng biết...” Jarvis than thở.

“Haizzz, xử nam sống mấy trăm năm, gốc nghiệt thế cũng đúng. Không cần lo, hắt sẽ nghe theo sớm thôi.”

“...” Jarvis mới không nói cho mọi người biết tiên sinh nằm mà cũng trúng đạn đâu.

Mộ bay ra, xẹt lên trên cao, sau đó dừng lại ở ven đường. Biến thân thành dơi là kỹ năng giữ mạng của hấp huyết quỷ, nhưng mà Mộ rất ít khi dùng.

Lúc biến thành con dơi, các năng lực mọi mặt hầu như đều thoái hoá thành số không, thị lực, nhanh nhạy, sức mạnh... Phong thái của kẻ yếu là chuyện Mộ không thể dễ dàng tha thứ, hắt không ý mạnh hiếp yếu, thể nhưng tuyệt không cho phép thời gian mình bị xúc phạm còn không có năng lực phản kháng.

Mộ mê man mà nhìn xung quanh — Không sai, hắt lạc đường!

Theo thói quen, Mộ lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện Jarvis vừa nhắn tin cho mình.

“Tiên sinh, gọi số 1596*****, tài xế sẽ chở ngài đến khách sạn thành phố S, thẻ mở cửa phòng ở trong túi áo sơ mi của ngài, ở bao lâu cũng không sao, khi về thì lại gọi số tài xế. Chúc ngài lên đường vui vẻ~”

Mộ tức giận nhìn đường gợn sóng ngả ngón cuối kia, một lúc lâu, bấm số điện thoại tài xế.

Tài xế là một tiểu tử hoạt bát, không tới mười phút đã chạy đến chỗ Mộ, chở Mộ lên đường cao tốc.

Ngay từ lúc vừa thấy Mộ đã không ngừng nói, sắc mặt Mộ càng ngày càng đen.

“Tiên sinh, sau này tôi chính là tài xế riêng của ngài, cảm ơn Jarvis tiên sinh đã cho tôi phần công việc này ôi —” Hấp huyết quỷ trẻ tuổi còn chưa được một trăm tuổi, lái xe trên cao tốc vừa huyết sáo vừa đánh vài cú lượn, Mộ ngồi sừng sững bất động phía trong chiếc xe uốn lượn thành hình chữ S.

Thật ra Mộ hắt đang cảm thấy bi ai, chưa bao lâu, hắt là “Vô nha quỷ vương” – vừa nghe đã khiến người khác sợ mất mật rồi cuộc vì sao bây giờ lại phải biệt khuất thế này!

Sau năm giờ đồng hồ, Moke chuẩn xác đứng trước cửa khách sạn, hướng Mộ phát phát tay, vui sướng nói: “Tiên sinh, hẹn gặp lại, lúc về nhớ gọi điện cho tôi nha!”

Có lẽ Moke vĩnh viễn cũng không có cơ hội biết rằng thiếu chút nữa mình đã chở hấp huyết quỷ trong truyền thuyết đến ới ra — Bạn hiểu đấy, truyền thuyết vẫn luôn máu tanh bạo lực như thế.

Vô tri thật là một loại hạnh phúc.

Mộ mục vô biểu tình đi vào căn phòng thượng hạng Jarvis đã đặt cho hắt, may mắn rằng mấy ngày nay mình chưa ăn cái gì. Trước tờ mờ sáng, Mộ đang mệt mỏi ngủ trong ngăn tủ an toàn của mình.

— Lần sau có cơ hội, hắt quyết định nói cho Mộ Hi, ở trong ngăn tủ là bởi vì, cho dù bản thân mình đang ngủ cũng sẽ không để lộ nơi yếu ớt của mình trước mặt kẻ địch.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Nói rõ một chút các tiêu đề nhỏ, chúng cũng không thể khái quát hết tất cả nội dung của chương (hơn nữa chương truyện của tui cũng không phải rất liên tục), có một câu nói hay chi tiết gì gì đó, mọi người cũng không cần quá lưu ý.]

~*~

25. Chương 25: Bi Kịch Của Con Dơi Mộ

Buổi tối ngày hôm sau, Mộ trong hoá thân con dơi bay vào trường học Mộ Hi. Nhờ phúc của Jarvis, cơ hồ Mộ đã học thuộc lòng vị trí phòng học và ký túc xá của Mộ Hi. Ở trong sân trường lung lay bay liệng vài vòng, cuối cùng cũng tìm được toà nhà kiến trúc quen thuộc.

Lúc này, hẳn là Mộ Hi đang tự học tối trong phòng học.

Mộ trốn trong rèm cửa, mơ mơ màng màng thấy thân ảnh quen thuộc kia, đang cúi đầu nghiêm túc đọc sách. Hẳn ngồi phía sau phòng học, mắt đeo một cặp kính đen — Ngọn đèn trong phòng quá mạnh, với mèo chính là quá chói mắt.

Ngón tay dài nhỏ của Mộ Hi lật từng trang sách, có khi dừng lại nhú mảy lật cuốn từ điển bên cạnh.

Tự học tối ở đại học cũng chỉ là một loại hình thức thôi, nghiêm túc như Mộ Hi thật rất hiếm thấy. Có thể nhìn ra được duyên của Mộ Hi rất tốt, nơi hẻo lánh hẳn ngồi đầy chật người, nữ sinh xung quanh thỉnh thoảng hỏi hẩn vài vấn đề, hoặc là nhẹ giọng trò chuyện, thỉnh thoảng Mộ Hi cũng sẽ ngẩng đầu cười đáp lại vài câu.

Mộ Mộ, anh không có nhìn nhầm đâu — Đó chính là một đám em gái như lang như hổ! Mộ Hi chính là một nam sinh đếm hàng đơn vị trong văn học viện, hơn nữa còn là nam sinh duy nhất trong ban bọn họ! Với lại dung mạo của tiểu miêu ấy — Nhanh mang về nhà cuốn vào chăn đừng có cho hẩn ra khỏi cửa!

Không biết qua bao lâu, Mộ Hi thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, nhóm con gái vui vẻ nói tạm biệt với hẩn.

Chờ Mộ Hi ra khỏi phòng học, Mộ mới vỗ vỗ cánh dự định đuổi theo. Không ngờ lại bị cô gái mất sắc phát hiện — Nữ hẩn tử Lục Tú quan hệ tốt nhất với Mộ Hi nhảy dựng lên, hô: “Con mẹ nó, dơi kia!”

Nhất thời trong phòng học vang lên liên tiếp tiếng thét chói tai của nữ sinh, Mộ Hi đã đi xa, nghe được âm thanh này, cũng chỉ dừng cước bộ một chút, cười cười tiếp tục đến thư viện, nhanh chóng đến trước khi thư viện đóng mượn mấy cuốn từ điển Hán ngữ cổ.

Lục Tú bắt đắc dĩ kêu lớn “STOP”, sau đó nhặt lên cây chổi hay dùng quét trần nhà, chậm rãi đến gần con dơi đáng thương kia.

Mộ không phân biệt được phương hướng nên bay tán loạn, Lục Tú quơ chổi, âm điệu tiếng kêu của các nữ sinh làm nhạc đêm, bỗng chốc đụng trúng con dơi!

Mộ choáng váng đụng vào cửa thuỷ tinh, chặt vật lung lay từ cửa sổ chui ra ngoài, phía sau là tiếng các nữ sinh hoan hô.

Mộ trực tiếp bay đến ký túc xá của Mộ Hi, trốn vào tủ quần áo chật hẹp của hẩn, bị thương rồi.

Không lâu sau thì Mộ Hi trở về, mở tủ định tìm đồ đi tắm, bị nam nhân co rúc trong ngăn tủ làm hoảng sợ. Hẩn vội vàng khép lại cửa tủ, nhìn xung quanh thấy bạn cùng phòng vẫn chưa về, mới an tâm mở ngăn tủ ra lần nữa.

“Mộ Mộ, anh làm sao vậy?” Âm điệu Mộ Hi cao vút, tuy rằng vết thương rằng đã khép lại, thế nhưng vết máu đỏ tươi vẫn lưu lại trên trán, được làn da tái nhợt của hấp huyết quỷ tôn lên trông vô cùng ghê rợn.

Mộ nhìn hẩn, môi mím thật chặt, không nói gì.

Lão tử mới không nói cho cậu ta bị một đứa con gái dùng chổi đánh bất tỉnh đâu — Đáy lòng Tiểu Mộ Mộ ngao kiêu “hừ” một tiếng rồi quay đầu đi.

Bao nhiêu năm qua Mộ Hi chưa thấy Mộ bị thương bao giờ, bỗng chốc liền luống cuống, lôi kéo Mộ ngồi lên giường mình, lại đi tìm hộp cấp cứu. May mà Jarvis cẩn thận tỉ mỉ, cái gì cũng chuẩn bị đủ cho Mộ Hi.

Mộ Hi dùng miếng bông chấm cồn tỉ mỉ nhẹ nhàng lau trán cho Mộ, khi lau sạch vết máu mới đầu đầy hắc tuyến phát hiện vết thương của Mộ đã sớm không nhìn thấy.

“Mộ Mộ, sao anh lại tới đây?” Mộ Hi thu dọn đồ, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Khuôn mặt Mộ vốn không có nhiều biểu tình lắm, nhưng Mộ Hi tự nhiên biết nỗi ái ố của hắn, dường như Mộ Mộ có chút... phiền muộn?

“Đến thăm cậu.”

Mộ Hi nở nụ cười: “Mộ Mộ, anh muốn tới thì cứ trực tiếp tới, nói cho tôi biết để đi đón anh.”

Mộ tháo mắt kính Mộ Hi xuống, để hắn dụi dụi mắt.

Mộ Hi thoải mái cọ cọ đầu trên vai hắn, thân mật quen thuộc như thế, nháy mắt khiến cho Mộ tâm hoa nộ phóng.

Hắn cúi đầu nhìn Mộ Hi, đột nhiên nghĩ đến Bách Lý Sương từng nói: Có muốn lột sạch cậu ấy sau đó đẩy ngã đẩy ngã ngã...

Hình như... có chút muốn?

Mộ đứng lên, nói: “Không còn sớm bạn cùng phòng của cậu sẽ về sớm thôi ta về trước đây gấp lại sai...” Nói một hơi, tối nay Mộ lần thứ hai lại hoá thành con dơi chập vật chạy trốn chết.

Mộ cam chịu ở khách sạn ngủ hai ngày, ngày thứ ba, gọi Jarvis đến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Từ lúc Mộ Mộ tỏ tình bị từ chối sau đó liền trở nên ngạo kiều ^^ Đoạn ngắn này tui muốn đã lâu rồi o(_)o ha ha. À, tui cũng viết một chút khúc đầu của chương sau rồi, sau đó trước cơm tối và sau cơm tối sẽ đăng 1-2 chương... Gần đây không có ý tưởng gì hết TT

~*~

26. Chương 26: Khổ Nhục Kế

Jarvis ngồi xe Moke tới thành phố S, dọc đường đi nội tâm được một phen cuồng phong bạo vũ —— Chủ nhân, tôi sai rồi, tôi tuyệt đối không biết Moke lái xe cái dạng này đâu, tôi đối với ngài trung thành và tận tâm tuyệt đối, không hề có ý muốn mưu hại ngài đâu >_<... tự=“ mình=“ làm=“ bậy=“ cùng=“ ý=“ muốn=“ đến=“ xem=“ náo=“ nhiệt=“ –=“ bách=“ lý=“ sương=“ cũng=“ được=“ hưởng=“ thụ=“ miễn=“ phí=“ một=“ cuộc=“ hành=“ trình=“ bằng=“ xe=“ trong=“ vòng=“ năm=“ tiếng=“ đồng=“ hồ...=“ tóm=“ lại,=“ đến=“ lúc=“ hấp=“ huyết=“ quý=“ cùng=“ thợ=“ sản=“ hấp=“ huyết=“ quý=“ đến=“ được=“ căn=“ phòng=“ của=“ mộ=“ thì=“ tình=“ trạng=“ của=“ bọn=“ họ=“ cũng=“ hấp=“ hối=“ lắm=“ rồi.=“ “tiên=“ sinh,=“ khi=“ nào=“ trở=“ lại,=“ lập=“ tức=“ tôi=“ sẽ=“ tìm=“ cho=“ ngài=“ một=“ tài=“ xế=“ nổi=“ tiếng!”=“ khuôn=“ mặt=“ trắng=“ bệch=“ của=“ jarvis=“ nghiêm=“ chỉnh=“ thề.=“ “thật=“ ra=“ hắn=“ vô=“ cùng=“ tốt.”=“ mộ=“ bình=“ tĩnh=“ đáp.=“ “không=“ được.=“ đầu=“ choáng=“ quá,=“ để=“ cho=“ tôi=“ nghĩ=“ một=“ lát=“ đã,=“ hấp=“ huyết=“ quý=“ tiên=“ sinh=“ thân=“ ái,=“ đầu=“ tiên=“ anh=“ kẻ=“ lại=“ xem=“ là=“ hai=“ ngày=“ nay=“ anh=“ cùng=“ mộ=“ tiểu=“ hi=“ tiến=“ triển=“ đến=“ đâu=“ rồi?”=“ thật=“ sự=“ là=“ một=“ cô=“ nương=“ vô=“ luận=“ như=“ thế=“ nào=“ cũng=“ không=“ quên=“ nhiều=“ chuyện.=“ “...”=“ nghĩ=“ lại=“ mà=“ kinh=“ gì=“ gì=“ đó=“ bạn=“ hiểu=“ được=“ đúng=“ không.=“ “như=“ thế,=“ tôi=“ rất=“ vinh=“ hạnh=“ được=“ đảm=“ nhiệm=“ chức=“ vụ=“ có=“ vấn=“ tình=“ yêu=“ của=“ ngài...”=“ jarvis=“ cười,=“ kéo=“ mộ=“ ngồi=“ trên=“ ghế=“ sofa=“ pha=“ trong=“ căn=“ phòng=“ xa=“ hoa,=“ cùng=“ bách=“ lý=“ sương=“ mộ=“ phải=“ một=“ trái=“ ngồi=“ bên=“ cạnh=“ hắn.=“ “khụ=“ khụ.”=“ bách=“ lý=“ sương=“ lấy=“ ra=“ “kế=“ hoạch=“ theo=“ đuổi”=“ đã=“ sửa=“ lại,=“ nói,=“ “chúng=“ tôi=“ tỉ=“ mỉ=“ chuẩn=“ bị=“ cho=“ anh=“ ‘khổ=“ nhục=“ kế’,=“ ‘mỹ=“ nhân=“ kế’,=“

‘lat=“” mềm=“” buộc=“” chặt=“” vãn=“” vãn,=“” hội=“” tụ=“” phương=“” pháp=“” theo=“” đuổi=“”
 của=“” vãn=“” hoá=“” tinh=“” túy=“” ngàn=“” năm=“” trung=“” quốc!=“” “...=“” khổ=“” nhục=“”
 kẻ?=“” mộ=“” nghĩ=“” tới=“” điều=“” gì=“” đó.=“” “có=“” ý=“” tổn=“” thương=“” bản=“” thân=“”
 để=“” lừa=“” gạt=“” tín=“” nhiệm=“” của=“” đối=“” phương.=“” jarvis=“” vãn=“” năng=“” giải=“”
 thích.=“” này=“” hai=“” người,=“” như=“” vậy=“” cũng=“” được=“” sao?!=“” còn=“” có,=“” thật=“”
 ra=“” mộ=“” đã=“” vô=“” ý=“” thử=“” qua=“” “khổ=“” nhục=“” kẻ=“” rồi...=“” đầu=“” rơi=“”
 máu=“” chảy=“” gì=“” gì=“” đó=“” thật=“” sự=“” khiến=“” người=“” ta=“” lo=“” lắng=“” lắm=“”
 được=“” chứ!=“” “thân,=“” chúng=“” tôi=“” đã=“” vì=“” anh=“” chuẩn=“” bị=“” cả=“” tiền=“” căn=“”
 hậu=“” quả=“” của=“” chuyện=“” này=“” luôn,=“” còn=“” có=“” lời=“” kịch=“” nữa!=“” bách=“”
 lý=“” sương=“” lấy=“” ra=“” cái=“” gì=“” đó.=“” “đúng=“” thế,=“” tiên=“” sinh.=“” jarvis=“” móc=“”
 ra=“” tờ=“” giấy=“” nhỏ,=“” tình=“” ái=“” dào=“” đặt=“” đọc=“” ra=“” lời=“” kịch=“” đặc=“”
 biệt=“” lo=“” lắng=“” suy=“” nghĩ=“” chuẩn=“” bị=“” cho=“” mộ.=“” bách=“” lý=“” cô=“” nương=“”
 nhào=“” nặn=“” cho=“” tóc=“” mộ=“” rồi=“” lên,=“” bắt=“” đầu=“” dùng=“” đồ=“” trang=“” điểm=“”
 chế=“” tạo=“” dáng=“” đáp=“” tiêu=“” túy=“” chán=“” nắn=“” cho=“” mộ...=“” cùng=“” mộ=“”
 ở=“” chung=“” một=“” khoảng=“” thời=“” gian,=“” mọi=“” người=“” đều=“” biết=“” tuy=“” rằng=“”
 mộ=“” rất=“” cường=“” đại,=“” thế=“” nhưng=“” tính=“” tình=“” tốt=“” đến=“” mức=“” ——=“”
 các=“” bằng=“” hữu=“” đều=“” có=“” thể=“” tùy=“” ý=“” nhào=“” nắn=“” xoa=“” bóp=“” hấn=“”
 theo=“” trình=“” độ=“” nhào=“” thịt,=“” đương=“” nhiên,=“” trong=“” ranh=“” giới=“” hấn=“”
 cho=“” phép.=“” “xin=“” chào,=“” tiểu=“” miêu=“” thân=“” ái,=“” là=“” như=“” này,=“” hấp=“”
 huyết=“” quỹ=“” tiên=“” sinh=“” bị=“” thương=“” nhẹ,=“” nếu=“” như=“” cậu=“” tiện=“” thì=“”
 đến=“” chăm=“” sóc=“” cho=“” hấn=“” một=“” chút?=“” ...=“” ừ,=“” ách,=“” thân=“” ơi,=“” nam=“”
 nữ=“” thụ=“” thụ=“” bắt=“” thân=“” nha=“” cậu=“” không=“” hiểu=“” sao?=“” mau=“” đến=“”
 đi,=“” hấp=“” huyết=“” quỹ=“” tiên=“” sinh=“” sắp=“” không=“” chịu=“” nổi=“” rồi~=“” đương=“”
 nhiên,=“” tiểu=“” miêu=“” vừa=“” đặt=“” điện=“” thoại=“” xuống=“” liền=“” thở=“” hồng=“” học=“”
 chạy=“” đi=“” không=“” thể=“” nhìn=“” thấy=“” đường=“” cuộn=“” sóng=“” khoái=“” trá=“” của=“”
 bách=“” lý=“” cô=“” nương,=“” cũng=“” không=“” nhàn=“” rồi=“” đi=“” quan=“” tâm=“” tại=“”
 sao=“” bọn=“” họ=“” lại=“” xuất=“” hiện=“” ở=“” nơi=“” gần=“” trường=“” như=“” thế.=“” mặc=“”
 dù=“” đã=“” làm=“” xong=“” chuẩn=“” bị=“” “sắp=“” không=“” chịu=“” nổi=“” cho=“” mộ,=“”
 nhưng=“” khi=“” tiểu=“” miêu=“” thiện=“” lương=“” thấy=“” mộ=“” xích=“” loã,=“” vết=“” thương=“”
 kéo=“” dài=“” từ=“” vai=“” trái=“” đến=“” thắt=“” lưng=“” phải=“” thì=“” vẫn=“” hít=“” vào=“”
 một=“” hơi=“” khí=“” lạnh.=“” mộ=“” nhắm=“” mắt=“” nằm=“” trên=“” giường,=“” sắc=“” mặt=“”
 tái=“” nhợt,=“” đầy=“” mắt=“” mơ=“” hồ=“” có=“” màu=“” xanh,=“” toàn=“” bộ=“” tâm=“” can=“”
 mộ=“” tiểu=“” hi=“” đều=“” thít=“” chặt=“” lại.=“” mộ=“” hi=“” khổ=“” sở=“” bằng=“” bó=“”
 cho=“” mộ,=“” là=“” một=“” hấn=“” tử=“” vào=“” nam=“” ra=“” bắc=“” (?)=“” theo=“” mộ=“”
 thì=“” nhất=“” định=“” phải=“” quen=“” việc=“” bằng=“” bó!=“” công=“” hiệu=“” của=“” thuốc=“”
 ngấm=“” hết,=“” mộ=“” tỉnh=“” lại,=“” thấy=“” đôi=“” mắt=“” đỏ=“” của=“” mộ=“” hi,=“” trong=“”
 nháy=“” mắt=“” nghi=“” hoặc,=“” lập=“” tức=“” giận=“” tái=“” mặt=“” ——=“” jarvis=“” gì=“”
 gì=“” đó,=“” mộ=“” quyết=“” định=“” cho=“” hấn=“” đi=“” cao=“” tốc=“” ngao=“” du=“” mộ=“”
 ngày=“” với=“” moke.=“” “mộ=“” mộ,=“” tôi=“” chưa=“” từng=“” thấy=“” anh...=“” bị=“” thương=“”
 nặng=“” như=“” vậy.=“” đó=“” là=“” bởi=“” vì=“” bình=“” thường=“” bị=“” thương=“” thì=“”
 mộ=“” thoáng=“” cái=“” tự=“” lành,=“” vì=“” thế=“” bách=“” lý=“” sương=“” cái=“” nữ=“” nhân=“”
 phát=“” rồ=“” kia=“” dùng=“” dao=“” bạc=“” chém!=“” hơn=“” nữa=“” jarvis=“” nổi=“” giáo=“”
 cho=“” giặc=“” kia=“” ngay=“” lúc=“” hấn=“” còn=“” đang=“” ngây=“” người=“” thì=“” từ=“” phía=“”
 sau=“” lưng=“” cho=“” hấn=“” một=“” mũi=“” gây=“” mê,=“” tuy=“” rằng=“” được=“” hiệu=“” kia=“”
 không=“” dài=“” lắm=“” thế=“” nhưng=“” cũng=“” ức=“” chế=“” năng=“” lực=“” tự=“” lành=“”
 của=“” hấn.=“” “ta...=“” [(suy=“” yếu)=“” ta=“” không=“” sao=“” cả,=“” khiến=“” em=“” lo=“”
 lắng=“” rồi.=“” ——=“” kịch=“” bản]=“” “sau=“” này=“” dùng=“” cùng=“” bách=“” lý=“” đi=“”
 bắt=“” hấp=“” huyết=“” quỹ=“” nữa,=“” anh=“” rảnh=“” rồi=“” thế=“” sao,=“” cô=“” ta=“” cũng=“”
 không=“” phát=“” tiền=“” lương=“” cho=“” anh!=“” mộ=“” hi=“” rất=“” phần=“” nộ.=“” vì=“”
 thế,=“” đại=“” khái=“” chúng=“” ta=“” cũng=“” đoán=“” ra=“” được=“” cái=“” mà=“” bách=“” lý=“”
 cô=“” nương=“” gọi=“” là=“” “tiền=“” căn=“” hậu=“” quả.=“” “không=“” sao,=“” nếu=“” như...=“”
 [nếu=“” như=“” ta=“” xảy=“” ra=“” chuyện=“” gì,=“” chỉ=“” cần=“” jarvis=“” vẫn=“” còn,=“” có=“”
 thể=“” cho=“” em=“” cả=“” đời=“” vô=“” ưu=“” vô=“” lự=“” sinh=“” sống.=“” ——=“” kịch=“”
 bản]=“” dùng=“” một=“” mạng=“” của=“” ta=“” đổi=“” lại=“” cả=“” đời=“” bình=“” yên=“” của=“”

em="” gì="” gì="” đó,="” lão="” cổ="” ông="” muốn="” kéo="” cừu="” hận="” đúng="” không!="”
đây="” chính="” là="” lời="” kịch="” phù="” hợp="” đây="” à!="” mộ="” thờ="” hất="” ra,="”
đành="” buông="” tha,="” mộ="” hi="” sờ="” sờ="” trán="” hấn,="” nói="” “ngày="” mai="” là="”
thứ="” sáu,="” cứ="” tan="” học="” là="” tôi="” đến="” làm="” đồ="” ăn="” cho="” anh="” lót="”
dạ,="” phải="” nghe="” lời="” đó!="” mộ="” lại="” viên="” mãn,="” .="” tác="” giả="” nói="”
ra="” suy="” nghĩ="” của="” mình="” mộ="” mộ="” chính="” là="” một="” cái="” bi="” kịch...="”
cảm="” thấy="” vai="” diễn="” kế="” tiếp="” sẽ="” tiếp="” nhập="” vào="” trong="” phong="”
cách="” ngôn="” tình="” [ngượng="” ngùng].="”>

27. Chương 27: Vương Tử Hấp Huyết Quý

Bất kể như thế nào, Mộ và Mộ Hi vẫn vượt qua cuối tuần vui vẻ, dường như quan hệ cũng thân mật lại như lúc trước.

Thời tiết trước kỳ nghỉ rất xấu, âm trầm một hồi sau đó ông trời cũng bắt đầu phát uy, mưa xối xả dội xuống. Từ quầy bán quà vặt đi ra, Mộ Hi và Lục Tú không mang theo dù đành phải ngồi trên ghế ngoài cửa nhìn mưa.

“Cuối cùng mùa hè cũng gào rít giận dữ, phẳng phất như đang giã giữa trước cái chết —— Tôi không muốn rời xa, xin hãy yêu tôi lần nữa.” Lục Tú vung vung chân, chẳng lo lắng gì cả. Quả nhiên là nữ sinh văn học viện, mặc dù Hán ngữ cổ chuyên nghiệp, thế nhưng xuất khẩu một bài thơ hiện đại cũng không áp lực chút nào, Mộ Hi hắc tuyến.

Trận mưa lớn này sẽ mang nắng gắt cuối thu đang phát uy đi, rồi ngày sẽ lạnh hơn.

“Không còn sớm nữa.” Mộ Hi nhìn đồng hồ, “Để tôi quay lại lấy dù, cậu chờ ở đây đi.”

“Không được!” Lục Tú vội vàng cự tuyệt. Đùa sao, trong mắt nhóm con gái tràn đầy tình thương của mẹ, Mộ Hi cỡ nào yếu đuối cỡ nào mềm mại, làm sao có thể bị xối mưa được!

“Người đi cũng phải là tôi!” Nữ hán tử dùng một loại ánh mắt đương nhiên khinh thường hấn.

“...” Nếu như cô không phải người phàm, đại khái có thể thấy được hình ảnh một con mèo đang xù lông phía sau Mộ Hi, gầm thét rống giận: Lão tử là một người đàn ông thuần chất!!

Nhưng mà trong hiện thực Mộ Hi cũng chỉ có thể bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, đối với đại tỷ đại [1] quanh mình cũng không có khí phách hét rống lên.

[1] Đại tỷ đại (Big sister): là khái niệm nhấn mạnh về sự ưu việt hơn tất cả mọi mặt của phái nữ với phái nam.

Trước mấy kháng nghị gì mà “Cậu lớn lên thật làm người ta nổi lên tình mẫu tử”, đáp án này thật ra càng thêm làm người khác tan vỡ.

“Quên đi, dù sao cũng không có việc gì, chờ chút cũng được, khó có khi khí trời dễ chịu thế này.” Không thể không nói, cho dù là Mộ Hi hay Mộ, đối với nữ sinh đều vô cùng thân sĩ.

Vì vậy, hai người cứ không nói gì như thế, không có việc gì ngồi ở trước cửa tiệm giặt bọt nước.

“Ha ha, đột nhiên nhớ tới trước kia có nghe Hoa Nhi nói hệ lịch sử sát vách có rất nhiều em gái coi trọng cậu.” Bỗng chốc Lục Tú cười rộ lên.

“... Vốn tôi rất suất mà.” Đuôi mắt Mộ Hi nhướng lên.

“Nào có!” Lục Tú liếc hấn một cái, “Cậu nhiều nhất gọi là... đẹp! Nhìn đẹp mà thôi, suất phải là...” Tựa hồ Lục Tú tìm không ra câu trả lời thích hợp, đột nhiên ‘Hắc’ một tiếng, nâng tay chỉ phía trước, cười nói: “Suất phải là như vậy kìa!”

Mộ Hi ngẩng đầu, liền thấy Mộ đang bung dù chậm rãi đi tới.

— Anh ấy đạp mưa bước đến, không ôm hy vọng hảo huyền, chỉ cầu một lần gặp lại.

Không hiểu sao Mộ Hi lại nhớ đến bài thơ này. Sau đó lắc đầu, quả nhiên là mưa dầm thấm đất, thơ hiện đại quá phong hoa tuyết nguyệt!

“Mộ Mộ, sao anh lại đến đây?”

“Tôi đón em.” Mộ bước đến trước mặt hắn, khi thấy Lục Tú bên cạnh, thân thể cứng lại một chút.

Thân mình Mộ hơi nghiêng về phía trước, nho nhã lễ độ giống như một vương tử. Không biết có phải là do Mộ Hi đã lâu chưa thấy qua Mộ hay không, hoặc có lẽ khi trời mưa xuống Mộ xuất hiện vào ban ngày, cũng có thể là do bị nhiễm từ “bài thơ hiện đại phong hoa tuyết nguyệt” vừa này, cho nên Mộ Hi luôn cảm thấy Mộ có chút không giống với bình thường.

Có thể là trước đây ở trong thân hình tiểu miêu luôn thấy Mộ cởi vài cúc áo trên, lần này lại cẩn thận gài đến cổ, ngoài ý muốn có loại — Mỹ cảm cảm dục?

“Đưa dù cho... bạn học của em, chúng ta cùng đợi Jarvis.”

“A, được.” Mộ Hi không có dị nghị, đưa chiếc dù Mộ vừa thu lại cho Lục Tú, nói: “Ngày nghỉ tôi về nhà, cậu đi trước đi!”

Lục Tú nhìn thần sắc lạnh lùng của Mộ một chút, thức thời nhận dù đứng dậy, hướng Mộ gật đầu cười cười tỏ vẻ cảm tạ, trong lòng tính toán lần sau nhất định phải nói Mộ Hi giới thiệu nam nhân đẹp trai này một chút.

“Mộ Mộ, cái dạng này rất dễ khiến con gái thích đó.” Mộ Hi thốn thốn.

Mộ không trả lời, nhẹ nhàng kéo tay Mộ Hi lại.

Mộ Hi quay đầu nhìn hắn. Mộ cúi đầu, lại nắm tay Mộ Hi thật chặt.

Đột nhiên Mộ Hi hiểu được hấp huyết quỷ không giỏi nói chuyện này, tâm so với ai cũng mềm mại hơn, hình dạng không được tự nhiên thế này — Là đang làm nũng sao.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhanh nhanh... Không được tự nhiên lâu thì sẽ không tình thú ^3^

~*~

28. Chương 28: Quà Tặng Muốn Chết

Dựa theo kế hoạch không đáng tin cậy của quân sư tình yêu, nhân ngày nghỉ này Mộ phải nắm lấy cơ hội cùng một chỗ với Mộ Hi, thi triển mỹ nhân kế trong truyền thuyết!

Thế nhưng Mộ sẽ không tin tưởng đồng bọn của hắn nữa.

Hai từ ‘Tình yêu’ rất xa lạ với Mộ và Mộ Hi, theo thói quen sống chung của hai người thì rất khó thay đổi hiện trạng bây giờ.

Dựa theo miêu yêu mà nói, Mộ Hi chính là một thiếu niên cái gì cũng không biết. Đương nhiên mẹ của tiểu miêu cũng dốc lòng giáo dục ỏ mèο nhỏ này, nhưng cũng chỉ đơn giản dạy một ít đạo lý nhân xử thế. Như là “Vật dĩ thiện tiểu nhi bất vi [1]”, “Kỷ sở bất dục vật thi vu nhân [2]”, tiểu miêu còn nhỏ nghe xong cũng quên.

[1] Vật dĩ thiện tiểu nhi bất vi: đừng cho việc thiện nhỏ mà không làm.

[2] Kỷ sở bất dục vật thi vu nhân: cái gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác.

Bọn họ còn chưa từng suy nghĩ đến vấn đề vì sao không có cha, thì tự nhiên càng không hiểu được tình yêu là vật gì.

Hơn nữa là một yêu quái tốt sống dưới truyền thống hun đúc, trong lòng Mộ Hi vô cùng bảo thủ. Lấy vợ sinh con, thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên), khi Mộ Hi thấy Wardi và San là hai nam nhân trường tương tư thủ [3] thì trong lòng dao động đảo loạn.

[3] Trường tương tư thủ: suốt đời bên nhau, lo lắng và che chở cho nhau.

Mộ thì khác, hẳn muốn cùng tiểu miêu một chỗ, giống như người yêu, trong lòng liền không có áp lực tiếp nhận chuyện này. Trong nội tâm hấp huyết quỷ vụng về lằng lẽ so sánh các loại biểu hiện tình yêu, kết luận, hẳn yêu Mộ Hi.

Jarvis hiểu chuyện nhân ngày quốc khánh Trung Quốc xin nghỉ về quê hương, để lại sinh hoạt cho Mộ cửu cấp tàn phế, tình chân ý thiết mong Mộ Hi giúp hẳn chăm sóc.

Tuy Jarvis rất cẩn thận tỉ mỉ, nhưng luôn luôn chưa quen thuộc thói quen của Mộ.

Cuối cùng cũng được thưởng thức món ăn với mùi vị quen thuộc, Mộ cảm thấy mỹ mãn vô cùng, tự giác rửa chén. Mùa hè, hơn sáu giờ trời vẫn còn rất sáng. Bỗng chốc Mộ Hi không tìm được việc để làm, khổ não tự hỏi giờ này nằm trước hẳn đang làm gì.

“Mộ Hi...” Lời nói của Mộ bị chuông cửa cắt đứt, Mộ Hi liếc nhìn hẳn, đứng dậy đi mở cửa.

“Quà ngày lễ tặng cho Mộ tiên sinh thân ái...” Hai tay Mộ Hi cầm hộp rồi đưa chân đóng cửa lại, nhẹ giọng đọc chữ trên tờ giấy nhỏ, “Bách Lý Sương.”

Chiếc hộp “xột xoạt” giật mình, Mộ Hi cứng đờ, từ từ mở ra chiếc hộp chưa gói kín.

“Meo~” Trong hộp có một tiểu hắc miêu ngồi im, Mộ đi tới thấy, kinh ngạc nhìn thoáng qua Mộ Hi.

“Đây chắc chắn không phải em trai tôi.” Mộ Hi nghiêm túc nói, “Cũng không phải con tôi!”

“...”

Có lẽ tiểu miêu mới vừa cai sữa, hình thể so với khi Mộ Hi biến thành hắc miêu còn lớn hơn chút. Mộ Hi ôm nó đặt trên đất, tiểu miêu yếu ớt giãy dụa kháng nghị, xiêu xiêu vẹo vẹo leo lên chân Mộ rồi kéo kéo ổng quần hẳn.

Mộ vươn tay bế nó lên, xúc cảm bộ lông mềm mại trong tay làm cho hẳn theo thói quen bế tiểu hắc miêu đặt trên vai, tiểu hắc miêu sợ độ cao run run rẩy rẩy trượt theo ngực Mộ, sợ đến đuổi hết móng ra, chậm rãi kéo vài đường trên áo sơ mi của Mộ.

“...”

Mộ đến nâng tiểu miêu lên, không nói gì nhìn về phía Mộ Hi.

“Khi còn bé tôi cũng thế này sao?” Mộ Hi duỗi tay chạm chạm tiểu miêu, bị nó grừ một tiếng. Có thể là bởi vì mèo là một loài động vật luôn luôn độc hành cho nên tiểu miêu cũng không có ý thân cận với Mộ Hi cùng một ổ với mình.

“Không giống.” Mộ cũng không biết Mộ Hi bắt đầu hiểu chuyện từ khi nào, cũng không ý thức được “tâm ý tương thông” giữa hẳn và Mộ Hi là không hợp tình lý thế nào.

Mộ Hi ở trên đầu vai Mộ, đến bây giờ cũng không đứng vững được, Mộ luôn nhét hẳn vào quần áo, tiểu miêu luôn luôn ngoan ngoãn dùng móng vuốt níu cổ áo hẳn...

“Làm sao bây giờ, hôm nay không có nấu cá, ôi...” Mộ Hi khổ não cào cào tóc, “Mộ Mộ, lát nữa chúng ta đến siêu thị mua chút thức ăn cho mèo được không?”

Mộ cúi đầu, đối diện với tiểu miêu đang thảnh thơi liếm tay mình.

“Tôi cũng chưa nuôi mèo bao giờ, để lát nữa lên mạng kiểm thông tin nha?” Một đồng lớn vắn về theo nhau kéo đến, Mộ Hi nhìn tiểu hắc miêu, tâm tình phức tạp.

Bề ngoài tiểu miêu rất đáng yêu, thế nhưng Mộ Hi vẫn không thích lắm.

“Không muốn.” Mộ thả tiểu miêu về hộp, lại nói một lần nữa, “Ta không muốn nuôi.”

“Vậy cũng phải đợi Bách Lý về mới được.” Tâm tình Mộ Hi sáng lại, quyết định lát nữa đi siêu thị mua mấy loại thức ăn cho mèo.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Thật là ngược không đứng dậy nổi ngao]

29. Chương 29: Lâu Ngày Sinh Tình

Sau khi ngày nghỉ qua đi, mọi thứ lại quay về vị trí ban đầu.

Mộ trả lại tiểu hắc miêu được nuôi đến mập ú cho Bách Lý Sương mới nghỉ phép quay về, nhàn nhạt nhìn cô một cái. Đường như Bách Lý Sương cảm nhận được một trận sóng cả cuộn trào mãnh liệt, lẽ nào thật sự Mộ Hi ngày thơ ấu này đã ăn dấm chua của tiểu miêu rồi?

Mộ tiên sinh, cuối cùng anh cũng hết khổ rồi

~Bây giờ Mộ là một người rảnh rỗi ăn không ngồi rồi, hắn chỉ quan tâm duy nhất tiểu miêu yêu lần đầu xa hắn.

Mặc dù Jarvis cũng từng thâm minh đại nghĩa nói qua đạo lý cùng hắn: Mộ Hi vẫn luôn theo ngài, cho đến bây giờ cũng chưa từng tiếp xúc với người ngoài [Mấy dì ngoài siêu thị hay chợ gì gì đó không nên để ý], nhưng chuyện này cũng không thể nào phát triển tiếp. Thay vì để cho Mộ Hi và hắn tiếp tục chịu mê hoặc bên ngoài, không bằng ngài giúp cậu ấy quen thuộc xã hội đi.

Đây là cái logic quỷ quái gì vậy thân! Còn ông nữa, dùng từ đẳng cấp một chút có được hay không!

Còn có bạn học Mộ, EQ cũng không thể cao hơn học sinh lớp mười được sao! Cứ nhiên cứ thế mà bị thuyết phục!

Thương hắn cho hắn tự do bay nhảy gì gì đó quá ngược kiên quyết không thể đâu!

May là, từng bước từng bước âm thầm nhìn Mộ Hi trưởng thành, ngược tâm kiêu đoạn đó cũng không xuất hiện. Thế nào đi nữa, kế hoạch theo đuổi của Mộ vẫn lặng lẽ tiến hành.

Bình thường Mộ đến trường học hẹn Mộ Hi cùng ăn cơm đã trở thành thói quen, kèm theo mê đảo một đám con gái văn học viện.

Vì thế, ai ai cũng biết văn học viện có một thiếu niên xinh đẹp, thiếu niên có một anh trai rất suât. Sự thật chứng minh, suât ca mục vô biểu tình mới là hình mẫu yêu thích nhất của đám con gái!

Lục Tú tự nhiên được gần bọn họ nhất, vốn chính là cô gái hoạt bát, lại thêm gần quan được lộc, mấy tuần lễ sau liền công khai xuồng tay với Mộ luôn!

“Nghe Mộ Hi nói anh không có bạn gái, anh xem, anh chưa lập gia đình, em chưa gả, em không tin nhất kiến chung tình, vậy thì để chúng ta lâu ngày sinh tình đi!”

Hiếm thấy được mặt hấp huyết quỷ sống trăm năm đỏ lên, mặt cứng lại nói không ra lời.

Lục Tú hiểu được vô vô vai hắn, nói: “Không sao, anh cứ từ từ suy nghĩ.” Nói xong liền thản nhiên rời đi, nữ vương đến làm cho người khác xấu hổ.

Lâu ngày sinh tình... Nội tâm Mộ lặng lẽ u ám một chút.

Khi Lục Tú tới mong muốn Mộ Hi giúp cô “cọc tìm trâu” theo đuổi Mộ, cuối cùng Mộ Hi cũng không bình tĩnh nổi phải đứng dậy.

“Cậu thế nào... Cậu cùng anh ấy cũng lâu quen biết gì!” Mộ Hi cảm giận, giống như ghen tị Mộ được con gái thích, cái khuôn mặt câu nhân kia thật quá đáng ghét!

“Tất cả tình yêu đều bắt đầu từ không ghét, cậu không biết sao?” Lục Tú vẫn là một nữ hán tử văn nghệ.

“Xung động tình yêu đều sẽ mờ nhạt trong sự chán ghét khi quá quen thuộc!”

“Thế thì đơn giản thôi, cứ trước khi sự chán ghét nảy sinh thì ướp lạnh đoạn hồi ức tốt đẹp này!”

“Ý cậu là một ngày nào đó khi phát hiện đối phương thiếu sót gì đó thì sẽ rời khỏi người đó?” Mộ Hi kinh ngạc.

“Mộ Tiểu Hi! Tình yêu chân thành có thể bao dung cho nhau, cho nên mệnh đề này sẽ không được thành lập được chứ?”

“Vậy làm sao cậu biết được người đó sẽ là tình yêu đích thực của cậu?” Mộ Hi hậm hực.

“Không thử một chút thì vĩnh viễn cũng không có cơ hội biết được.” Lục Tú cười, “A, chi bằng cậu nói trước cho tớ Mộ có thiếu sót gì khó khăn có thể dễ dàng tha thứ được không?”

“Mộ Mộ, anh ấy... anh ấy không biết giặt đồ nấu cơm không thích nói chuyện ít có biểu tình...” Mộ Hi chưa lải nhải hết liền buồn bực dừng lại, “Hình như cũng không có khuyết điểm tội ác tày trời gì không dễ dàng tha thứ.”

“Đúng thế, lão nương liếc mắt liền nhìn ra được anh ta là một nam nhân tốt!”

“...” Mộ Hi bị đánh bại, “Cậu thật sự tin vào lâu ngày sinh tình?”

“Vì sao không tin? Đây là bản năng của con người mà, mọi người đều có xu hướng tính, sẽ thích cùng người của mình gần gũi.”

“À...”

“Quyết định thế đi nhé, không bằng cuối tuần hẹn Mộ đi hẹn hò đi!” Không để ý đến Mộ Hi như có điều suy nghĩ, Lục Tú tự bơm hơi cho mình.

“Chuyện này... sợ rằng đến tối mới có thể đi được.” Mộ Hi tiếp tục rầu rĩ không vui.

“Hả, cuối tuần mà cũng bận vậy sao?” Lục Tú kinh ngạc, “Nói xem, rốt cuộc là nhà cậu làm gì thế?”

“...” Điều này, thật không thể nói.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cho chút kích thích gì gì đó thật sự là rất khuôn sáo... Nhưng mà nhanh thôi, hai người sắp cùng một chỗ rồi... Ngao, hình như lại quên lưu bản thảo rồi, thương tâm quá TT

~*~

30. Chương 30: Cùng Một Chỗ Đi

Thật vất vả đợi đến cuối tuần tiểu miêu nhà mình mới trở về, nhưng Mộ lại thấy tâm tình Mộ Hi có chút suy sụp, khiến hắn cũng lo lắng theo.

Nội tâm hấp huyết quỷ đang yên lặng lo lắng chỉ có thể giả vờ bình tĩnh chậm rãi bước đi trong phòng khách, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Mộ Hi đang cầm quyển sách ngồi đờ ra trên ghế sofa.

Bây giờ tối, chuông cửa bắt ngờ vang lên.

“Xin chào, tiểu thư mỹ lệ, tôi có thể làm gì cho cô?” Jarvis mang theo nụ cười hoàn mỹ mở cửa, nói với cô gái xa lạ ở ngoài.

“Xin chào.” Lục Tú cười trang nhã, “Tôi là bạn học của Mộ Hi, có hẹn với cậu ấy.”

“Thất lễ với tiểu thư rồi, mời vào.”

Lục Tú vào cửa, vui mừng giờ móng vuốt với Mộ Hi, sau đó mang theo nụ cười ngượng ngùng chào Mộ đang mục vô biểu tình.

Mộ gật đầu đáp lễ.

“Hôm nay có đại học âm nhạc lộ thiên ở Úc Khắc Nhai, Mộ ca ca có thể cùng em đi không? Mẹ em muốn có nam sinh đi cùng mới cho em đi.” Lục Tú cười, hoá ra mẹ cười cô không biết sức mạnh của cô à...

Mộ nhìn cô, đáy lòng tiểu biên bức không ngừng run rẩy, quay đầu phát hiện Mộ Hi vẫn đang ngồi trên ghế không có ý muốn nhúc nhích, lại đưa ánh mắt chuyển hướng Jarvis —— Dạy hấp huyết quỷ đáng thương một chút làm sao có thể cự tuyệt em gái đi thân!

Jarvis vẫn mỉm cười như trước, nội tâm bách chuyển thiên hồi: Cô gái dũng cảm “cọc tìm trâu” này thật trực tiếp, tiên sinh miệng cạp gan thỏ thật có thể điều khiển sao! Con mẹ nó, phương hướng sai rồi, đây không phải là “lạt mềm buộc chặt” tự đưa tới cửa sao!

“Tiên sinh, công việc ở lãnh địa tôi đã xử lý tốt rồi, ngài không cần lo lắng, cứ cùng vị tiểu thư này ra ngoài chơi đi!”

Lão cổ trung thành tận tâm mà kéo cừu hận, thuận tiện nhanh tay nhanh chân chuẩn bị hành trang ra ngoài cho Mộ.

“...”

Mộ: Vị nhất gia chi chủ này không có cách nào làm nữa rồi!

Từ đầu đến cuối Mộ Hi đều không nói gì cả, nhìn Mộ cứng người theo Tiểu Lục Tú ra ngoài, ném sách trong tay xuống, trong lòng âm thầm quyết định, xoay người lên lầu.

Luyện ái kinh lịch gì gì đó Mộ nghĩ thấy mệt quá. Hấp huyết quỷ tâm địa hiền lành không cách nào cự tuyệt người đối tốt với hắn, nhưng cũng không cách nào làm ra những cử chỉ thân mật được.

“Bằng bằng” hữu lễ, vai nam chính không yên lòng trầm mặc một đường, cuối cùng, trong xương hấp huyết quỷ luôn tôn thờ tín ngưỡng trung trinh với bạn lữ của mình, Mộ lạnh lùng nói với em gái pháo hôi:

“Xin lỗi, tôi đã có người mình lâu ngày sinh tình.”

Lục Tú kinh ngạc, sau đó cũng chỉ là đáng tiếc chép chép miệng.

Mộ thở phào nhẹ nhõm tiễn cô lên xe, sau đó mệt mỏi mở Google Map ra về nhà. Đi cùng con gái thật là quá tâm thần mỗi mệt, thà rằng để hắn đi đánh nhau còn hơn —— Mộ cam chịu nghĩ.

Khi về đến nhà, Jarvis còn đang xử lý công việc trong phòng hắn —— Làm quản gia đã là một việc vất vả, còn chưa nói phải phục vụ chủ nhân chẳng thềm quan tâm đến công việc trong lãnh địa.

May mà thành tích của Jarvis ở học viện quản gia không có quá nghịch thiên, ba đầu sáu tay gì gì đó căn bản không cần!

Tuy rằng bây giờ đêm mới bắt đầu, thế nhưng cả người đều mỏi mệt nên Mộ muốn chui vào ngăn tủ ngủ một giấc.

Đồng hồ sinh học của Mộ Hi đã thích ứng với sinh hoạt trong trường, im vào vào phòng thì Mộ kinh ngạc thấy Mộ Hi còn đang cứng nhắc trên giường.

“Mộ Mộ, về rồi.” Một bộ dáng nữ chủ nhân hưng sư vấn tội là muốn làm gì đây!

Mộ Hi há miệng, giống như nghĩ ngồi trên giường thật không có khí thế, liền đứng lên nhìn Mộ từ trên cao xuống.

“Mộ Mộ, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Ừ.”

“Tôi không biết cảm giác yêu là gì. Thế nhưng khi tôi thấy anh cùng Lục Tú... tôi nghĩ đến sau này anh sẽ có bạn gái, sẽ tìm được một nhân loại hay một hấp huyết quỷ nào đó chung sống suốt đời... trong lòng tôi sẽ

khó chịu. Tôi biết đây là dục vọng độc chiếm ích kỷ, nhưng mà... tôi không muốn anh cùng với người khác, tôi không muốn người đứng cạnh anh không phải tôi... Mộ Mộ, chúng ta cùng một chỗ đi!”

Mộ Hi chống đỡ nói xong, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

“Ừ, Mộ Hi.” Mặt mày hấp huyết quý ôn nhu, phiên muộn lúc trước hoàn toàn tan thành mây khói, “Ta có thể hôn em không?”

Mộ Hi nhìn hắn, cứ như vậy liền đứng trên giường, ôm lấy Mộ, chủ động hôn lên.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai, cuối cùng cũng cùng một chỗ... Đột nhiên cảm thấy tui không biết viết cảm tình hí quỵ đâu QAQ

~*~

31. Chương 31: Tín Vật Đỉnh Ước

Jarvis nghĩ gần đây trong không khí tràn đầy tiểu phao phao phấn hồng.

Tuy rằng Mộ Hi và Mộ không hề chiêu cáo thiên hạ, thế nhưng hiểu trong lòng mà không nói ra, thân mật ấy ai nấy cũng đều thấy được —— Đẳng quân sự tình yêu kỳ ba cảm thấy vô cùng vui mừng.

A, sau khi xác định quan hệ thì nên làm chút gì chứ nhỉ?

Cuối tuần này, Mộ Hi quyết định dẫn hấp huyết quý tiên sinh đi dạo thị trường —— Đây chính là đương gia “chủ mẫu” nguyện ý chia sẻ đại sự của lãnh địa mình.

Jarvis tri kỷ từ quần gia toàn năng chuyển chức thành thư ký, thời gian này, sinh hoạt của tổ hợp quái vật lại trở về như trước.

Anh kiếm tiền em tiêu tiền, sinh hoạt này thật sự quá hài hòa quá tốt đẹp.

Khu vực này quý tiết xuân thu đều vô cùng ngắn, nhiệt độ không khí rất nhanh đã hạ xuống. Mộ Hi rất hiền huệ giúp Mộ chọn một chiếc áo len màu vàng nhạt —— Tuy rằng hấp huyết quý là động vật máu lạnh, thế nhưng không làm tốt công việc giữ ấm, đến mùa động Mộ sẽ trì độn đến gốc manh manh.

Sau đó, hai người lại đi siêu thị mua đồ ăn, Mộ Hi xách mấy hộp kem lớn, dù sao lần này Mộ cũng đi cùng, lực cánh tay của hấp huyết quý tiên sinh dùng rất được.

Nhưng Mộ Tiểu Hi vẫn đánh giá thấp thực lực của Mộ, trên đường trở về, một tay “tiêu diệt” mấy bao lớn bao nhỏ gì đó do Mộ Hi mua, Mộ vẫn trống một tay cầm tay của Mộ Hi.

Mộ Hi không khỏi có loại trướng trướng ngược ngược, rõ ràng trước đó cũng có hành vi càn thân mật hơn, nhưng giống như sau khi khoác thêm danh hiệu “người yêu”, hết thấy đều thay đổi làm cho người khác có chút ngược ngược!

Tình yêu thật là một tiểu yêu tinh giày vò người!

Trong lòng Mộ Hi suy nghĩ, lén lút nắm thật chặt bàn tay đang nắm tay mình. Dù cho thế nào, bọn họ cũng sẽ học được cách làm sao làm một đôi tình nhân hợp cách.

Đôi tình nhân gốc gốc mới xuất hiện tay nắm tay một đường nhìn sao ngấm trắng, sau khi về nhà lại sẽ dán chung một chỗ xem TV.

Nhưng hiển nhiên là Mộ Hi xem TV, còn Mộ nhìn Mộ Hi.

Nội tâm hấp huyết quý mặt than có loại tình cảm phức tạp lo được lo mất, Mộ Hi bị hấn nhìn chăm chú đến chịu không nổi, cũng không muốn rối loạn đồng hồ sinh học của mình, liền sớm tắt TV đi ngủ.

Mộ kéo hẳn, lấy ra một vòng trang sức từ trong quần, bỏ vào trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt Mộ Hi. Có lẽ người không quen thì nghĩ Mộ đang lạnh lùng nhìn Mộ Hi, thế nhưng tiểu miêu biết rõ hẳn rõ ràng cảm nhận được tình cảm chờ mong khẩn trương của hấp huyết quỷ.

Đó là một chiếc vòng cổ kim loại rất tinh tế, xuyên qua hai cái bị mài vô cùng nhẵn bóng... Hình như là răng nanh?

“Mộ Mộ, răng của anh à?” Mộ Hi kinh ngạc kêu lên.

“Ừ.” Hấp huyết quỷ tiên sinh có chút ngượng ngùng. Thế nhưng tín vật đính ước là một bộ phận đã từng thuộc về thân thể mình mới là chân ái!

“Ách...” Tuy rằng răng nanh được mài vô cùng tinh xảo, nhưng khẩu vị vẫn hơi nặng đó.

“Đã không dùng nữa.” Mộ thử nhe răng, răng nanh thật dài của hấp huyết quỷ nhô ra, đôi phần môi nhạt màu bị đè thành huyết sắc tiên diễm, đặc biệt tà mị gợi cảm.

“Sau khi thức tỉnh thì răng nanh cũng trùng sinh.”

“Ai... Hấp huyết quỷ thật là một chủng tộc thần kỳ...” Đủ mọi kiểu, không khoa học ==

Mộ tự tay cởi vòng cổ ra, đeo cho tiểu miêu yêu dấu. Mộ Hi cúi đầu dùng ngón tay vuốt nhẹ vài cái, kéo vào trong cổ áo, ngẩng đầu cười với Mộ, nói: “Đẹp quá, tay của Mộ Mộ khéo léo quá.”

Các loại DIY [1] gì gì đó hấp huyết quỷ anh không chịu nổi đâu...

[1] DIY: do it yourself, tự làm.

Hấp huyết quỷ tiên sinh hài lòng cùng tiểu tình nhân của mình quay về phòng ngủ, cuối cùng, Mộ Hi cảm thấy vẫn cũng nên có chút biểu thị gì đó, vì vậy kéo hai tay hấp huyết quỷ, ngẩng đầu hỏi:

“Mộ Mộ, không có hôn chúc ngủ ngon à?”

Mộ không hổ là hấp huyết quỷ hành động bén nhạy, một giây sai, liền ôm lấy eo Mộ Hi, ngậm đôi môi câu nhân. Giống như ve vãn mà liếm lộng vài cái, ngay lúc Mộ Hi còn chưa kịp phản ứng lại, đầu lưỡi đã công thành đoạt đất vói vào, Mộ Hi bị ép mà mở nửa miệng, thời gian đầu lưỡi chạm nhau cả người run lên như có dòng điện chạy qua.

Động tác cường thế của Mộ cũng không cưỡng ép, bản năng hôn môi gì gì đó là đủ rồi hoàn toàn không cần tiến công chiếm đóng, nếu như Jarvis mà ở đây nhất định sẽ vỗ tay cho hấp huyết quỷ tiên sinh.

Trong nội tâm Mộ Hi bị thúc nhưng lại hưởng thụ thâm chọc: Con mẹ nó, hôn chúc ngủ ngon không phải là hôn nhẹ lên mặt là được rồi sao, hôn lưỡi gì gì đó quá hung tàn, người ta vẫn chưa có chuẩn bị tốt đâu! T_T

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Không có gì bất ngờ xảy ra... Không lâu sau liền sẽ phát hiện miêu yêu cũng là sinh vật thần kỳ ==! Báo trước: Hai chương kế tiếp chung với nhau, đột nhiên cảm thấy có chút mùi quân nhân là sao... Tui cảm thấy đây là hội chứng do viết đoản thiên một ngày sinh ra. Biểu thị lần đầu viết đam mỹ dài như thế, có thể đào hố rồi lấp lại thì đủ thoả mãn rồi, viết vui vẻ làm sao, hoan nghênh chỉ giáo

~~*~

32. Chương 32: Quân Gia Là Một Nhân Tài (một)

Thời gian Mộ Hi không có ở đây, thật ra Mộ cũng có rất nhiều chuyện có thể làm.

Có Jarvis hiểu rõ hỗ trợ, Mộ càng thêm dễ dàng lấy được tư liệu mới nhất của các tộc hấp huyết quý. Cho nên nói, trước vài thập niên EQ của Mộ đều dùng để nghiên cứu và tránh né hấp huyết quý mà thôi.

“Tiên sinh, công tác thống kê hấp huyết quý thuộc Mật đảng tại Trung Quốc đã hoàn thành rồi, công việc phát chứng minh cũng khá ổn thỏa.” Mật đảng chọn lựa hậu đại hấp huyết quý có yêu cầu rất nghiêm khắc, để cho bộ máy Mật đảng có thể hoạt động ở hiệu suất cao. “Nhưng mà có chút vấn đề, có thể là do tôi đa tâm quá.” Jarvis nói, mở ra bản đồ Trung Quốc, chỉ vào một điểm phía trên.

“Ở đây, có rất nhiều hấp huyết quý Tremere tụ cư, số lượng vượt qua một ngàn.”

Hấp huyết quý có khuynh hướng sống độc lai độc vãng, cho dù là cùng chung một tộc hay nhánh gần nhau cũng rất ít khi tụ tập thế này.

“?”

“Viện trưởng lão vẫn phòng bị với tộc Tremere, trưởng lão Tremere cũng không có địa vị cao, hơn nữa hẳn hết sức khiêm tốn. Nghe nói Tremere là tổ tiên của một nhóm phù thủy nhân loại, thông qua luyện kim thuật, ma pháp và máu của một vị tiên bối Ma đảng mới có được năng lực hấp huyết. Ngài biết đấy, tuy rằng Mật đảng và các đảng phái khác có thể cùng tồn tại hữu nghị, thế nhưng luôn luôn đề phòng nhau.

“Đây là nơi nào?”

“Chỗ tiếp giáp giữa Tứ Xuyên và Quý Châu, có thể là ngài chưa biết, thế nhưng mấy năm nay Mật đảng đã có kế hoạch thâm nhập Trung Quốc nên làm rất nhiều cuộc điều tra. Xuyên Kiềm [1] là nơi có thời gian mặt trời chiếu xuống ngắn nhất, đặc biệt có một ít vùng núi, bốn mùa đều vô cùng thích hợp cho hấp huyết quý sinh sống, đáng tiếc hấp huyết quý luôn luôn không thích thành thị nghèo nàn lạc hậu.”

[1] Xuyên là Tứ Xuyên, Kiềm là tên gọi khác của Quý Châu.

“Cho nên ông hoài nghi bọn họ có âm mưu?”

“Cũng khó nói, nói thế nào thì Tremere chưa được tính là hấp huyết quý chính thống, tôi có thể tưởng tượng được, hẳn là bọn họ rất biệt khuất.” Jarvis buông lỏng tay, “Hiện tại có chừng năm vạn hấp huyết quý, trong đó hậu đại hợp ‘Quy pháp Mật đảng’ có chừng ba vạn, ngài biết đó, hiện tại khoa học kỹ thuật rất phát triển nên hấp huyết quý chạy loạn khắp thế giới không thể trông nom được hết, may là chúng ta cũng không mưu cầu chủng tộc hậu đại sinh sôi nảy nở, nếu không thì chuyện hấp huyết quý chiếm lĩnh địa cầu cũng là một việc rất có thể.”

Mộ lặng lẽ, lão cổ ông thật suy nghĩ nhiều!

“Mật pháp chương 3 mục 26 quy định, ở thủ đô các quốc gia hay đại bản doanh Châu Âu hấp huyết quý định cư không thể vượt quá hai ngàn, số lượng này cũng rất dư giả rồi, trên thực tế tổng số hấp huyết quý định cư ở Châu Âu đến nay cũng chưa vượt hai vạn, mà ở Mỹ, Úc, Xingapo những quốc gia mới phát (dựa theo tuổi và lai lịch hấp huyết quý mà nói) cũng không vượt qua một vạn, nói đến Trung Quốc, tôi dám cam đoan, bây giờ hấp huyết quý đang trường cư tại đây cũng xấp xỉ một vạn, trên thực tế số liệu thống kê mấy tháng này cũng như thế.” Jarvis dùng một loạt số lượng nói rõ số lượng Tremere tụ tập đông thế là không hợp lý.

“... Jarvis, trong Mật đảng ông có địa vị gì vậy?” Một hấp huyết quý có thể cầm sách luật của Mật đảng và nhiều số liệu thống kê như thế tuyệt đối là một nhân tài được chứ!

“Thật ra tôi cũng lớn tuổi hơn ngài một chút mà thôi, lẫn lộn làm một tử tước cũng được một trăm năm.” Jarvis khiêm tốn nở nụ cười. “Tôi tốt nghiệp Học viện Quân gia năm 200 tuổi sau đó làm quân gia cho hai vị công tước đại nhân, nhưng đáng tiếc là hai vị tiên sinh này tuổi đều lớn, sau lại đều chọn ngủ say.”

Hấp huyết quý không thể tự sát, lựa chọn ngủ say thì tương đương với việc kết thúc sinh mệnh, hấp huyết quý ngủ say đều tự cho mình một mật chú, không ai có thể phá giải cho nên là không ai có thể quấy rầy bọn họ ngủ say.

“Nói đến rất cao hứng, tôi có thể trở thành quân gia của tiên sinh, tiên sinh ngài là một chủ nhân rất tốt!” Jarvis nói, một tay đặt ở bụng một tay đặt sau lưng, cúi người hành lễ với Mộ.

“...” Jarvis, ông không cảm thấy theo Mộ rất không có tiền đồ sao! Nhóm người yêu mến quần gia hấp huyết quý thật sự là hold không được!

“Tóm lại, tôi vẫn cảm thấy tiên sinh ngài hẳn là đi xem đi, nếu có thể tra ra chút gì thì các trưởng lão sẽ nhìn ngài bằng cặp mắt khác xưa đấy!”

“... Được rồi == “Nhìn bằng cặp mắt khác xưa gì gì đó căn bản ta không quan tâm chút nào!

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đột nhiên đứng đắn như thế thật là không thể thích ứng == Nhưng mà vẫn cho Mộ Mộ ít chuyện để làm đi, hấp huyết quý có cả sự nghiệp và tình yêu mới là thật tuyệt sắc!

~*~

33. Chương 33: Quần Gia Là Một Nhân Tài (hai)

Vì vậy, tiểu miêu thật vất vả mới chờ đến cuối tuần để về nhà lại nghe một tin như sét đánh giữa trời quang rằng Mộ muốn đi tới nơi chim không thềm thái phân tuần tra.

Tuần tra em gái anh đó, lão tử mới vừa xác định quan hệ được chứ, còn phải hẹn hò ngọt ngào nữa!

“Thiếu gia, nếu như hai người muốn đứng vững gót chân ở Trung Quốc thì tiên sinh phải làm chút chuyện. Phải biết rằng, có rất nhiều người phụ trách rất bất mãn với việc tiên sinh chân không nhảy vào Trung Quốc khai hoang.”

Con mẹ nó, khai hoang gì gì đó, quá hung tàn! Tôi là đường đường là đại Trung Hoa, cư nhiên hấp huyết quý bị một đám xem thường như thế, thật sự là cái này mà còn nhìn được thì còn cái gì không thể nhìn!

Chủ nghĩa yêu nước cuồng nhiệt trong đáy lòng của Mộ Hi bạo phát, trong lúc nhất thời gần như đã quên sự thật Mộ phải rời xa hẳn một thời gian rất dài.

Nhưng mà xin hãy tha thứ cách quần gia tiên sinh dùng từ được chứ, dù sao đối với hấp huyết quý mà nói, Trung Quốc thật là một địa phương rất xa lạ cần phải thăm dò thật tốt, mới có thể thành lập được cơ chế quản lý như Châu Âu và Châu Mỹ.

“Thế nhưng là một ngàn hấp huyết quý đó, Mộ Mộ có một người?!” Thời gian trước khi làm công tác thống kê, chính là thị tộc Tremere phát hiện bọn họ quá rêu rao, cho nên lúc sau báo lên chắc hẳn có những không ít hơi nước vào, một ngàn phỏng chừng chỉ là đối phó thôi.

Jarvis nhìn hẳn một cái, bắt đầu nói rõ chiến lược an bài.

“Tôi sẽ để Moke cùng đi, dù sao ngài là nhân vật trong truyền thuyết mà còn trẻ như thế, sẽ không khiến bọn họ đề phòng. Nhiệm vụ của ngài và Moke là xác định cứ điểm của bọn họ —— nếu như có, hiện tại ta chỉ có thể phong tỏa vùng ven phía Nam thung lũng Tứ Xuyên. Moke rất cơ trí, hơn nữa ta tin tưởng năng lực tác chiến của tiên sinh, đây chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi.”

Vì cái lòng gì đột nhiên mình lại có cảm giác đang xem tiểu thuyết quân nhân thể này == Mộ Tiểu Hi có chút choáng váng đầu.

“Đây là máy truyền tin do viện trưởng lão lấy từ Bộ quốc phòng EU nghiên cứu chế tạo, vùng núi không có tín hiệu cũng có thể sử dụng, nếu như ngài xác định được phương hướng, liền ấn xuống nút này, tôi sẽ điều động đội hộ vệ bao vây tiêu diệt.”

Nhìn thế này ngay cả Mộ cũng hôn mê, cuối cùng là có bao nhiêu chuyện đây!

“Tiên sinh, không phải tôi chuyện bé xé ra to, ngài chưa trải qua những chuyện thanh trừng nội bộ của hấp huyết quý, cũng sẽ không biết phản loạn là việc nghiêm trọng cỡ nào. Tộc Tremere đã từng nghiên cứu hắc

ma pháp thương tổn chủng tộc hấp huyết quý, cho nên còn có thể tồn tại trong Mật đảng cũng là do nhiều kết quả thoả hiệp.”

Chính trị, người phạm bọn tôi thật sự không lý giải nổi.

Nghĩ tới mấy người thế kỷ trước bị vua bạo lực hấp huyết quý lúc đó trấn áp, sau đó dùng hai chữ “Ngu ngốc” kết thúc câu chuyện phản loạn của Tremere, Jarvis nhin không được chấp hai tay rơi lệ đồng tình cho bọn họ.

Jarvis thật tình mong muốn lần này chỉ là hấn suy nghĩ nhiều, dù toả dù dũng thả bại thả chiến [1] gì gì đó thật sự là quá ngược tâm, đặc biệt nằm trong điều kiện tiên quyết là tuyệt đối không có khả năng thành công.

[1] Dù toả dù dũng: càng áp chế càng vùng lên. Thả bại thả chiến: thua xong lại đánh.

“Cho nên, lần này không có nguy hiểm?” Mộ Tiểu Hi quan tâm khiến Mộ rất hưởng thụ, nhin không được xoa xoa đầu mao nhưng nhưng của hấn.

“Trên lý thuyết là như thế.” Jarvis thật sự nghiêm cẩn (chặt chẽ cẩn thận) đến vô cùng, Cũng không biết Tremere có đồng minh hay không, những điều phải biết thì tiên sinh đã biết hết rồi.”

“Cuộc sống tốt đẹp như thế, tạo phản làm gì!” Mộ Hi lắc đầu.

Jarvis cũng xoa xoa tiểu miêu không hiểu khó khăn của nhân gian, ánh mắt trở nên ôn hòa như trưởng bối: “Hấp huyết quý cũng nhiều loại, chỉ là bọn họ đang bắt mãn cuộc sống ở tầng dưới chót mà thôi.”

“Được rồi.” Mộ Hi buông tay, hấn quả thật không rõ, tiểu miêu yêu được bảo hộ quá tốt, cho dù là thời gian Mộ nghèo đến kêu keng keng thì hấn cũng được “tá túc” ở nhà người tốt, chưa từng bạc đãi hấn.

“Sau khi có tin tức tôi sẽ nhanh chóng báo cho trưởng lão Ventrue, lại nói tiếp, thái bình nhiều năm như thế, những chiến sĩ trong tộc sống cũng không có ý nghĩa!” Jarvis cười cười, đáy mắt ôn hòa hiện lên một tia phúc hắc.

Nếu quả thật có một trận đại chiến thì tốt rồi, đối với Mộ đây tuyệt đối là một tin tức tốt.

Mộ và Jarvis hiểu trong lòng mà không nói, nói thật là ngay từ đầu Jarvis nơi nơi chồn chồn lo cho chủ nhân hấn thật sự khiến cho Mộ rất bất ngờ, đối với lần này Jarvis trái lại cười đến vân đạm phong khinh:

“Lần này, tôi cũng không hy vọng sẽ nhanh thất nghiệp đâu...”

34. Chương 34: Lên Đường Nào Đại Nhân

Không có chuyến bay tốc hành nào đến Tứ Xuyên vào buổi chiều, nên lần hành động này của Mộ phải đổi phương tiện giao thông nhiều lần, nhưng mà hiển nhiên là Jarvis đã sắp xếp xong xuôi toàn bộ.

Nghiêm túc mà nói, đây là lần chân chính Mộ và tiểu miêu yêu rời nhau, tiểu phân ly trước đây hoàn toàn có thể xem là tình thú.

Tự nhiên là Mộ xuất phát vào tối này, vì thế Mộ Hi vẫn luôn giương mắt nhìn bọn họ chuẩn bị hành lý.

“Mộ Mộ, em vẫn lo lắng.”

“Không sao.” Mộ vươn tay ôm tiểu miêu vào trong lòng rồi ngồi xuống giường, nhẹ nhàng hôn lên mặt hấn.

Mộ Hi vẫn không quen, lỗ tai trắng nõn lại đỏ lên. Dường như che giấu chôn đầu vào trong ngực Mộ, Mộ Hi nói: “Thế giới hấp huyết quý quá phức tạp.”

“Thế nhưng cũng có chỗ tiện.” Mộ biết Mộ Hi rất thích an tâm sinh sống, trong xương tuỷ hấn là một hài tử tốt. Thế nhưng thân phận đặc thù của Mộ bắt buộc bọn họ phải đối mặt với vương quốc hấp huyết quý, hấp huyết quý là chủng tộc sùng bái vũ lực, chỉ có dùng thực lực chấn nhiếp, thì bọn họ mới có thể có một cuộc sống chân chính không bị quấy rầy.

“Đúng thế, thoảng cái trong chi phiếu có thêm nhiều số không như vậy đúng là một chuyện kinh hãi.”

“...”

“Mộ Mộ, nằm với em một lúc đi!” Mộ Hi kéo tay hắn, khó có được lúc hắn làm nũng như vậy.

Nhắc tới mới nói, hầu như Mộ chưa từng nằm qua trên giường, giấc ngủ của hấp huyết quỷ vốn ít, mỗi ngày hắn chỉ ở trong ngăn tủ chớp mắt vài giờ, hơn nữa hầu như vẫn duy trì trạng thái có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

Ôm Mộ Hi vào ngực, nằm trên giường hắn, nội tâm Mộ ngoài ý muốn tràn ngập sự yên tĩnh.

“Ai, sớm biết thế này em đã đi cầu bùa bình an và nước cho anh uống rồi...”

Phù thủy gì gì đó thật hung tàn, thân là một yêu quái tốt truyền thống mê tín là không thể không làm!

“Không cần lo lắng, chỉ là điều tra chút thôi, ít người trái lại dễ làm hơn.”

“Ừm, được rồi, thế nhưng anh chính là nhân vật ‘trong truyền thuyết, tốc chiến tốc thắng về nhà sớm là được rồi.’”

= = Có thể dừng dừng từ này hình dung hắn được chứ, Mộ biểu thị thật sự là áp lực như núi.

“Ừ.” Chẳng qua khi nghỉ trong nhà có người chờ mình về, thật sự là ngọt ngào vô cùng! Tâm tình Mộ sung sướng gặm Mộ Hi một cái, không biết là bởi vì trong mũi tràn ngập hương vị của Mộ, hay là bởi vì nhẹ nhàng đặt trên người hắn, Mộ Hi có loại ảo giác hít thở không thông.

Hấp huyết quỷ sống mấy trăm năm có một loại chấp niệm với mùi bạc hà, rửa mặt mùi bạc hà thậm chí long não [1] cũng mùi bạc hà, khiến cho người hắn tràn ngập mùi vị nhàn nhạt tươi mát.

[1] Long não là một chất rắn kết tinh màu trắng hay trong suốt giống như sáp với mùi thơm hăng mạnh đặc trưng.

“Ngoan, anh rất nhanh thì sẽ về.”

Mộ Hi bĩu môi, dùng nụ hôn lưu luyến đáp lại hắn.

Đêm đó Jarvis đưa một phân đội nhỏ hấp huyết quỷ lực chiến đấu mạnh, trước khi đi, trình trọng móc ra chút gì đó.

“Tiên sinh, nghe nói thời cổ đại Trung Quốc luôn có truyền thống khích lệ sĩ khí.” Nói xong, trong tay hắn lấy một bao gì đó đưa cho Mộ, “Đây là ‘Hướng dẫn phụ vụ sinh hoạt hài hòa’ do tôi và Bách Lý tiểu thư hết lòng chuẩn bị cùng với thuốc bôi trơn trước đó San đại nhân đã đưa ngài. Khi trở về thì đều là của ngài~”

Biểu tình trên khuôn mặt ‘chướng ngại’ của Mộ rõ ràng đen đi vài phần, liếc mắt một cái nhìn Jarvis, không hề lưu luyến mà xoay người bước đi, theo bước chân của hắn rời đi, về mặt tiểu bằng hữu Moke rất là mờ mịt...

Quản gia gì gì đó, thật là tà ác!

Hoàng hôn che mặt khuôn mặt tựa hồ có chút hồng của Mộ? Moke lắc đầu, đây nhất định là ảo giác.

“Tiên sinh, khoảng chừng hai giờ nữa chúng ta sẽ hạ cánh tại Lương Sơn, Tứ Xuyên, sau đó chúng ta đi suốt đêm à? Thật ra phong cảnh ở đây cũng không tệ chúng ta không cần gấp...”

“Tốc chiến tốc thắng.” Mộ đơn giản ném ra bốn chữ ngăn lại tiểu hấp huyết quỷ lải nhải, vươn tay đeo chụp mắt.

Có tiền có thể thật sự là sung sướng, Jarvis chuẩn bị cho hai người không ít đồ vật nguy hiểm, nhưng đi khoang hạng nhất, mang theo đồ gì kiểm tra an ninh cũng miễn.

Tay súng thiện xạ Tiểu Moke, hai người chuẩn bị xong chưa?

~*~

35. Chương 35: Mộ Không Hộ Khẩu

Lòng vòng dạo quanh đến Chiêu Thông [1] đã là hai giờ sáng, cách thời gian mặt trời mọc chỉ còn hai lần nửa tiếng đồng hồ nữa. Đây là một trong ba thành phố Jarvis đưa, ngoài ra hai thành phố khác theo thứ tự là Nghi Tân [2] và Tất Tiết[3]. Mộ không lưu lại, liền theo góc đường trong bóng đêm mờ lung chạy như bay.

[1] Chiêu Thông là một địa cấp thị (0) ở đông bắc tỉnh Vân Nam. (0) Địa cấp thị là một đơn vị hành chính cấp địa khu tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đây là cấp hành chính thứ hai trong thứ bậc các cấp hành chính, dưới cấp tỉnh nhưng trên cấp huyện. Ở Việt Nam không có cấp tương đương với cấp địa khu.

[2] Nghi Tân là một địa cấp thị thuộc tỉnh Tứ Xuyên.

[3] Tất Tiết là một địa cấp thị ở phía tây bắc tỉnh Quý Châu.

Thị trấn nhỏ không có ngũ quang thập sắc của thành phố lớn, bởi hấp huyết quỷ tụ tập mà trong không khí phảng phất mùi máu tươi, tương đối mà nói thì cũng rõ ràng.

“Tiên sinh, ngài có kế hoạch gì không?” Nói thật ra, Jarvis đưa ba thành phố, diện tích ngoài 6 vạn kilomet vuông, nếu muốn tinh chuẩn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thì sợ rằng phải vạch kế hoạch chu đáo một chút.

Chẳng qua gặp Mộ loại trực tiếp này... Hẳn là trực tiếp tóm một hấp huyết quỷ hồi một chút.

“Không được, sẽ đả thảo kinh xà —— Ách, câu này dùng thế đúng không?”

“Đi quán bar, tìm một hấp huyết quỷ hồi, sau đó theo dõi hắn.”

“Hỏi cái gì?” Đường như sùng bái của Moke với Mộ có chút tiêu tan.

“Hỏi tin tức về Tremere, nói chúng ta tìm thân thích.” Mộ rất bình tĩnh.

Trong lòng tiểu bằng hữu Moke có một đàn thảo nê mã gào thét: Thần tượng gì gì đó đều là gạt người! Thân, ngài có biết điều thứ nhất trong quy tắc của hấp huyết quỷ chính là cùng thân hữu nhân loại triệt để đoạn tuyệt quan hệ không, hấp huyết quỷ đều là dùng tám sào cũng với không tới, loạn nhận thân thích thật sự có thể sao!

“Khi bị hồi tới nếu không có tộc huy của thị tộc Tremere thì rất dễ lộ.” Moke uyển chuyển nhắc nhở coi như là giả bộ nhận thân thích cũng không có khả năng.

“Tộc huy, là cái gì?” Mộ trầm ngâm chốc lát, hỏi.

“...” Hấp huyết quỷ trời sinh gì gì đó, quả thật chính là khai quái [4]! Quy tắc hấp huyết quỷ có thể hoàn toàn không biết gì hay sao?

[4] Khai quái: từ này lúc đầu dùng trong lĩnh vực IT, chỉ một số người dùng kỹ thuật đặc biệt nào đó sửa chữa trò chơi trong máy tính, đạt được trình tự đối trá cho mình. Sau được dân mạng dùng rộng rãi, sử dụng nhiều khi thấy thành tích kinh người của người nào đó, bởi vì khó tin nên làm cho người ta nghĩ rằng đây là ăn gian hoặc lừa người.

Nhưng mà như thế là Moke oan uổng Mộ, dưới sự hun đúc của công dân ba tốt Mộ Hi, Mộ tuyệt đối là một công dân tốt tuân kỷ thủ pháp, theo như lời nói đùa của Mộ Hi là —— Cha mẹ chưa dạy tốt mà thôi.

Từ khi ra đời chưa từng gặp qua người cha vĩ ngạn của mình, mẹ thì vội vàng trốn đông trốn tây cũng không có thời gian giáo dục hắn. Lùi một bước mà nói, Tata lớn tuổi cũng không hiểu rõ quỷ tắc mới của hấp huyết quỷ, càng không cần nói dạy cho vợ là hậu đại của ông.

Trong trăm năm quay vắn cùng huyết tộc, Mộ học được rất nhiều, nhưng tuyệt đối không bao gồm những giáo điều [5].

[5] Giáo điều là luận điểm cơ bản của một tôn giáo, được các tín đồ tin theo một cách tuyệt đối. Hay luận điểm được công nhận mà không chứng minh, coi là chân lí bất di bất dịch.

“Không có hấp huyết quý tộc huy là không có tư cách đặt chân trong thế giới hấp huyết quý, bị hấp huyết quý khác giết chết xem như là công mà không phải tội.” Moke lấy ra một chiếc nhẫn phong cách cổ xưa cho Mộ nhìn, nuốt nước miếng một cái, hỏi, “Lẽ nào ngài không có tộc huy?”

“...” Nhớ kỹ, khi quay về phải hỏi Jarvis.

Mộ cầm lấy nhẫn, Moke ân cần giải thích cho hắn: “Đây là ngọc lục bảo, là đá của tộc Nosferatu tôi, nghe nói tộc Ventruie là hột xoàn đó!”

Bảo thạch lớn chừng bằng móng tay khảm trong chiếc nhẫn bằng đồng, nơi bị cắt qua được kim loại vây lại chặt chẽ.

“Chiếc nhẫn này là duy nhất, lúc làm là cắt đá của gia tộc ra, bên trong khắc tên viết tắt, sau đó nhỏ máu mình lên —— Thật không biết làm sao bọn họ nghiên cứu ra được kỹ thuật này.” Moke cảm thán.

Mộ giơ nhẫn lên, quả nhiên có chất lỏng màu đỏ sậm làm cho cho cái ở bên trong như ẩn như hiện. Phía dưới ngọc lục bảo khắc kim loại hai chữ giản thể N.F. của Nosferatu, phía sau còn có chữ số La Mã VIII, đại diện cho đời của Moke.

“Rất đẹp.” Mộ trả lại nhẫn cho Moke, trong lòng suy nghĩ khi trở về cũng nói Jarvis chuẩn bị một cái, làm... sinh lễ? Nhưng mà dường như Mộ Hi thích vàng, Mộ nghiêm túc tự hỏi, bất quá theo tính tiểu miêu thì đồ chơi nhỏ xinh đẹp thế này hắn sẽ rất vui vẻ nhận, dù sao chưởng nhà luôn luôn có xu thế cuồng thu tàng (cất giấu, thu gom, sưu tầm...).

Moke nhìn Mộ mặt không thay đổi rơi vào trầm tư, lập tức nín thở ngừng thần sợ mình quấy rầy suy tư của hắn. Một lúc lâu sau, thật sự là không bình tĩnh nổi, mới đỏ mặt hỏi:

“Cho nên tiên sinh, chúng ta làm gì kế tiếp đây?”

“A, vậy thì, chúng ta tìm tộc Tremere đòi nợ.”

Mộ vung tay lên, tùy ý trả lời, nghiêm nhiên là một bộ dáng bày mưu nghĩ kế, Moke không khỏi cảm thấy kính nể.

~*

~

36. Chương 36: Dự Dỗ Tremere

Nơi hẻo lánh này có rất ít hấp huyết quý, nửa tháng trôi qua, hai hấp huyết quý như con ruồi không đầu mù loà dạo qua dạo lại cũng chỉ gặp được mấy tiểu hầu mình (không có cảm giác tồn tại) hấp huyết quý, hơn nữa cũng không có tộc Tremere.

“Ai, nửa tháng mới đi được một thành phố, Jarvis tiên sinh đưa ba thành phố, chẳng phải xui xẻo nói chúng ta phải tốn một tháng nữa mới tìm được đầu mối sao?” Về mặt tiểu bằng hữu Moke như đưa đám, mỗi ngày đều lặp lại nhàm chán như nhau thế này thật đúng là táo bón!

“Nhanh.” Mộ vẫn bất động thanh sắc như trước, trực giác bén nhạy nói cho hắn biết hắn đang từng bước tới gần mục tiêu.

Quả nhiên, vài ngày sau, ở một quán ăn đêm ở huyện Quân Liên thành phố Nghi Tân, bọn họ gặp một Tremere, hơn nữa còn là một cô gái trẻ tuổi người Trung Quốc...

Vừa nghe nói bọn họ đang tìm người của tộc Tremere, lập tức cô gái hấp huyết quý lộ ra vẻ mặt cảnh giác.

“Người nợ anh tiền, tên gì?”

Moke do dự nhìn về phía Mộ, nói thật là, gương mặt lạnh lùng của Mộ đúng là rất có sức thuyết phục.

“Jarvis.”

“...” Moke yếu yếu bày ra biểu tình .

Ai ngờ cô gái này thoảng cái buồng lỏng đề phòng, cao hứng bưng bưng nói với bọn họ: “Lão Cổ [1] kia lại thiếu tiền nữa à! Ai, hai người phải đi quãng đường xa xôi như vậy... Nhất định lão cổ thiếu hai người rất nhiều tiền đúng không? Ai, mao bệnh mê rượu của hân không biết bao giờ mới sửa được, mỗi lần uống say đều nói tên mình cho sang lên, cho rằng người khác không biết thì sẽ không đi đòi nợ hân sao!” Tiểu thư tộc Tremere —— Quên giới thiệu, Lý Vi An nói xong liền lòng đầy cảm phần đứng lên.

[1] Jarvis tên Trung là Cổ Duy Tư.

Moke đã đến không biết nói cái gì cho phải, thế giới này quá huyền huyền rồi.

Mộ nheo mắt lại, đúng lúc mà đáp lời: “VẬY đúng là Cổ Duy.” Đi theo Mộ Hi nói nhiều lại thích tặc mao, sát ngôn quan sắc [2] căn bản chỉ là một bữa ăn sáng thôi.

[2] Sát ngôn quan sắc: thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

“Khụ...” Giống như là cảm thấy mới vừa rồi giọng quá lớn mất tự nhiên, mặt Vi An đỏ bừng, ho nhẹ một tiếng, nói, “Hôm nay tôi trở về sẽ nói lại với lão Cổ Duy giùm hai anh, nếu như tiện thì đêm mai hai người cứ ở đây chờ chúng tôi.”

“Tôi thật sự muốn nhìn thấy lão đầu kia ngap lập tức, nếu như tiện thì Vi Vi An tiểu thư dẫn chúng tôi đến nơi lão ở luôn đi!” Đầu óc Moke khó có được bùng nổ một hồi, gương mặt hung tợn nói.

“Điều này sợ không tiện lắm.” Vi An hơi cười cười, “Chỗ ở của chúng tôi không mong muốn bị người khác quấy rối, này mãi tôi sẽ dẫn lão Cổ Duy đến.” Tuy rằng buông xuống nghi ngờ thế nhưng Vi An vẫn nhớ kỹ mệnh lệnh của trưởng lão Tremere.

Moke trộm nhìn lên mộ mắt không để ý, nói “Cám ơn”, cố gắng muốn lấy lại sự chú ý của Vi An, thế nhưng tiểu thư hấp huyết quý rụt rè càng ngồi càng gần Mộ.

Quả thật, lực sát thương của Mộ với phái nữ không chỉ cao hơn hai mao đầu tiểu tử [3] Mộ Hi và Moke một chút. Không biết có phải là liên quan đến việc ở Trung Quốc biến đổi ngấm hay không, thân hình Mộ cũng không cường tráng giống phái nam Châu Âu, nhưng có lẽ là bởi vì gầy, cho nên có vẻ càng cao hơn. Thừa kế mái tóc màu nâu của mẹ mình, mái tóc mềm mại hơi chút xoắn phần đuôi, sau khi thức tỉnh con người càng lộ thêm màu vàng nhạt, ở trên khuôn mặt với những đường nét sâu sắc càng lộ ra chút thú tính nguy hiểm.

[3] Mao đầu tiểu tử: chỉ thanh niên còn non nớt.

“Trời sắp sáng rồi tôi phải trở về!” Vi An tiểu thư không muốn đứng lên, “Rất hân hạnh được biết hai người, mai gặp!”

“Tạm biệt!” Nói thật là ấn tượng của Moke với cô gái này không tệ, dường như đã quên mất chuyện cần làm kế tiếp.

“Tạm biệt.” Ngoài ý liệu, Mộ lễ độ gật đầu với Vi An, nhìn theo cô nhanh nhẹn ra cửa.

“Tiên sinh, ngày mai chúng ta vẫn đến nơi này à?”

“Không.” Ngón trở Mộ gõ nhẹ mặt bàn, “Mười phút sau ra ngoài, theo dõi cô ta.”

“Được! Vậy là chúng ta chuẩn bị tiến thẳng vào sào huyệt địch đúng không? —— Hân là từ này dùng rất tuyệt nhỉ?” Moke hưng phấn xoa tay, hoàn toàn vứt phiền muộn không được người ta ưu ái ra sau đầu.

“Ừ.” Không để ý tới hân nữa, Mộ nắm chắc thời gian nhấn cho Mộ Hi mấy tin nhắn ngắn không dinh dưỡng.

Thật muốn về nhà...

~*~

37. Chương 37: Lọt Hố Được Chi

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhìn ở đây nhìn ở đây nhìn ở đây này!! Vốn hôm nay chỉ tính đăng một chương, nhưng chương này cùng chương sau xem chung thì hay hơn. Chẳng qua vẫn là dùng để cảm ơn mọi người nên mới đăng hai chương... Cho nên có thể đứng tại thời gian này vào ngày mai cùng nhau xem~ Đây có chút khô khan, nhưng mà loại chuyện này vĩnh viễn không là điều chính của chúng ta đâu

Còn có lúc viết vẫn không nhận được phụt cười, bởi vì tui học được đó ha ha, nhưng trong chương này cũng chẳng có từ ngữ chuyên ngành gì đâu, về sau cũng có những từ có thể làm mọi người choáng ha ha.

“Cuối cùng cũng bắt được rồi, nhanh đi báo cho đội trưởng!” Thanh âm hưng phấn cũng không vì tâm tình mà vang vang, nam nhân vẫn cẩn thận khắc chế âm lượng như trước.

“Quả nhiên được mới thật tốt, chờ lệnh tại chỗ, lập tức tôi sẽ quay lại, over.” Giọng nữ minh lệ truyền qua loa. Vừa định cúp điện thoại, đầu kia lại truyền đến thanh âm kinh ngạc:

“Đội... đội trưởng, dường như phía sau còn hai người.”

“Đồng bọn?” Cô gái nhú mày.

“Làm sao bây giờ?”

“Được chi.”

“Vâng!”

Vì vậy, Mộ và Moke theo dõi Lý Vi An, đang kỳ quái làm sao một người đang sống sờ sờ đến chỗ ngã rẽ thì không thấy tăm hơi đâu, trước mặt có một người vội vã đến, đứng trước mặt bọn họ, lấy ra một bình nhỏ nói với bọn họ:

“Sát trùng tê [1] hiệu thợ săn, muốn không?”

[1] Tê: thuốc, dược phẩm.

Chưa nói xong liền hướng về phía hai hấp huyết quỷ đang sưng sốt, “phụt phụt” hai tiếng, hoàn thành nhiệm vụ!

Vung tay lên, trong nháy mắt trong góc phòng xuất hiện rất nhiều nam nhân cường tráng, khiêng hai hấp huyết quỷ cùng Vi An tiểu thư đáng thương làm bạn.

Khi Bách Lý Sương đạp giày cao gót chạy vội về thấy hấp huyết quỷ hôn mê, trong miệng nếu không kịp nuốt nước xuống thì chắc đã phun ra ngoài. Nhịn cười *** đang bày ra một bộ mặt nghiêm chỉnh, nói với nhóm thợ săn hậu bối kiểm thủ hạ:

“Khiêng người tóc đen này đến phòng thẩm vấn, tất cả mọi người không được vào, chia hai người hai phòng, đi thôi!”

Vì vậy, “lần đầu tiên” của Mộ, liền dễ dàng thua trong tay Bách Lý tiểu thư.

Nhưng mà Mộ cũng không khiến Bách Lý thất vọng, một giờ sau, hắn liền tự tỉnh lại.

“Tôi nói này, hấp huyết quỷ tiên sinh thân ái, nhìn thấy tôi thì không thể kinh ngạc chút sao~”

“Đó là vật gì?” Mộ cau mày, hơi hơi có chút ý tứ thẹn quá hoá giận.

“Cái này nha!” Bách Lý Sương thông minh lấy ra “Sát trùng tê hiệu thợ săn”, quay qua lắc lắc trước mặt Mộ, “Sản phẩm mới nhất của viện nghiên cứu Âm chi quang, thuốc tê đặc hiệu nhằm vào hấp huyết quỷ,

có thể làm tê liệt tổ chức cơ bắp của hấp huyết quỷ ngay tức khắc, sau một giây hấp huyết quỷ sẽ tan rã ý thức, đồng thời không có tác dụng phụ hay phản ứng không tốt. Khuyết điểm thứ nhất, phun sương phải trực tiếp tiếp xúc cùng da thịt hấp huyết quỷ, hai, thành phần phức tạp không thể sản xuất nhiều, ba, sẽ sinh ra chứng lờn thuốc.”

Xem ra Bách Lý Sương là thật tâm coi bọn họ là bạn bè, nhiều điều cơ mật như thế lại nói thẳng với Mộ. Đáng tiếc Mộ chưa kịp cảm động, Bách Lý Sương lại cười xấu xa phun một chút vào hần.

Lần này Mộ kiên trì thanh tỉnh năm giây, trước khi hôn mê còn không quên dùng ánh mắt giết người trừng Bách Lý Sương.

Tỉnh lại lần nữa là nửa giờ sau, hiển nhiên Bách Lý Sương đang mỹ mỹ ăn sáng, hai chân bắt chéo chờ Mộ tỉnh lại.

Mộ mím chặt môi, con ngươi biến sắc càng đậm màu, tâm tình hết sức không thoải mái.

“Ai ai, thân ơi đừng tức giận nữa mà, đây là tôi luyện kháng thuốc cho anh đó! Bị tôi phun còn tốt hơn bị các thợ săn khác ám toán!” Bách Lý Sương cười nói.

Tay chân Mộ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sức mạnh, nhưng mà rõ ràng khá hơn lần trước.

“Tôi đoán thử thêm chừng ba bốn lần nữa thì thứ này liền vô dụng với anh. Nha, cho anh, bây giờ chúng ta tâm sự chính sự thôi, chính là chúng ta có thể kết thành đồng minh, chai này cứ xem như là viện trợ đi!”

Mộ nhận lấy “sát trùng tề”, lật nhìn một chút, nhét vào túi.

“Sao các người lại tới đây?”

“Hôm trước đã xảy ra mấy vụ án mất người, chúng tôi đã đến đây điều tra gần hai tháng, mới mò được gần đến đây.” Nói đến chính sự, Bách Lý Sương cũng nghiêm túc.

“Có liên quan đến hấp huyết quỷ?”

“Phải... Bởi vì có một người bị hại sau khi về nhà, không khắc chế được căn người nhà của mình, bị thợ săn nghỉ phép gần đó phát hiện rồi thu thập.”

“Số người mất tích tầm bao nhiêu?” Mộ cau mày, mơ hồ có chút liên tưởng, lại nhanh đến không bắt được.

“Tính theo toàn bộ phía nam Tứ Xuyên mà nói, gần nhất trong một năm, không dưới sáu trăm.”

“Nhiều như vậy.”

“Đúng vậy, ban đầu nghĩ muốn nghiêm hình tra tấn vị cô nương xinh đẹp kia để tìm ra nơi bọn họ ẩn nấp! Nhưng mà bây giờ, tôi có một biện pháp tốt hơn.”

~*~

38. Chương 38: Anh Hùng Đau Trúng Cứu Mỹ Nhân

Đối với hấp huyết quỷ mà nói, cho dù là bạn hành hạ chết hần cũng đừng nghĩ moi ra được bí mật gì từ trong miệng hần; mà với phái nữ mà nói, đối với người đã từng giúp mình lại thêm hảo cảm, thật sự là dễ mềm lòng lại khó cự tuyệt được.

Vì vậy, Bách Lý Sương quyết định tự biên tự diễn một hồi anh hùng cứu mỹ nhân —— Đương nhiên, anh hùng chính là Mộ, điều này không thể nghi ngờ.

Mới vừa tỉnh lại, Lý Vi An thấy Mộ và Moke bị giam chung một chỗ với mình thì vô cùng kinh hãi.

“Hai người làm sao mà... Ôi, làm sao chúng ta bị bắt vậy, đây là nơi nào?”

“Chúng tôi cũng không biết, trước khi quay về quán trọ thì nghe được tiếng ồn ào, chạy đi xem xong thì bất tỉnh nhân sự.” Moke khó chịu lắc đầu, hiển nhiên là bị dùng phương pháp phi nhân đạo làm tỉnh dậy, bị ép biết kịch bản.

“Có người.” Đột nhiên Mộ nói.

Người đến tự nhiên là kẻ lừa đảo Bách Lý, hung tợn dạy dỗ bọn họ một trận để cho bọn họ đành hoàng một chút, sau đó liền hùng hùng hổ hổ đi.

Trước lúc “thông đồng” Bách Lý Sương đặc biệt an ủi Mộ, lần này phân đội nhỏ trực thuộc của cô lợi hại nhất là ẩn dấu cảm giác tồn tại, cho nên Mộ không phát hiện được mai phục cũng là chuyện dễ hiểu, không cần để trong lòng.

Tuy rằng giải thích xấu xa như vậy là để cho Mộ càng thất lạc.

Mộ nhìn đại hán đang đá cửa, cố ý bước nặng cước bộ đi xa, liền đánh giá chung quanh đứng lên. Đây là một nhà tù đơn giản, chỉ có bốn bức tường, trần nhà có một chiếc quạt, cắt ánh sáng đến rõ ràng.

Có lẽ do nghĩ nơi này trốn cũng không thể trốn, cho nên nhóm thợ săn chỉ tượng trưng cột tay chân của ba hấp huyết quỷ. Mộ giật giật người đã cứng đờ, nhắm mắt lại hóa thành con dơi cưỡi dây thừng.

Vi An tiểu thư kinh ngạc há to miệng: Biến thành con dơi không phải là năng lực bẩm sinh của tất cả hấp huyết quỷ, hấp huyết quỷ mới sinh phải tiêu tốn ít nhất mấy trăm năm mới có thể có đầy đủ bản lĩnh chạy trốn này, hơn nữa còn có những hạn chế nhất định.

“Cư nhiên anh có thể biến thân vào ban ngày!” Mãi cho đến khi Mộ cưỡi dây cho cô, Vi An vẫn đắm chìm trong tâm tình bất khả tư nghị và tư thế căng cứng.

“Cuộn sợi dây vào tay và chân, đừng để bị phát hiện, chờ đến trời tối.”

Mệnh lệnh của Mộ ngắn gọn hữu lực, Moke và Vi An tự nhiên là nghe theo.

Nếu là Bách Lý Sương đạo diễn vở kịch hay này thì tự nhiên toàn bộ ban ngày không có người nào vào quấy rối. Vào đêm, qua lần thứ hai thợ săn dò xét, Mộ quả quyết đứng lên, hoạt động tay chân, thử vài lần, thoáng cái nhảy đến chỗ quạt thông gió.

Không mở quạt thông gió ra, chỉ là đợi gió tự nhiên đến, một tay Mộ vịn bệ cửa sổ, một tay dùng sức đập nát cánh quạt.

Vi An ngược cổ, lần thứ hai lộ ra biểu tình >O<. mộ=” dọn=” dẹp=” sạch=” sẽ=” cánh=” tay=” đã=” nát=” vụn=” khoảng=” trống=” nơi=” cửa=” sổ=” đã=” đủ=” lớn=” để=” ra=” ngoài=” độ=” cao=” ấy=” mà=” nói=” với=” hấp=” huyết=” quỷ=” cũng=” không=” tính=” là=” nguy=” hiểm=” gì=” ——=” chỉ=” mà=” nhảy=” lên=” có=” chút=” khó=” khăn.=” “tôi=” cũng=” cô.=” nhanh.”=” thời=” gian=” không=” nhiều=” lắm.=” vi=” an=” cũng=” không=” xấu=” hổ.=” trực=” tiếp=” lên=” lưng=” mộ=” mộ=” thử=” hai=” lần.=” bước=” đến=” cửa=” sổ.=” để=” cho=” vi=” an=” ra=” ngoài=” trước.=” hán=” đi=” sau.=” dĩ=” nhiên=” là=” bách=” lý=” sương=” phát=” hiện=” ba=” hấp=” huyết=” quỷ=” chạy=” trốn=” đầu=” tiên.=” quá=” trình=” truy=” lùng=” cũng=” không=” thể=” quá=” chặt=” cũng=” chẳng=” thể=” quá=” lỏng=”ẻo.=” cuối=” cùng=” khó=” khăn=” lắm=” mới=” có=” thể=” bắn=” một=” súng=” vào=” đầu=” vi=” an.=” bách=” lý=” sương=” nhìn=” ba=” hấp=” huyết=” quỷ=” trốn=” vào=” bóng=” đêm.=” khóe=” miệng=” nhìn=” không=” được=” cong=” lên.=” bách=” lý=” sương=” tự=” tin=” rằng=” vi=” an=” không=” thể=” tự=” đi=” bộ=” trong=” một=” đoạn=” thời=” gian=” dài.=” như=” vậy.=” cô=” ta=” sẽ=” không=” thể=” trở=” về=” tổ=” chim.=” cũng=” chỉ=” có=” thể=” để=” mộ=” đưa=” cô=” ta=” về.=” trái=” qua=” một=” ngày=” “kinh=” tâm=” động=” phách”,=” hiển=” nhiên=” vi=” an=” sẽ=” không=” nghi=” ngờ=” mộ=” nữa.=” cô=” mới=” không=” phải=” để=” cho=” mộ=” công=” vi=” an=” rồi=” nhân=” cơ=” hội=” này=” chụp=” hình=” lại=” cầm=” đi=” uy=” hiếp=” mộ=” hi=” đầu!=” anh=” hùng=” cứu=” mỹ=” nhân=” gì=” gì=” đó=” hậu=” quả=” rất=” nghiêm=” trọng=” đó=” nha=” thân!=” mộ=” ơi=” anh=” còn=” chưa=” công=” mộ=” hi=” lần=” nào=” đâu.=” nếu=” như=” bị=” bách=” lý=”

sương=" xấu=" xa=" mặt=" báo=" anh=" nhất=" định=" phải=" chết!=" .=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình=" ai...=" bắt=" tri=" bắt=" giác=" mộ=" tiểu=" hi=" biến=" mất=" thật=" lâu...=" dừng=" lo,=" lập=" tức=" tiểu=" miêu=" sẽ=" hùng=" khời!=" [cười=" trộm]= còn=" có=" chương=" trên=" có=" mấy=" lỗi=" chính=" tả,=" nhưng=" mà=" tui=" thấy=" không=" ảnh=" hưởng=" nên=" không=" sửa,=" lại=" muốn=" xét=" duyệt=" gì=" gì=" đó=" quá=" phiền=" thoát...=" ai,=" gần=" đây=" khoảng=" 3=" 4=" giờ=" chiều=" tui=" sẽ=" đăng=" chương=" mới,=" nếu=" không=" thì=" tầm=" 7=" giờ=" tối.= " hôm=" qua=" tui=" nhận=" được=" nhiều=" bình=" luận=" thật=" vui=" ">

~*

39. Chương 39: Âm Mưu Tiến Hành

Mọi chuyện tiến triển quả như trong sở liệu của Bách Lý Sương, Vi An bị thương nên không thể tự mình trở về làng, phương tiện liên lạc đã bị đoàn thợ săn lục soát hết, lại không tiện để Mộ công mình ngán dậm xa xôi về nhà, không thể làm gì khác hơn là để cho Mộ thay cô truyền tin tức.

Thế nhưng sau năm phút đồng hồ xuất phát thì Mộ lại quay trở về — Lộ trình quá phức tạp, Mộ lộ si (mù đường) bày ra gương mặt lạnh lùng biểu thị chính mình không cách nào đảm nhiệm được.

Vì vậy buộc lòng phải đổi vai với Moke.

Khi mới đến gần chân núi dưới ngôi làng nhỏ, ngay cả Moke là một hấp huyết quỷ trẻ tuổi cũng cảm nhận được mùi máu tươi mạnh mẽ khi huyết tộc tụ tập. Làng này chỉ có một cổng vào, Moke đưa tộc huy của Vi An cho đại thúc độc nhãn giữ cổng nhìn, đại thúc vẫn nửa tin nửa ngờ hoài nghi người đến này có đúng là đã giết tiền chủp sắc mưu tài sát hại tính mệnh Lý Vi An hay không.

"Tôi tới báo bình an, mấy ngày nữa tiểu thư Vi An sẽ tự mình quay về." Tuy rằng Moke rất , nhưng ghi nhớ căn dặn của Mộ nên cũng không tính dây dưa nhiều.

"Chờ một chút, cậu thuộc tộc nào?" Đại thúc liếc mắt nhìn hắn.

Moke vội vàng lấy nhẫn ra cho đại thúc nhìn, nghĩ đến Nosferatu cùng Tremere cũng không có thâm cừu đại hận gì, đại thúc xem qua liền thả hắn đi.

Trên đường trở về Moke thuận tay chụp lại cận kề mấy tấm hình chỗ này gửi cho Mộ, Mộ chuyển lại cho Bách Lý Sương, Bách Lý Sương suy tư một hồi, nói:

"Trên bản đồ không thể tìm thấy khối địa phương này, bây giờ tôi nghĩ chắc chắn là họ có gì đó mờ ám. Tôi thật hoài nghi huyết tộc hoa lệ làm sao có thể nguyện ý ở một nơi thâm sơn cùng cốc thế này, không biết mỹ nữ Vi An sắm vai gì ở chỗ này, ha ha."

"..."

Giống như là cảm giác được đầu bên kia điện thoại, hấp huyết quỷ đối với chuyện mình bị trừ tính thể này tản ra oán niệm cường đại, Bách Lý Sương ho khan một tiếng, đứng đắn nói: "Tôi sẽ nhanh chóng dẫn người của mình đến gần đó, chút nữa tôi sẽ nói lại với tổng bộ. Ai, nhưng mà công tác tiên phong vẫn muốn giao cho Mộ tiên sinh thân ái!"

Mộ không để ý tới cô, nhanh chóng cúp điện thoại. Còn chưa bỏ điện thoại vào túi, nó liền rung. May mà Mộ không có thói quen để nhạc chuông, nếu không ở nơi trống không tối tăm mù mịt thế này lại có tiếng chuông lớn vang lên, quỷ cũng bị hù chết.

Mở điện thoại di động mới phát hiện có vài cuộc gọi nhỡ, Mộ cong cong khóe miệng, nhận điện thoại.

"Mộ Hi."

"Ừ ừ, Mộ Mộ, vừa rồi có việc sao? Bạn máy một lúc lâu luôn đó."

“Ừ, nói chuyện với Bách Lý Sương.”

“Hả, sao Bách Lý cũng ở đó!” Mộ Hi kinh ngạc không thôi.

Chuyện xảy ra đột nhiên, Mộ còn chưa kịp kể lại chuyện về đoàn thợ săn, liền tiện thể giải thích, để cho Mộ Hi chuyển lại chỉ huy phía sau màn —— Jarvis.

“Xem ra chuyện lần này thật không nhỏ. Mặc kệ, Mộ Mộ, gần một tháng rồi, chừng nào thì anh trở về?”

“Nhớ anh?” Mộ nhần nhần, vẫn là không nhin xuống được khoe miệng càng giương càng cao.

“Đúng thế, nhớ anh.” Dù sao Mộ không nhìn thấy mặt đỏ của mình, Mộ Hi trả lời không có áp lực chút nào.

“Nhanh.”

“Ừ, bây giờ cảm thấy, Mộ Mộ không có anh, tuy rằng cũng không phải là sống không nổi nhưng thật có chút không quen.” Còn có chút trứng trứng thất lạc... Mộ Tiểu Hi cậu quá thành thật rồi!

Nhưng mà lời âu yếm trực bạch thế này đối với Mộ đang xa ngàn dặm thế này là vô cùng hưởng thụ, Mộ lại an ủi vài câu, mới đành lòng cúp điện thoại.

Hiện giờ Mộ cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh tình yêu, Tremere gì gì đó nhanh chóng chạy trốn đi, nam nhân trong nhà có người chờ ăn cơm chính là có thể mở ra plug-in [1] nghịch thiên.

[1] Nguyên văn là “ngoại quái”, hay plugin, trình cắm, hay phần bổ trợ là một bộ phần mềm hỗ trợ mà thêm những tính năng cụ thể cho một phần mềm ứng dụng lớn hơn. Ở đây hiểu là bổ trợ sức mạnh thêm cho Mộ.

Hai ngày sau, cuối tuần Mộ Hi về nhà cùng Jarvis xem vệ tinh định vị. Jarvis có để một trang bị định vị mini trên người Mộ, xem như là bảo hiểm kép. “Cho dù Mộ tiên sinh ở góc ngách nào trên thế giới chúng ta đều có thể biết” —— Jarvis vỗ ngực nói như thế.

Bản đồ đã được phóng đại vô số lần, mắt thường có thể thấy rõ điểm đỏ trên bản đồ chậm rãi di động. Lúc đó Mộ Hi nhìn một hồi lâu, còn cố ý vừa nhìn vừa gọi điện cho Mộ.

“Jarvis!” Đột nhiên Mộ Hi sợ hãi kêu, “Ông nói là cho dù chỗ nào cũng thấy đúng không?!”

“...” Jarvis cũng rất kinh ngạc nhưng mà vẫn duy trì trấn định như trước.

“Con mẹ nó, tự nhiên biến mất là sao!” Mộ Hi xách cổ áo Jarvis lắc hấn đến thất linh bát lạc, “Mộ Mộ làm sao vậy làm sao vậy!!!”

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thông tri and báo trước: Tui cảm thấy ngày mai không thể nộp ra hai chương được... Cho nên ngày mai dự tính sẽ dâng lên tiểu phiên ngoại ngọt ngào tui cất lâu rồi, hơn 2000 chữ không thiếu chút nào! Ai, mắc tại #ngàn dặm cứu chồng#, tác giả thật là quá thiếu điều giáo rồi! Tới cần tui đi

~~~*

~, Những việc nho nhỏ mà người yêu nên làm • Mặt trời mọc

Edit: Cực Phẩm

Lần đầu mới biết yêu này, Mộ Hi vẫn luôn ôm huyền tưởng tốt đẹp không gì sánh được với tình yêu này.

Cho nên, có một người yêu sẵn sóc thật là một chuyện vô cùng may mắn và hạnh phúc.

“Ngao, biển rộng, bờ cát, tắm nắng!” Thật sự là làm người ta hướng đến.

“...” Mộ vẫn giữ nguyên ý kiến với điều cuối cùng.

“Mộ Mộ, chúng ta cùng đến bờ biển nha!”

“Được.” Mộ kiên trì thực hiện phương châm hành động “Yêu cậu sẽ thoả mãn tất cả nguyện vọng của cậu.

===== yêu mọi người =====

Biển rộng, bờ cát, ánh mặt trời, mỹ nhân.

Nam nhân mặc áo sơ mi trắng quần jean lửng lửng đứng bên cửa sổ, ở trong bóng tối dưới ánh mặt trời nhìn bãi cát cách đó không xa. Các cô nàng từ trong khách sạn đi ra không khỏi lén lút châu đầu ghé tai, phẩm luận về thanh niên anh tuấn giản đơn gọn gàng này.

Mộ Hi bước nặng bước nhẹ đi trên bãi cát, tướng mạo cùng khuôn mặt đẹp dẫn tới rất nhiều cô nàng trẻ tuổi bạo gan tới lấy lòng. Hắn cười cự tuyệt lời mời của nhóm mỹ nhân, theo bản năng nhìn thoáng qua hướng khách sạn.

Bên cửa sổ chỉ có thể nhìn thấy một đường viền mờ mờ, thế nhưng Mộ Hi biết, Mộ vẫn ở nơi đó, nhìn hắn.

Mộ Hi nắm chặt hai cái chai trong tay, nghĩ thầm: Bây giờ mà mở ra Mộ Mộ cũng sẽ không biết đâu nhỉ? Không biết Mộ Mộ cầu nguyện điều gì...

Mộ Hi lắc đầu đi đến hướng biển rộng, mãi đến khi nước biển ngâm đến thắt lưng. Hai tay cầm chai đặt trước ngực, Mộ Hi đọc câu “Cổ lên”, cố sức ném chai đi xa.

Chai thủy tinh chứa nguyện vọng rơi vào trong biển, dáng tươi cười của thiếu niên sáng ngời chói mắt.

Khi trở về không tránh khỏi phải từ chối một đám tỷ tỷ nhiệt tình, thật vất vả quay về khách sạn, bước vào cánh cửa lớn bằng gỗ, Mộ Hi liếc mắt liền trông thấy Mộ đang một thân một mình.

Mộ nhìn hắn, trên mặt không có biểu tình dư thừa, thế nhưng Mộ Hi vẫn có thể thấy được ôn nhu không cần lý do trong ánh mắt hắn.

“Mộ Mộ~” Mộ Hi bay tới, nhào vào trong lòng Mộ.

Hương vị ấm áp của ánh mặt trời, Mộ hôn một cái lên đỉnh đầu hắn.

“Mộ Mộ, cảnh biển rất đẹp, anh có thể đi xem mặt trời mọc được không?” Khuôn mặt của thiếu niên do phơi nắng nên hơi hồng hồng, nhìn qua hết sức ngon miệng.

Mộ cúi đầu mổ một cái, nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

Các thiếu nữ trong đại sảnh vẫn đang xoắn xuýt xem có nên đến gần hay không thì nhìn thấy cảnh này, càng thêm nhộn nhào...

Tha thứ cho tui đến giờ mà quần bông còn chưa có xuất hiện ==

===== yêu mọi người =====

Buổi chiều trở về phòng ngủ một lúc, hấp huyết quý và tiểu miêu dự định khi trời tối sẽ thu thập hành trang ra ngoài.

“Không được đâu Mộ Mộ, đổi quần jean áo sơ mi đi, ra ngoài thế này không hợp đàn tí nào.” Mộ Hi nói xong liền động thủ cởi nút áo cho Mộ, Mộ không nói một tiếng để cho hắn hầu hạ.

Mộ Hi cởi xong áo sơ mi chuẩn bị cởi quần jean, Mộ đã áp người ngã xuống giường, nói: “Thời gian còn sớm.”

Mộ Hi cảm nhận được biến hóa rõ ràng trên người nam nhân, mặt nhin không được đỏ lên, một lát, lẩm bẩm một tiếng: “Anh đúng là đại sắc ma!”

Vì vậy, một phòng cảnh xuân.

Điều này cũng không thể trách Mộ, vốn dĩ hấp huyết quý là một chủng tộc tràn đầy tính dục. Chưa khai trai thì không sao, sau khi thuận lợi ôm mỹ nhân về, thực tủy tri vị [1] cũng là chuyện không có biện pháp.

[1] Thực tủy tri vị: “ăn” được một lần thì càng muốn ăn thêm nữa.

Vì vậy, lúc ra cửa đã là nguyệt thượng trung thiên (trăng lên giữa trời, ám chỉ đã khuya).

Nón rơm, quần đùi bông bãi biển, dép hai quai — Đồ tình nhân giống nhau như đúc.

Bản thân Mộ Hi thích cười, mặc như thể trông tươi mát tự nhiên, mà Mộ —— khiến cho người ta có cảm giác có chút đau trướng. Đường sự vẫn cứ mặt gỗ không có chút nào không được tự nhiên, Mộ Hi cười trộm kéo hắn cùng đi ra ngoài.

Thì ra Mộ Mộ cũng không phải là không gì không thể!

Trên bờ cát số người phơi “trăng” nói chuyện yêu đương cũng không ít, Mộ Hi nắm tay Mộ kéo đến bên đó. Hắn nhớ kỹ chỗ đó có một vách núi, bởi vì khá hiểm yếu cho nên có rất ít người.

Mộ Hi và Mộ ngồi trên vách núi, băng hiệu “Nguy hiểm dừng lại” đang run rẩy một bên.

“Ai, mới chút cũng chưa tới nữa!” Mộ Hi tìm một tư thế thoải mái tựa vào vai Mộ.

“Ừ.” Tối nay có thể xuất ra, “Đại sắc ma” nghĩ thầm.

“Nhìn cảnh sắc cũng thật không tệ.”

Mộ ôm Mộ Hi. Hai người cũng không mặc áo, da cứ thế dán cùng một chỗ, Mộ Hi cảm nhận được cảm giác mát nhẹ nhẹ trên người Mộ, giống như tựa trên ngọc thạch trơn bóng, nóng rang trên người đều biến mất không còn thấy bóng dáng tấm hơi.

Có một hấp huyết quý nhiệt độ cơ thể thấp thế này dùng để giải nhiệt cũng rất tốt.

Mộ Hi lấy tay chọt chọt bụng Mộ, lần thứ hai oán niệm: “Này tuyệt không khoa học, Mộ Mộ anh rõ ràng hết ăn lại nằm cũng không vận động mỗi ngày, vì sao vẫn có cơ bụng!” —— Tuy rằng không rõ ràng nhưng thật là có, hơn nữa số lượng còn không ít.

“Vì sao em không có gì hết!” Mộ Hi chỉ chỉ cái bụng trắng nõn của mình, rõ ràng mỗi ngày hắn giặt quần áo làm cơm làm việc nhà mà!

“Vận động mỗi ngày?” Tựa hồ Mộ đã bắt được từ khoá.

“...” Bỗng chốc Mộ Hi nhìn thấu ý nghĩ bẩn thỉu của Mộ!

Mộ Hi “hừ” một tiếng, nhắm hai mắt lại.

—— Lão tử mới không cần dă chiến đâu! Trong lòng Mộ Tiểu Hi rít gào.

Mộ tự giác nâng đầu của hắn dựa vào ngực mình khiến cho hắn ngủ được thoải mái. Thật ra động vật dạ hành tinh lực tràn đầy làm sao có thể ngủ được, thế nhưng Mộ Hi cứ để bị ôm lấy như vậy, an tâm nhắm mắt lại.

Hắn biết tầm mắt của hấp huyết quý vẫn luôn dừng trên mặt hắn, nhưng hắn rất ít dám cùng hấp huyết quý đối diện —— Trong mắt Mộ luôn có ái ý vô thanh, luôn luôn khiến hắn cảm thấy mình sẽ chết chìm trong đó.

Sông cạn đá mòn, đời này không đổi.

Mộ Hi vẫn không thể định lực mười phần như Mộ mà ngồi mấy giờ như thế, mơ mơ màng màng liền ngủ, sau đó bị vương tử của hắn hôn tỉnh.

Duỗi người, Mộ Hi tri kỷ xoa vai xoa tay cho Mộ, Mộ đại gia hơn hử tiếp nhận toàn bộ.

Chân trời đã hơi sáng, Mộ Hi nhìn Mộ một cái, vươn tay lấy một chiếc nón từ trong túi ra đội cho Mộ.

Vành nón rất lớn —— Nón che nắng kiểu nữ.

Mộ đẩy vành nón nhìn thoáng qua Mộ Hi.

“Hắc hắc, có thể ngăn lại ánh sáng mặt trời đó!” Mộ Hi cười híp mắt vỗ vỗ đầu của hắn, “Lúc sáng trên bãi biển có một tỷ tỷ cho em, ừm, thật thích hợp.”

“...”

Ánh sáng hồng nơi chân trời càng sáng thêm, ánh sáng phía sau tầng mây giống như lập tức muốn tránh thoát ràng buộc bạo phát.

“Nghe nói thoáng cái mặt trời đỏ rực sẽ nhảy ra khỏi mặt biển.” Mộ Hi lấy tay vẽ vẽ, “Trong sách ngữ văn tiểu học đều viết thế.”

Mặt trời: “...”

Mặt trời cũng không có nhảy ra, mà là từng chút từng chút lộ ra những nơi hải thiên giáp nhau, ánh mặt trời nhanh chóng rọi trên cả mặt biển, tràn lên bên bờ.

“Mộ Mộ chúng ta đi thôi.” Mặt trời cố gắng bò một nửa thiếu chút nữa tức giận đến rút xuống.

“Hử?” Mặt trời còn chưa xuất hiện mà.

“Một hồi nữa ánh mặt trời sẽ chiếu đến rồi, chúng ta đi thôi.” Mộ Hi đứng lên, tháo nón che nắng buồn cười trên đầu Mộ xuống ném qua một bên, thay bằng nón tình nhân.

Mộ đứng lên, nhìn hẩn, ánh mắt thật sâu sắc.

Mộ Hi chủ động kiễng chân mỗ mỗ môi hẩn, kéo hẩn chạy xuống vách núi.

Trên bờ cát, Mộ gắt gao nắm tay Mộ Hi, xách giày lên trên tay, sau lưng ở sau người lưu lại hai hàng dấu chân nông nông sâu sâu.

Dường như ánh mặt trời rọi xuống như đang đuổi theo dấu chân hai người, đợi bọn họ đi vào khách sạn, mặt trời đã hoàn toàn xuất hiện. Mộ Hi nhìn nam nhân trong bóng tối bên cạnh mình, nở nụ cười.

Cho dù biết nắng sáng sớm đối với anh ấy cũng không là gì nhưng cũng không mong anh ấy bị một chút thương tổn nhỏ nào.

Tôi yêu anh ấy, yêu đến mức ngay cả ánh mặt trời cũng có thể bỏ qua.

~*

~Nón che nắng vành rộng

Hải thiên

~*~

40. Chương 40: Hùng Khởi Đi, Tiểu Miêu

Đợi cả đêm nhưng điểm đỏ của Mộ vẫn không xuất hiện, Mộ Hi lo lắng quyết định ngay tức khắc sẽ đến Tứ Xuyên thăm dò là đã xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên Jarvis không thể cho một mình hẩn đi, đùa sao, đây chính là tâm đầu nhục [1] của chủ nhân hẩn đó, có một chút sơ xuất gì thì đừng nói bất cơm khó giữ được, sợ rằng an toàn của bản thân cũng không bảo đảm nổi luôn.

[1] Tâm đầu nhục: dùng để chỉ ai đó có một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng người nào đó.

Vì vậy, Jarvis khuyên can mãi, mới thuyết phục được Mộ Hi chờ hẩn an bài xong xuôi hết sự tình trên tay rồi cùng nhau đi.

Hơn một trăm năm, đều tương đương với hai lần thời gian cả đời của người bình thường, cho nên đối với tiểu miêu mà nói, Mộ còn “thân nhân” hơn so với mẫu thân của hẩn. Hơn nữa Mộ lại dùng tư thế cường hãn bắt đảo đứng trước mặt hẩn, đây là lần đầu tiên Mộ mất tung tích, vương bát khí của Mộ Hi tất nhiên xuất hiện, một đường hùng hùng hổ hổ lôi Jarvis đi.

Bên kia, sau khi Bách Lý Sương và Mộ thương lượng qua, quyết định đầu tiên là để cho Mộ và Moke lần vào thông trang nhỏ này tìm hiểu một chút tình hình bên trong đó. Sau một đêm ở ngoài phạm vị lão đầu

độc nhân nhận biết, Bách Lý Sương không thấy Mộ đi ra ngoài đột nhiên cảm thấy lòng chợt lạnh, trong lòng sợ rằng chuyện này đã không ổn rồi.

...

Mộ Hi đeo balo, một thân đồ thể thao ngắn gọn, cầm ipad đêm đó tìm kiếm nơi gần chỗ Mộ biến mất.

“Jarvis, chờ trời sáng hẳn ta sẽ vào xem.”

“Không nên mà!” Jarvis cũng muốn gọi đại gia luôn, nếu như ngài cũng một đi không trở lại thì ta làm sao bây giờ >_< “ai=” sẽ=” hạ=” sát=” thủ=” với=” một=” con=” mèo=” đầu!=” hơn=” nữa=” khi=” ban=” ngày=” mặt=” trời=” sẽ=” khiến=” hấp=” huyết=” quỷ=” yếu=” hơn=” rất=” nhiều,=” một=” nghìn=” cũng=” không=” phải=” đối=” thủ=” của=” tôi!=” mộ=” hi=” không=” bình=” tĩnh=” mà=” rống=” to=” hơn.=” “vâng=” vâng=” vâng.=” jarvis=” kéo=” kéo=” tai,=” bắt=” đặc=” dĩ=” thua=” trận,=” “được=” rồi,=” trước=” khi=” trời=” tối=” nhất=” định=” phải=” trở=” về,=” không,=” trước=” năm=” giờ=” chiều=” nhất=” định=” phải=” trở=” về!=” cho=” dù=” có=” tin=” tức=” của=” tiên=” sinh=” cũng=” nhất=” định=” phải=” trở=” về!=” đã=” biết.=” mộ=” hi=” không=” nhìn=” được=” đưa=” balo=” cho=” hẳn,=” lập=” tức=” biến=” thành=” tiểu=” hắc=” miêu.=” không=” biết=” có=” phải=” gần=” đây=” nuôi=” thật=” tốt=” hay=” không,=” jarvis=” thấy=” thế=” nào=” đều=” cho=” rằng=” nguyên=” hình=” của=” mộ=” hi=” lớn=” hơn=” rất=” nhiều.=” “tôi=” về=” trước=” liên=” hệ=” bọn=” bách=” lý,=” câu=” phải=” cẩn=” thận.=” vẽ=” mặt=” jarvis=” lo=” lắng:=” tiểu=” tổ=” tông,=” cầu=” ngài=” nghìn=” vạn=” lần=” đừng=” xảy=” ra=” chuyện=” gì=” nha!=” vì=” vậy,=” bảo=” mẫu=” khổ=” bức=” jarvis=” một=” bước=” đi=” ba=” bước=” ngoảnh:=” “thiếu=” gia!=” nghìn=” vạn=” lần=” phải=” chờ=” đến=” hừng=” đông=” mới=” đi=” vào=” đó!=” tự=” nhiên=” là=” mộ=” hi=” để=” lại=” một=” cái=” đuôi=” mèo=” ve=” vầy=” cho=” hẳn.=” thật=” ra=” trong=” lòng=” mộ=” hi=” cũng=” khẩn=” trương,=” hẳn=” biết=” lần=” này=” chỉ=” có=” thể=” dựa=” vào=” một=” mình=” hẳn.=” thật=” vất=” vả=” chịu=” đựng=” được=” đến=” trời=” tờ=” mờ=” sáng,=” mộ=” hi=” nghênh=” ngang=” dưới=” mắt=” thủ=” vệ=” độc=” nhân=” kia=” chạy=” vào=” trong=” thôn.=” mới=” vừa=” vào,=” đã=” bị=” khí=” âm=” u=” xông=” tới=” mặt=” làm=” cho=” cóng=” đến=” sợ=” run=” cả=” người.=” mặt=” trời=” hôm=” nay=” vô=” cùng=” hợp=” với=” tình=” cảnh,=” mờ=” tối=” không=” ánh=” sáng,=” chiếu=” đến=” một=” tiểu=” sơn=” thôn=” giống=” như=” một=” tử=” thành.=” mộ=” hi=” dọc=” theo=” góc=” tường=” đi=” về=” phía=” trước,=” cái=” mũi=” nhạy=” cảm=” bị=” mùi=” máu=” tươi=” nồng=” nặc=” kích=” thích=” đến=” muốn=” hắt=” xì.=” phòng=” ốc=” trong=” thôn=” không=” hề=” lạc=” hậu=” rách=” nát,=” nếu=” như=” có=” sức=” sống=” thêm=” chút=” thì=” có=” thể=” làm=” thành=” một=” nơi=” nghỉ=” phép=” rất=” tốt.=” mộ=” hi=” đi=” hết=” một=” đường,=” suy=” nghĩ=” một=” chút,=” tìm=” cửa=” sổ=” phòng=” mở=” ra=” chui=” vào.=” trong=” phòng=” cũng=” sạch=” sẽ=” không=” giống=” không=” người=” ở,=” chuyển=” tới=” phòng=” khách,=” mộ=” hi=” ngây=” dại.=” tuy=” rằng=” rèm=” cửa=” sổ=” đã=” được=” kéo=” xuống,=” thế=” nhưng=” thị=” lực=” tuyệt=” cao=” của=” tiểu=” miêu=” vẫn=” tinh=” tường=” nhìn=” thấy=” giữa=” phòng=” khách=” chính=” tề=” đặt=” ba=” cái=” quan=” tài.=” chân=” tiểu=” miêu=” có=” chút=” mềm,=” lập=” tức=” khinh=” bỉ=” mình=” một=” tiếng:=” ngủ=” trong=” quan=” tài=” mới=” là=” hấp=” huyết=” quỷ=” bình=” thường!=” hấp=” huyết=” quỷ=” trong=” ngăn=” tủ,=” đây=” tuyết=” đối=” là=” không=” theo=” xu=” hướng.=” chung=” quy=” phải=” nói=” là=” tiểu=” miêu=” không=” biết=” được=” bao=” nhiêu=” hấp=” huyết=” quỷ,=” hẳn=” chưa=” từng=” tiến=” vào=” gian=” phòng=” của=” jarvis=” nên=” cũng=” không=” tài=” nào=” biết=” được=” quản=” gia=” vạn=” năng=” có=” ngủ=” trong=” quan=” tài=” đen=” như=” sấm=” nhân=” [2]=” hay=” không.=” [2]=” sấm=” nhân:=” người=” khiến=” người=” khác=” sợ=” đến=” rợn=” cả=” tóc=” gáy.=” vẫn=” là=” ngủ=” trong=” ngăn=” tủ=” giống=” mộ=” mộ=” đáng=” yêu=” hơn,=” mộ=” hi=” khăng=” định=” gật=” gật=” đầu.=” tại=” chỗ=” thất=” thần=” một=” hồi,=” một=” chút=” khiếp=” đảm=” lúc=” này=” cũng=” tiêu=” thất=” vô=” tung,=” thế=” là=” tiểu=” miêu=” bước=” không=”

tiếng=" động=" nhảy=" lên=" quan=" tài,=" dò=" xét=" một=" vòng=" không=" phát=" hiện=" khe=" hở,=" lại=" duỗi=" móng=" ra=" khảy=" khảy=" vài=" cái=" trên=" nắp=" quan=" tài.=" có=" lẽ=" là=" thanh=" âm=" rất=" nhỏ=" này=" ở=" trong=" nơi=" tĩnh=" mịch=" như=" thể=" có=" vẽ=" vô=" cùng=" chói=" tai,=" nắp=" quan=" tài=" động=" động,=" lại=" động=" động,=" sau=" đó=" hoàn=" toàn=" bị=" quỷ=" từ=" bên=" trong=" đẩy=" ra.=" .=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình:==" bây=" giờ=" tui=" nghĩ=" muốn=" kết=" thúc=" vụ=" này=" sau=" đó=" để=" cho=" mộ=" mộ=" và=" tiểu=" miêu=" hắc=" hưu=" [này,=" tiết=" tháo=" đầu=" rồi]...=" nhân=" vật=" phản=" diện=" gì=" gì=" đó=" đều=" sẽ=" bị=" giải=" quyết=" rất=" vô=" ly=" đầu=" [3],=" mọi=" người=" thấy=" sao?= " đêm=" qua=" tính=" thế,=" cảm=" thấy=" nếu=" viết=" ra=" sẽ=" bị=" nước=" bọt=" của=" mọi=" người=" chìm=" chết...=" có=" cơ=" hội=" sẽ=" thấy=" trong=" phiên=" ngoại,=" thật=" lòng=" tan=" võ=" vô=" hạn=" cuối=" ha=" ha.=" [3]=" vô=" ly=" đầu:= " lấy=" những=" sự=" vật=" hiện=" tượng=" không=" hề=" liên=" quan=" đến=" nhâu=" sau=" đó=" xâu=" chuỗi=" thành=" một=" tổ=" hợp=" để=" tạo=" ra=" cảm=" giác=" khôì=" hài=" hoặc=" châm=" chọc.= " hành=" vi=" vô=" ly=" đầu=" sẽ=" tạo=" ra=" lời=" nói=" và=" việc=" làm=" của=" người=" nào=" đó=" không=" có=" chút=" ý=" nghĩa=" nào,=" mặc=" danh=" kỳ=" diệu.= ">

41. Chương 41: Bán Manh Đi, Tiểu Miêu

Chân tiểu miêu liền trượt thẳng xuống nửa thước cao của quan tài, linh hoạt lặn một vòng mới không bị nắp quan tài làm bị thương. Hẩn ngẩng đầu, chống lại một đôi con ngươi hung ác nham hiểm.

Mặt hấp huyết quỷ mang thần sắc có bệnh rất giống một vị thành niên cần thuốc, lúc ánh mắt sắc bén nhìn thấy hắc miêu thì hòa hoãn một ít, Mộ Hi nghiêng đầu, nũng nịu “meo” một tiếng.

Bán manh gì gì đó, cũng là sở trường của lão tử đây nhá! Dưới đáy lòng Mộ Tiểu Hi cuồng tiếu.

“Thì ra là một tiểu miêu.” Hấp huyết quỷ vươn ngón tay tái nhợt gầy trơ xương sờ sờ đầu hẩn, mặc dù Mộ Hi có chút sợ, nhưng không trốn, trái lại cọ cọ tay hẩn.

“Thật ngoan.” Hấp huyết quỷ nhếch miệng, không có quần hẩn nữa, mò lấy nắp quan tài đắp lên tiếp tục ngủ.

Mộ Hi khe khẽ thở phào một cái.

Từ trước đến nay hấp huyết quỷ vẫn thân hậu với hắc miêu, nguồn gốc sao, có lẽ là phát ra từ truyền thuyết “Trước khi mai táng thi thể nếu như có một hắc miêu nhảy qua thì sẽ biến thành hấp huyết quỷ”. Nhưng mà truyền thuyết này cũng chẳng đáng tin cậy lắm, huyết tộc mới không thừa nhận loại cương thi hút máu này có nửa cái lông quan hệ với bọn họ. Tộc hấp huyết quỷ rất xem trọng huyết thống cao quý nhất mạch tương thừa, cùng thi thể chỉ biết hút máu kia làm sao mà so sánh được.

Hơn nữa, hấp huyết quỷ đều chuyển hoá từ người sống.

Mặc kệ làm sao, cuối cùng Mộ Hi vẫn bình an tránh được một kiếp. Hẩn không biết hấp huyết quỷ ban nãy có phải thuộc tộc Tremere hay không, chỉ biết rằng khí tức nơi này khiến hẩn vô cùng khó chịu, phải nhanh chóng tìm thấy Mộ mới được.

Thôn trang nhỏ này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Mấy trăm gia đình, hầu như cửa lớn mọi nhà đều đóng chặt.

Gần như tiểu miêu đã đi dạo một vòng, khắp nơi đều không có nhân khí, đương nhiên cũng không có tung tích của Mộ. Nhưng mà hẩn có một loại cảm giác, nhất định Mộ đang ở chỗ này.

Tận cùng của con đường này đã ở trước mặt, Mộ Hi xoay người muốn quay về theo đường cũ, phòng ốc riêng biệt đột nhiên mở lớn. Thoáng cái Mộ Hi nín thở, trốn trong góc, thấy một đám người quần như xác ướp mang vật gì đó đi ra, còn trò chuyện với nhau.

“Đây là nhóm thứ ba của tháng này rồi, không biết bao giờ thí nghiệm của Giáo Nữ đại nhân mới thành công nữa.” Lâu la giấp nói.

“Ai, khó nói, căn bản điều này là ý nghĩ hão huyền mà!” Lâu la ắt thở dài.

“Hắc, hay là chúng ta chuẩn bị tốt đợt bắt người tháng sau đi!” Lâu la bính nói xong, tất cả mọi người nhận mệnh mà thở dài.

Mộ Hi theo bước chân của bọn họ đi ra, lại bị một người phát hiện tung tích.

“Ai!” Mỗ lâu la quát một tiếng, quay đầu lại thấy Mộ Hi. Mộ Hi vừa định “meo” hai tiếng biểu thị chính mình rất vô hại, chợt nghe người kia nói:

“Lại có mèo! Giáo Nữ đại nhân dị ứng với lông mèo, làm sao lại để cho con mèo này chạy tới đây! Nhanh bắt nó!”

Mộ Hi bỏ chạy, vô cùng hoảng loạn liền xông vào một căn phòng lớn tĩnh mịch.

Nhìn thế này đám người đó càng hết hoảng, vì thế toàn bộ người nào có thể động thì bắt đầu di chuyển, đi bắt một tiểu hắc miêu.

Mộ Hi nhìn thấy cửa liền chui, thấy chỗ ngoặt liền quẹo, thế nhưng vẫn không thể bỏ rơi được thanh âm của đám người kia.

Không biết bao nhiêu chỗ rẽ, Mộ Hi đang chạy, đột nhiên bị một cái tay xốc lên, kẹp dưới cánh tay, dùng tốc độ sét đánh bắt cái, rời xa phòng ở.

Mộ Hi phát ra tiếng thét sắc bén chói tai, choáng váng đầu xong tính vươn móng ra đã bị người tới đặt trên bàn tay.

Còn muốn khóc lóc om sòm, lại bị người nọ cường ngạnh lại không mất ôn nhu ôm trong tay, khẽ giọng gọi:

“Mộ Hi.”

“Meo~” Tiểu hắc miêu liếm liếm móng vuốt, giả ngu: Thật ra tui chỉ là một chú mèo bình thường thôi

~“Mộ Hi.” Hấp huyết quỷ nở nụ cười, cọ mũi hần một chút, nhét hần vào trong quần áo.

“Buông ra, tử quỷ!” Thật sự là hỗn đản, khiến cho hần lo lắng như vậy, nhìn xem mình thu thập hần ta thể nào! Thật sự là tiểu miêu biệt nữ, lúc trước khi chưa gặp người thì khấn nguyện đến muốn chết, khi gặp được rồi lại ác thanh ác khí.

“Sao em lại tới đây?” Tự nhiên Mộ biết rõ cá tính tiểu miêu nhà mình, cũng không so đo. Phần da vừa bị tiểu miêu cào trầy bại lộ dưới ánh mặt trời đang khôi phục bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tiểu miêu đau lòng vô cùng, ngoài miệng cũng mềm nhũn: “Mấy ngày chưa có tin tức của anh, sợ anh gặp chuyện không may.”

Thật ra từ lúc Mộ Hi thấy tín hiệu định vị của Mộ bị tiêu thất đến bây giờ đứng chỗ này gặp lại Mộ, còn chưa quá bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ, hai vị diễn viên đại nhân này dường như lấy dính tính cách vô lý đầu thân mục lại bằng phôi... Chương sau vẫn là: XX đi tiểu miêu, mọi người đoán xem là gì?

~*~

42. Chương 42: Bùng Cháy Đi, Tiểu Miêu

“Vừa rồi là ai? Moke đâu rồi, không phải là anh ta đi cùng anh sao? Còn có, vì sao tín hiệu định vị của anh lại không thấy?” Hiện tại đây đều là vấn đề.

Mộ không trả lời, mang theo hần rời xa góc đường, dọc theo bóng râm lặng yên không một tiếng động vào một căn phòng bình thường.

“Ở đây đều là hấp huyết quỷ.” Mộ tránh quan tài trong phòng khách ra, lên lầu ba, nghiêm nhiên là một bộ hình dạng hết sức quen thuộc.

“Ừ, em cũng đoán vậy.” Mộ Hi nắm thật chặt cổ áo hần. Có Mộ bên cạnh, cũng không cảm thấy âm trầm đáng sợ nữa.

“Chỗ ban này là của hấp huyết quỷ thuộc Ma đảng, tên là Giáo Nữ. Tất cả ở đây đều do ả tạo thành.” Mộ kiên nhẫn giải thích, “Moke trà trộn vào, dò xét được không ít tình hình.”

“Làm sao mà anh lại không đi cùng anh ta?” Nói đến tài xế chậm hiểu kia, Mộ Hi vẫn rất có hảo cảm.

“Hai người đều bại lộ thì phiền phức, nếu như hần có chuyện thì anh có thể tiếp ứng hần.” Mộ mới không nói cho cậu biết, thật ra chỉ là hần không muốn bị quán thành hình bánh chưng thôi.

“Vừa nãy cũng là hấp huyết quỷ, Giáo Nữ đang làm một ít thí nghiệm cải biến thể chất hấp huyết quỷ.”

Con mẹ nó, vừa nghe qua đã thấy khẩu vị nặng rồi!

“Chờ một chút, lúc trước mọi người nói muốn tìm gì, không phải là thị tộc Ma đảng đúng không?”

“Chúng ta về trước đi, việc này Jarvis quen hơn so với anh.”

“Moke sẽ không có chuyện gì chứ?” Này, cứ như vậy bỏ lại một hài tử như thế thật sự có thể sao!

“Không sao.” Mộ bình tĩnh biểu thị, “Đầu của Giáo Nữ kia có chút không minh mẫn lắm, không nhận ra thủ hạ ai ra ai cả.”

“...”

“Nếu không gặp nguy hiểm thì sao anh không về trước liên lạc với chúng ta!” Nói một tiếng với Bách Lý cũng tốt mà!

“Trên bản đồ không có khu vực này.” Mộ nhỏ giọng nói.

“Vậy thì thế nào!” May là biến thành tiểu miêu cho nên thanh âm nhỏ không ít, nếu không trung khí mười phần như thế sẽ đánh thức hấp huyết quỷ cả con phố luôn!

“... Chỗ này không có tín hiệu điện thoại di động.” Mộ càng nhỏ giọng hơn.

Hình như Mộ Hi nghe được gì đó: Con mẹ nó, hần là tên này... không phân biệt được đường nhé!

“Cái nơi hoang vắng thế này!” Tuy rằng bố cục phòng ốc có chút quanh co, “Cư nhiên anh cũng không ra được, anh có một tí tác dụng được không!” Tiểu miêu phát điên, hần lo lắng lo nghĩ gì gì đó, hoàn toàn là lãng phí biểu tình đúng không!

“...” Mộ rất ủy khuất.

Ý lại Google Map chuẩn xác đến ba thước, hấp huyết quỷ đúng là bị thương không dậy nổi luôn!

“Trở về sẽ thu thập anh!” Mộ Hi trèo lên đầu vai Mộ, lưu lại cho lão hấp huyết quỷ đáng thương một bóng lưng “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”.

Đã đến chặng vạng 5 giờ mà Jarvis chưa đợi được Mộ Hi quay lại đang đón gió chảy nước mắt. Lớn không tìm thấy nhỏ cũng mất luôn, cuộc sống này không còn cách nào trôi qua nữa rồi!

Quản gia tiên sinh thương tâm lại chạy đi tìm Bách Lý cô nương cầu an ủi, cũng tiện thể trao đổi tình báo. Đến thời gian ước hẹn mà Mộ và Moke còn chưa quay về.

Bách Lý Sương liền bắt Lý Vi An trong quán trọ, cho đến lúc này Vi An tiểu thư vẫn vô tri vô giác ngủ.

Thật ra quản gia đại nhân hoàn toàn quá lo lắng thôi, chỉ là mặt trời lúc năm giờ vẫn còn mạnh quá cho nên Mộ Hi không muốn để Mộ đi ra ngoài bị nướng chết cháy mà thôi.

Nhưng mà chờ trời tối hoàn toàn thì hấp huyết quỷ trong thôn đều sẽ tỉnh dậy, đi ra ngoài cũng phải phí một phen sức lực, dù sao cũng là “vào dễ ra khó”. Vì vậy, trước khi mặt trời công công xuống núi, người ta thấy cảnh tượng một tiểu hắc miêu đang đuổi một tiểu biên bức chạy ra ngoài.

Phản ứng đầu tiên của lão đầu độc nhãn giữ cổng là: Ủm, biên bức bay dưới ánh mặt trời thì không phải là hấp huyết quỷ.

Phản ứng thứ hai: Tuổi trẻ thật tốt mà, bọn họ thật sự quá quá quá có sức sống!

Trên thực tế là Mộ chưa có bay xa liền rút xuống, thân thể biên bức vốn yếu đuối, ánh mặt trời chiếu một cái như thế ngay cả người tro cốt cũng chịu không nổi.

May là mặt trời cũng chỉ giằng co một chút như thế liền xuống núi, Mộ Hi dương dương đắc ý ngậm lên tiểu biên bức chút nữa thì biến thành món da nướng giòn, bước đi nhẹ nhàng thí diên thí diên đi tìm Jarvis.

Di, hình như có chút mùi lông chim cháy khét nha

~.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại thêm một chương băng phôi nữa... Trong nháy mắt tiểu miêu phát uy thật nữ vương, ha ha, bị kịch biên bức Mộ bị vợ ghét bỏ... Không nói nhảm nữa... Nhìn truyện này càng ngày càng bò lên cao hơn trên Tân Tân thật sự là vô cùng có động lực, cân nhắc lần sau sẽ viết một tiểu phiên ngoại phúc lợi về hấp huyết tiểu miêu ha ha, nhưng mà khẳng định mỗi ngày phải đăng hai chương chứ không tui sẽ bị giết chết đó --

~*

~Câu “Cuộc sống này không còn cách nào trôi qua nữa rồi” [ ] tìm bằng tiếng Trung có rất nhiều hình minh họa, đại khái nhất tóm gọn lại là: Cười chảy nước mắt + Lật bàn~

43. Chương 43: Đa Phương Gặp Mặt

Đương nhiên lúc trở về Mộ không thể nào để cho Jarvis thấy dáng vẻ chật vật như thế của hắn. Khi Jarvis thấy hấp huyết quỷ đỉnh bật như tùng (cao lớn như cây tùng) và tiểu miêu trên vai hắn thì cảm động đến lão lệ tung hoành: Ông trời vẫn không đối xử tệ với hắn mà.

Bách Lý Sương cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tiên sinh, chúng tôi rất lo lắng cho ngài đó!”

“Tại sao hai người đều đến vậy?” Mộ có chút nghi hoặc. Cho dù khi hắn đi vào lâu như thế nhưng không ra ngoài, thì tiểu miêu và Jarvis cũng đâu có nhanh chóng nhận được tin tức rồi chạy đến đây đâu!

“Khụ, chủ yếu là thiếu gia thấy tọa độ định vị của ngài biến mất nên quá lo lắng.”

“Định vị gì?” Lần thứ hai nghe đến thứ này, Mộ vẫn chẳng hiểu ra sao cả.

“Khụ khụ, chính là...”

“Jarvis nói em đặt trang bị định vị trên người anh.” Mộ Tiểu Hi, cậu thật sự là trước sau như một rất thành thật...

“...”

“À.” Thật ra Mộ cũng không để ý đến tiểu động tác này của hai người, “Ồ đâu?”

“Trong đồng hồ đeo tay.” Jarvis thấy hắn không tức giận, lo lắng cũng giảm một chút, nhanh chóng cởi đồng hồ của Mộ ra, lấy ra trang bị định vị lớn chừa móng tay bên trong.

Nhìn thế này mặt Mộ đen lại, bình tĩnh như hắn cũng không nhịn được mà thụ thương châm chọc: Con mẹ nó, lễ vật tình yêu gì gì đó lại là gậy người, cảm giác sẽ không bao giờ có thể yêu nữa!

Mộ Hi nhượng ngừng liếm liếm mặt hắn, nói: “Cũng là vì lo lắng cho anh mà!”

Lúc này Mộ mới dễ chịu một chút.

“Di, đèn không sáng, hết điện à?”

“Làm sao mà được, không phải là đèn mới sao! Ông mua ở đâu? Không phải nói là một viên pin cũng có thể duy trì ba năm sao?!” Mộ Hi tặc mao, không nghĩ tới Jarvis cũng sẽ không đáng tin cậy thế này!

“Để tôi đi siêu thị dưới lầu mua!” Jarvis rất mờ mịt.

“...” Xem ra quần gia tiên sinh xem thường chợ sơn trại (hàng nhái) của đại thiên triều chúng ta quá rồi, lại mua được đèn pin dỏm. Nhưng mà loại chuyện này, cũng không cần nói ra làm thương tổn lòng tự trọng cùng với trái tim trách nhiệm của quần gia Jarvis.

“Khụ, chúng ta vẫn nên suy nghĩ bước kế tiếp phải làm gì chứ nhỉ!” Lý Sương ho nhẹ một tiếng, kéo suy nghĩ thoát cương của mọi người quay lại.

“Ừm.” Mộ gật đầu, “Vi An đang ở đâu?”

“Bị đoàn thợ săn khổng chế, thế nào, cô ấy có thân phận gì?”

“Moke và đám người bắt nhân bất quý kia cũng đã khá quen thuộc, nghe được Vi An có thể là người bên cạnh của Giáo Nữ.”

Mộ đơn giản nói hết lại mọi chuyện, nguyên lai, từ lúc mấy năm trước chỗ này đã bị tộc Tzimisce Ma đảng của Giáo Nữ khổng chế, ả lợi dụng tộc Tremere ở đây tiến hành các loại thí nghiệm vô nhân đạo, mưu đồ cường hóa thể trạng hấp huyết quý, cải biến thuộc tính hấp huyết quý.

“Giáo Nữ?” Mode bách khoa toàn thư của Jarvis mở ra, suy nghĩ một chút, nói: “Người này tôi nhớ kỹ, vài thập niên trước giết chết ‘cha’ mình, là kẻ phản bội của tộc Tzimisce.”

“Vì sao Tremere lại nghe lời ả?” Mộ Tiểu Hi không ngại học hỏi kẻ dưới, nghĩ thầm lẽ nào cả tộc này đều là não tàn sao!

“Cái này nói ra rất dài dòng.” Nhưng cũng không làm khó được Jarvis, “Lúc trước Tremere có được máu tộc Tzimisce mới có thể xưng là huyết tộc [điều này có đề cập qua, xem lại chương 32], chung quy không phải là hấp huyết quý chính thống, thể chất của bọn họ có rất nhiều chỗ thiếu hụt.”

“Tzimisce thì thích làm những thí nghiệm thần thần quỷ quỷ, hình như ‘cha’ của Giáo Nữ cũng là người nổi bật trong số đó.”

“Cho nên giống như Giáo Nữ giao dịch với Tremere, tộc Tremere xuất lực cho Giáo Nữ, mà ả cũng chỉ cần đưa ra kết quả nghiên cứu là được rồi?” Một chút thì Bách Lý Sương có thể nghĩ đến liên hệ trong đó.

“Không sai biệt lắm chính là như vậy.” Mộ cũng tán thành. “Trưởng lão Tremere phải rất nhiều người đến, hai năm qua, bọn chúng đã bắt gần tám trăm người làm thí nghiệm.”

“Quá tàn nhẫn.” Bách Lý Sương nhíu mày, ánh mắt trở nên băng lãnh, “Hấp huyết quý nơi này, một cũng đừng nghĩ chạy khỏi lòng bàn tay của thợ săn.”

Mộ nhìn cô một cái, dường như Bách Lý Sương cũng cảm thấy được hắn không đành lòng, nghiêm túc nói: “Hấp huyết quý tiên sinh, trước đây anh đã đáp ứng, thời gian đoàn thợ săn cần anh giúp, anh sẽ đứng về phía nhân loại.”

Jarvis kinh ngạc nhìn mộ.

Hắn liếm liếm đôi môi không có huyết sắc, nói: “Được, không can thiệp.”

“Chuyện thanh trừng tộc Tremere sợ còn phải để cho trưởng lão viện quyết định, Bách Lý, chúng tôi sẽ cho cô một câu trả lời thuyết phục hài lòng.” Jarvis vỗ nhẹ nhẹ cô nương thợ săn tràn ngập tức giận, ôn nhu nói.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xin trình trọng cảm ơn em gái Phương Phương đã cung cấp về “Pin dỏm”... Ha ha a=ha thật buồn cười, thật sự là không muốn lãng phí... Cứ như thế cho Jarvis tiên sinh cái hồ. Còn có tui muốn dẫn mối cho quản gia tiên sinh và Bách Lý cô nương = = Hai chương sau sẽ không nhẹ nhàng như vậy, dù sao cũng là muốn đại boss muốn xuất hiện... Nhưng mà vẫn là câu nói kia, từ trước đến giờ chuyện xưa cứ xem như là niệu tính, boss gì gì đó tựa hồ sẽ được giải quyết đến so easy... Bây giờ tui còn chưa viết, mọi người có thể cho chút ý kiến

~

44. Chương 44: Xuất Phát, Ko Đại Thúc Độc Nhãn

Tiểu miêu có trí nhớ trác tuyệt vẽ ra đại thể bản đồ phân bố cứ điểm của phe địch, bỏ rơi hấp huyết quý lộ si không chỉ mấy con phố.

Sắp xếp tất cả, chỉ đợi Jarvis thân thỉnh (xin) đội hộ vệ hấp huyết quý và Bách Lý liên lạc tổng bộ phái tới đoàn thợ săn, lúc ấy có thể bắt đầu tiến công.

Mọi người nói chuyện một lần với Lý Vi An, tiểu cô nương đơn thuần chỉ phụ trách chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Giáo Nữ, không hề biết âm mưu âm thầm tiến hành của bọn họ. Lúc vừa nghe nói thì trong lòng cũng không tránh khỏi khiếp sợ, lại nghe nói Bách Lý Sương chuẩn bị dẫn đầu đoàn thợ săn “tàn sát thôn”, kinh ngạc thiếu chút nữa nói không ra lời.

“Tôi mang các người vào, tôi sẽ nói cho các người tất cả những gì tôi biết, các người đừng giết sạch mọi người, bọn họ không phải là người xấu...” Vi An nói xong nhịn không được khóc lên.

Ở trong đối chiến với quy mô lớn giữa thợ săn và hấp huyết quý, hấp huyết quý luôn luôn thua thiệt. Bởi vì như thế nào đi nữa thì hấp huyết quý cường đại cũng không vượt qua được đặc tính sợ hãi mặt trời, nếu như không thể quyết thắng bại vào uối tối, dù là một người năng lực ưu tú cỡ nào đi nữa thì cũng phải thúc thủ chịu trời khi ban ngày.

“Lúc trước các người chỉ có chưa đầy tám trăm hấp huyết quý, hai năm qua đã bắt hàng bao người ép buộc cắn thành hấp huyết quý đưa cho Giáo Nữ đại nhân của các người làm thí nghiệm, cho dù là một mạng đền một mạng, một người các người cũng đừng hòng chạy.” Bách Lý Sương cài nút kính phòng hộ, hoàn tất vũ trang, tư thế oai hùng hiên ngang.

“Nhưng căn bản chúng tôi không biết bọn họ đang làm việc này!” Vi An kích động đến mức mặt đỏ bừng, “Lúc trước trưởng lão để cho chúng tôi đến đây, cũng chỉ nói là mọi người ẩn cư chỗ này, sống một cuộc sống an bình, theo các người nói, những thí nghiệm này cũng chỉ có bọn người chợ đen biết, trưởng lão không cho chúng tôi đến gần nơi đó, nói không thể quấy rầy Tremere Giáo Nữ đại nhân có ân, thỉnh thoảng tôi cũng chỉ đến dọn phòng hay thêm chút đồ cho đại nhân thôi.”

Bách Lý Sương im lặng, cô cũng không phải kẻ thị huyết, phần nộ lúc đầu qua đi, cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Được, theo như cô nói, ngoại trừ người chợ đen, tôi sẽ cho các người còn lại cơ hội khiếu nại.” Bách Lý Sương ra hiệu cho toàn bộ đội viên xuất phát, Vi An bị chích vào thuốc tê tứ chi, để cho hai người thợ săn trông coi.

“Tiên sinh, tôi đã báo cáo việc khai chiến với trưởng lão Ventrue, trưởng lão biểu thị chỉ cần biết rõ ràng Tremere có làm những thí nghiệm bất lợi cho hấp huyết quý hay không, những chuyện khác do ngài hoàn

toàn phụ trách không cần xin chỉ thị.” Jarvis nói với Mộ, ngụ ý, không cần xung đột với đoàn thợ săn, cũng không cần để ý chết sống của tộc Tremere, đặt lợi ích của hấp huyết quý ở vị trí thứ nhất.

Trước tảng sáng, đêm rất đen.

Tiểu tổ hấp huyết quý và đoàn thợ săn chia nhau mai phục ngoài thôn khảo sát tình huống, càng nhìn nhau càng ghét [1].

[1] Nguyên văn là “tương khán lưỡng tương yếm”, “tương” là lẫn nhau, “khán” là nhìn, “yếm” là chán ghét. Câu này thường dùng miêu tả các cặp tình nhân, vợ chồng sau khi ngọt ngào thì lại gặp phải giai đoạn “càng nhìn nhau càng ghét”. Ở đây tác giả dùng với dụng ý gì thì mọi người tự đoán nhé :”>

“Lão đầu độc nhân kia.” Bách Lý để ống nhòm xuống, nói với Mộ bên cạnh, “Khoảng cách của anh có thể nhìn rõ ràng, cơ bắp trên người hắn mười thì có đến tám chín phần tiêm thuốc tăng cường, hắn chắn chắn là hấp huyết quý, nhưng mà không sợ ánh mặt trời, 24/7 không nghỉ ngơi hắn là vật thí nghiệm tương đối thành công.”

“Nhưng mà trông rất quái dị, nếu phải ‘tắm’ ánh mặt trời mạnh như thế, tôi sẽ không làm đâu.” Jarvis nói lẩm nhẩm.

“Hắn hẳn có trang bị bảo nguy, chúng ta phải làm sao mới có thể không cho hắn báo nguy cho thôn đồng thời giải quyết hắn?” Bách Lý Sương liếc Jarvis, nói, “Mộ, anh có nắm chắc không?”

“Hắn đã gặp qua ta, nhìn thấy ta sẽ không nghi ngờ, tôi sẽ dẫn hắn vào, một phút đồng hồ, không thành vấn đề.” Mộ đánh giá một chút, nói bổ sung, “Dùng sản phẩm mới của các người.”

“...”

“???” Jarvis biểu thị có loại cảm giác rợn cả tóc gáy là chuyện gì xảy ra vậy.

“Được, Mộ giải quyết hắn, lát nữa trời sẽ sáng, mọi người lui về, tôi dẫn người vào, tiên hạ thủ vi cường.” Bách Lý Sương dừng một chút, cười nói, “Yên tâm, tôi sẽ không kích động. Người nổi nghiệp thợ săn đệ nhất Châu Á, chút tự động kiểm chế ấy vẫn phải có.”

Hết thấy đều thuận lợi tiến hành như trong kế hoạch, Mộ mang theo ba trăm hấp huyết quý thuộc đội hộ vệ ẩn vào bóng đêm, còn Bách Lý Sương dẫn đầu hơn năm trăm thợ săn, bước dưới ánh mặt trời đi vào toà thành hắc ám.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: PS: Tức khắc có thể thấy tình cảnh quyết chiến của boss soả bức (ngốc)... Thật ra viết phần này có thể viết rất nhiều, ý nghĩ của tui thoáng cái có thể bay xa... Nhưng mà tui không có ý định xoáy sâu vào nhiệm vụ này, để cho tốc chiến tốc thắng, sau đó bọn họ có thể vui sướng sống cuộc sống của đồng [2] (?), phụt, kịch thâu rồi, còn có thể có kinh hỉ ngoài ý muốn nhé. So, trong truyện có chút bug (lỗi) âm mưu gì gì đó hoàn toàn không qua nổi thời mọi người đừng chú ý đến nha~ [Con mẹ nó, nói cho tui biết đi, vì sao mười có tám chín lại hài hoà?!]

[2] Cua đồng: hay còn gọi là “hài hoà”, thì trên các trang mạng từ này không cho viết nên thay bằng từ cua đồng, giống như từ censored ấy, hoặc hiểu là văn không H (xôi thịt).

~*~

45. Chương 45: Tiến Lên, Đại Bản Doanh Của Địch Quân

Bây giờ Bách Lý Sương mới tin lời của Lý Vi An, bởi vì trong quá trình tiến tới nơi xung quanh chợ đen, hầu như không gặp người nào như kiểu chống lại. Rất nhiều hấp huyết quý đều ngoan ngoãn ngủ trong quan tài, cho dù nhiều người có tinh thần tốt không cần nghỉ ngơi, nhìn thấy nhiều thợ săn khí thế hung hăng như thế cũng đều phối hợp không giãy giụa gì cả.

Bởi vì vô tội, cho nên thần nhiên; Bởi vì thần nhiên, cho nên không sợ.

Vì vậy, tất cả hấp huyết quỷ đều bị nhét vào quan tài kéo ra bên ngoài — Ánh mặt trời chính là ***giam trời sinh của hấp huyết quỷ.

Nhóm thợ săn hành động lặng yên không một tiếng động, thế nhưng vừa tiến vào phạm vi chợ đen, vẫn bị hấp huyết quỷ phát hiện.

Như vậy, náo kịch nhân viên nòng cốt bắt đầu chống lại kẻ xâm lược được khởi xướng tiến công, đầu tiên là Mộ Hi nhìn thấy mấy “xác ướp” này trước, nếu như đoán không lầm, những hấp huyết quỷ thí nghiệm này sợ rằng chẳng thành công, tuy rằng không đã chết toàn bộ, nhưng vẫn muốn mượn vải vóc quần mình lại đến chặt chặt chẽ chẽ.

Bách Lý Sương hết sức hoài nghi thưởng thức của Giáo Nữ, rốt cuộc là làm sao lão vu bà này có thể chịu đựng được một đám quái vật không có mỹ cảm lác lư trước mặt mình suốt ngày đây!

“Bỏ vũ khí xuống, người đầu hàng sẽ không bị thương!” Bách Lý Sương nhắc nhở chữ thập bình thường ít dùng lên, thân ảnh kiêu tiểu ngoài ý muốn khiến người ta có cảm giác kiên cường.

Tự nhiên là quân đoàn bánh chưng không ai nghe lời cô, thủ vệ xung quanh phụ cận phòng ốc, trước cửa sổ lầu các cũng chìa ra những họng súng đen ngòm.

“Tìm yểm hộ, chậm rãi giải quyết từng đứa từng đứa, mới lên ngo, chúng ta có rất nhiều thời gian.” Bách Lý Sương phân phó, nhóm thợ săn lĩnh mệnh, quần tam tụ ngũ bắt đầu hành động bao vây tiểu trừ.

Mặt trời đang leo lên không trung, Bách Lý Sương cau mày, phát hiện sợ rằng sự tình không đơn giản như vậy.

Đám hấp huyết quỷ biến chủng này đao thương bất nhập, tiểu tổ nhóm thợ săn hợp tác, đẩy một con ra ngoài, lập tức kể bên hướng bọn họ nổ súng, hoàn toàn không để ý tới đạn bắn vào trên người đồng bạn, trong hỗn chiến bọn họ đã tổn thất vài thợ săn có tiếng.

Đáng sợ hơn là, hấp huyết quỷ bị bắt được, một khi tách rời đồng bạn, sẽ tiêm vào mình một loại thuốc màu đỏ, cơ hồ là thân hình chúng trở nên khổng lồ trong nháy mắt. Đồng thời, sức lực bọn chúng trở nên lớn vô cùng, hất thợ săn kiềm chế bên người ra, một đường không sợ chết mà chui vào nhóm thợ săn, vô số thợ săn bị cự chưởng của chúng hất bay ra ngoài, đụng gãy rất nhiều khớp xương.

“Vèo...” Bách Lý Sương phóng ra một cái tên nổ bắn thủng đầu một hấp huyết quỷ đang phát cuồng, ý bảo mọi người lui về phía sau.

Chợ đen đã bị máu tươi nhuộm đỏ, thời gian bất tri bất giác đã đến buổi chiều.

Trận huyết chiến này khiến cho Bách Lý Sương bất ngờ không kịp trở tay.

“Người bị thương rút khỏi, xem ra chúng ta không phá được phòng ngự của bọn chúng, để cho bọn chúng thuận lợi chờ đến ban đêm.” Bách Lý Sương thở dài.

“Cậu, đi báo cho Mộ, để khi trời tối anh ta sẽ đến, quân đoàn hấp huyết quỷ đang mai phục của anh ta cũng sẽ tiến đến khi mặt trời lặn.”

Buổi tối, chính là sân khấu của hấp huyết quỷ, bọn họ vẫn cứ ngoan ngoãn thối lui quần chế con tin thôi! Dù sao cũng là hợp tác, đương nhiên không thể để cho thợ săn đơn phương hi sinh.

=====

“Tìm ra nhược điểm không?” Mộ nghe xong hình dung của Bách Lý Sương, cau mày hỏi.

“Không.” Bách Lý lắc đầu, “Chỉ có thể nói là tư duy của hấp huyết quỷ quá phát triển, loại thuốc nghịch thiên này cũng có thể chế ra được ở loại chỗ nhỏ vậy.”

“...” Cái này chỉ sợ không phải là kích lệ tốt đẹp gì.

Thân là người nhiều mưu trí, Jarvis suy nghĩ một chút, nói, “Bách Lý, chúng ta dẫn người cùng nhau thu hút hỏa lực, tiên sinh người ẩn vào — tin rằng dùng năng lực của người sẽ không phải là việc khó. Trước

tìm được Moke, nếu như có thể tìm được Giáo Nữ. Tiên sinh người chỉ cần ngăn ả là được rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng tiến vào cùng người.”

Tuy rằng thủ vệ khó làm, thế nhưng dù sao nhân số hữu hạn. Mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng đích xác hấp huyết quỷ rất có ưu thế về phương diện tốc độ. Nhóm hộ vệ có thể tương đối dễ dàng chế trụ hấp huyết quỷ, sau đó đoàn thợ săn sẽ bổ đao, đạn bạc đạn bẻ đầu, để cho bọn chúng không có cơ hội biến thân nữa.

Nếu không chịu đầu hàng giác ngộ, vậy thì làm tốt chuẩn bị hy sinh đi!

~*~

46. Chương 46: Nữ Vương Đại Nhân Dị Ứng Long Mèo

Trong một hồi sống mái với nhau, cuối cùng có tác dụng khởi tính tất nhiên là một người —— Tên của người đó gọi là nhân vật chính.

Vì thế, nhân vật chính Mộ của chúng ta mang theo tiểu sủng vật của hắn một mình xông vào nơi không thua gì long đàm hổ huyết. Lúc tìm được Moke, hắn đang uống trà với Giáo Nữ đại nhân trong truyền thuyết.

“...” Trên mặt Mộ vẫn trấn định như cũ, trong lòng thì đề đà chạy như điên.

“Bạn của cậu?” Hơi bất ngờ, Giáo Nữ [1] là một muội tử trẻ tuổi, đẹp, vô cùng đẹp!

[1] Từ “Giáo” có nghĩa là tướng mạo đẹp, đáng đẹp.

“Ha ha, anh ấy thích phương thức lên sân khấu rầm rộ vậy đó.” Moke cười gượng.

“Tốt mà, nhưng mà cửa của ta cũng đắt lắm... Hắt xì! Hắt hắt... Hắt xì!” Giáo Nữ không có hình tượng mà hắt xì liên tục, cảm giận nhìn Mộ, “Anh mang mèo đến?! Hắt xì!”

Mộ Hi lúng túng bỏ ra ngoài, biến thành người hình, ý đồ dùng quái lực loạn thần hù chết Giáo Nữ.

“Có yêu khí!” Giáo Nữ hí mắt, rất là trấn định.

“...” Mộ xách Mộ Hi ra phía sau.

“Có sát khí.” Giáo Nữ vẫn rất trấn định.

“...” Tuy rằng đã cùng vị Giáo nữ đại nhân thoát tuyến này thân mật chung sống hai ngày, nhưng Moke biểu thị mình vẫn không tài nào tiếp thu được ==

Trong thời gian mọi người hữu thần, hãy để cho chúng ta xem Moke đánh vào nội bộ địch nhân như thế nào:

Nguyên bản thời gian Vi An tới thì phần lớn thủ vệ hà thương thực đạn trong phòng này đều lẩn tránh, để tránh cho tộc nhân Tremere chăm sóc sinh hoạt của bọn chúng khỏi khả nghi.

Nhưng mà hôm nay Vi An chưa tới, Giáo Nữ đại nhân có thị lực không tốt thấy Moke quỷ quỷ túy túy (lén lút), mở miệng nói hắn rút cho chén trà.

“Đây là tiết tấu Vi An muốn đổi ca à.” Giáo Nữ nói.

“Ồ không, chỉ là chân Vi An bị thương không tiện, tôi thay cô ấy.” Moke rất biết lắng nghe.

“À.” Giáo Nữ gật đầu, “Phòng vệ sinh lầu dưới có chổi lau nhà máy hút bụi, nhanh nhẹn làm việc chút đi nha thân!”

“...”

Như vậy lại như thế, thành ra tình cảnh thế này.

Được rồi chúng ta trở lại hiện trường, thủ vệ trong phòng nghe được động tĩnh nơi này đều chạy đến. Bọn chúng đều là hấp huyết quỷ bình thường, ồm, võ trang đầy đủ, hỏa lực không tầm thường.

Thế nhưng trong mắt Mộ, trời sinh hấp huyết quỷ nhanh nhẹn lại suy yếu dùng những trang bị nặng nề này, thật sự là hành vi ngu ngốc đầu tôm đuôi cá.

“Giảo Nữ đại nhân!”

“Ầy, không có chuyện gì, chỉ là tiểu bằng hữu có chút bạo lực thôi.”

“Đại nhân, bên ngoài có liên minh hấp huyết quỷ và thợ săn xâm nhập, chúng tôi đã liên lạc với trưởng lão, rất có khả năng căn cứ thí nghiệm của chúng ta sẽ bại lộ...” Nói xong, dưới lầu một mảnh tiếng động lớn xôn xao, xem ra Jarvis đã thuận lợi đột phá phòng tuyến của bọn chúng.

Người nói chuyện có một đôi mắt thâm, nói với Giảo Nữ: “Đại nhân, theo chúng tôi rút lui đi!”

Giảo Nữ đứng dậy, lắc lắc trường bào phiêu dật, gật đầu.

“Không được!” Moke bên cạnh quỳnh lên, vươn tay nắm tay Giảo Nữ. Giảo Nữ hí mắt nhìn hấn, khí tràng trên người thay đổi hoàn toàn: “Cậu là ai? Cậu gạt ta?”

Moke sầm sầm rùng mình một cái, chẳng biết phải trả lời thế nào. Trước hấn có nghe nói tinh thần của Giảo Nữ không ổn định, hai ngày nay thấy dáng vẻ của cô ta đều là ôn hòa, thật không ngờ thoáng cái có thể làm kinh sợ nhóm người Tremere này, nhất định là không phải hạng người bình thường.

Giảo Nữ trở tay cựa ra khỏi Moke, ánh mắt lạnh lẽo, vươn cái tay mảnh khảnh nắm cổ Moke. Cảm giác hít thở không thông bài sơn đảo hải mà đến, Moke sợ hãi nhìn cô ta.

“Lừa dối ta, chết hết đi!”

Mộ biến mất tại chỗ, một giây sau, nắm tay Giảo Nữ đang nắm cổ Moke, cổ sức kéo xuống một cái.

Thế nhưng tốc độ của Giảo Nữ ngoài ý liệu khá nhanh, vung tay khỏi Moke hất Mộ ta. Hai cánh tay mở ra, liền nhảy lên đỉnh, trên cao nhìn xuống nhìn về phía Mộ nhe ra răng nanh tiêu chuẩn của hấp huyết quỷ.

Lúc này bọn thủ vệ ngoài cửa mới phản ứng được, Mộ Hi cách bọn họ gần nhất, thấy thế, biết không thể để cho Mộ phân tâm, vô hại “meo~” một tiếng, biến thành tiểu miêu liền chui vào trong lòng Moke.

“Hất xì!” Giảo Nữ đại nhân dì ứng lông mèo hất hơi một cái, suýt nữa rơi xuống từ phía trên.

~*~

47. Chương 47: Quyết Chiến, Boss Khổ Bức

Khi bên này đã loạn thành một đoàn, bọn Jarvis cũng khó khăn lắm chạy tới được, thành công kiềm chế thủ vệ ngoài cửa.

Kế tiếp, đó là thời khắc quyết đấu với boss. Tuy rằng kết quả không cần nói cũng biết, vừa mang hào quang của nhân vật chính vừa mang trọng trách thân phụ của tiểu miêu cho nên Mộ sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người mà giành được thắng lợi, thế nhưng quá trình cũng rất quan trọng.

Tốc độ nhanh chóng của Giảo Nữ làm cho người khác kinh ngạc, Mộ lớn như vậy, đây là người duy nhất có tốc độ có thể sánh ngang với hấn, đồng thời phỏng chừng sức chiến đấu cũng không thua kém hấn bao nhiêu.

Cuối cùng quyết định 20% thắng thua, Mộ dựa vào năng lực đánh giá của mình, lại bất lợi vì là lần đầu tiên quyết chiến với đối thủ có sức bật và kỹ năng đặc thù không rõ.

Rốt cuộc, thừa dịp Giáo Nữ không thể nhìn được hắt hơi một cái, Mộ thuận lợi tiến lên sử dụng kỹ năng tất sát —— Sát trùng tề!

Mặt Giáo Nữ bị dính đầy chất lỏng ngầy ngầy, ác tâm lau mặt một cái.

Không có phản ứng! Mộ, Moke và Jarvis đều sửng sốt.

Giáo Nữ nhanh chóng chớp lấy cơ hội, rút chuỷ thủ bên người ra, đẩy mạnh vào ngực Mộ.

Mộ lui lại một bước, lại chưa kịp tránh lui hoàn toàn, ngực bị cắt qua, tiên huyết chảy đầy đất. May là cùng là hấp huyết quý, Giáo Nữ không có thói quen mang ngân khí theo người.

“Mộ Mộ!” Mộ Hi vừa nhìn thấy nhiều máu như vậy, mắt thoáng cái đỏ lên. Jarvis và Bách Lý Sương dùng ưu thế tốc độ “biến người” giải quyết bọn thủ vệ, đứng chung với Moke làm khán giả.

“Làm sao lại có hấp huyết quý có thể miễn dịch với thuốc tê của chúng ta được!” Bách Lý Sương cũng nhìn thấy một màn kia.

“Đại khái... là buff miễn dịch nhỉ!” Moke nhúc nhúc nói.

→_→ Tập thể mọi người cùng lé mắt qua một bên.

“Chúng ta có phải là người tốt không? Sao lại để cho Mộ đánh một mình như thế?” Mộ Tiểu Hi tức giận khua khua móng vuốt.

“Tiểu Hi cậu ở đây chính là hạ cho Giáo Nữ kỹ năng cắt đứt đó...” Moke lại nhúc nhúc lần nữa nói.

Jarvis không thể nhìn được nữa mà gõ đầu hần một cái.

Bách Lý Sương nâng nỏ chữ thập, mũi tên bằng bạc chiếu lấp lánh, cô ngắm vài lần, bắt đắc dĩ nhún nhún vai: “Tốc độ quá nhanh, theo không kịp.”

Bên kia thì đang tán hươu tán vượn, còn Mộ bên này thì đang “tương thân tương ái”. Giáo Nữ còn rất trẻ tuổi, thế nhưng ả cũng là một nhân vật cấp trưởng bối tộc Tzimisce.

Suốt đời ả tận sức nghiên cứu đặc thù ưu điểm và nhược điểm của các thị tộc hấp huyết quý, mà ả cũng học được bản lĩnh đặc thù của tộc R os đến xuất thần nhập hóa.

Lần thứ hai hai hấp huyết quý tách ra, Giáo Nữ giơ một tay lên. Mọi người thấy cánh tay gầy yếu của ả, không biết ả muốn làm gì.

Giáo Nữ cười cười, phát tay thành đao, cách không chém về phía —— Tiểu hắc miêu trong lòng Moke.

Đèn đuốc sáng trưng trong phòng trở nên âm u, mây đen che lại, mà Giáo Nữ sầm sầm dẫn một đạo lôi, bổ về phía Mộ Hi đang ngầy người. Trong mắt của hắc miêu phản chiếu lôi quang, thân thể khấn trương đến không thể động đậy, trong lòng lại đang gầm thét: Đậu xanh rau má! Lão tử còn chưa muốn độ kiếp phi thiên đâu!!!

Con mẹ nó, triệu hoán lôi điện gì gì đó, chuyển qua thể loại huyền huyền à, quá bất ngờ đó!

Con người Mộ chợt co rút lại, quên mất động tác.

Trong kịch bản của Giáo Nữ, hần là tiểu miêu đáng ghét sẽ bị đạo lôi này hù chết, sau đó trong lúc Mộ đỡ đỡ sẽ bị ả dùng một cây ngân đao đâm chết.

Thế nhưng ả không ngờ được, suy nghĩ khi sống chết trước mắt khiến cho Mộ Hi nóng lên, phát huy siêu thường xông đến hướng Mộ bằng tốc độ kinh người —— Thật ra chỉ là Mộ Tiểu Hi thấy Giáo Nữ muốn đâm Mộ, thoáng cái bạo phát vô song, sức mạnh tình yêu, trong truyền thuyết.

Giáo Nữ khổ bức lại là một “thiên đại hất xì”, Mộ thấy hoa mắt, mây đen tia chớp biến mất, đầu mao nhưng nhưng nhào vào ngực hần.

“Mộ Hi.” Mộ ôm chặt thiếu niên trong lòng, thở phào nhẹ nhõm.

Bách Lý Sương biểu thị, lúc này mà tú ân ái gì gì đó, quá là mù mắt chó được không!

Thoáng cái Giáo Nữ vì hất xì mà chậm lại, Mộ lạnh lùng nhìn ả một cái, buông Mộ Hi ra, dời đến trước mặt ả cầm lấy đao trong tay ả gấp trở lại.

Thanh âm của xương vỡ vụn khiến cho lòng người ở đây đều lạnh, Mộ bóp cổ ả, Giáo Nữ hung ác nhìn hấn chăm chăm, nhấc chân lên đá.

Chân sau Mộ quỳ xuống, lực trùng kích cực đại đánh vào xương đòn của Giáo Nữ, tiếng vỡ vụn thanh thúy. Giáo Nữ đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, không bao lâu liền ngất đi.

Bỗng nhiên Bách Lý Sương đâm Jarvis, trong lòng cuồng phong sóng lớn: Trời ơi! Quá quá quá... quá hung tàn!

Mộ đi tới, dời ánh mắt hoảng sợ của tiểu miêu trên thân thể rách nát của Giáo Nữ đi, kéo đầu hấn vào trước ngực mình, cúi đầu cọ cọ.

Nữ nhân xấu xa muốn lấy sét đánh tiểu miêu thì đi tìm chết đi!

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mộ Mộ hắc hóa == Được rồi, cứ thế đi. [Tui nhớ hôm trước có một tiểu bằng hữu nói muốn tú ân ái ở đại bản doanh quân địch đúng không] A, giải thích đơn giản một chút: Có thể hiểu buff chính là kỹ năng tăng thêm còn có chính là @AXI, phải lật cái bình luận của thím lại. Jarvis chính là người trẻ tuổi đó, trước đây hấn lộ vẻ rất già sao TT Hấn là một thân sĩ thanh niên tốt! Tui còn muốn dẫn mối cho hấn và Bách Lý cô nương... Được rồi, đây không quan trọng, có thể là không cố ý nói thì mọi người sẽ hiểu lầm, nhưng mà đây là thiên hạ của người trẻ tuổi ha ha o(_)o Cuối chương sẽ giải thích vài vấn đề thuộc tính nhân vật gì gì đó, sau đó quay về chuyện tính phúc...

~*~

48. Chương 48: Kết Thúc

Công tác khắc phục hậu quả gì gì đó, Mộ đại gia mới mặc kệ.

Hấn ôm tiểu miêu nhà mình, nghỉ ngơi trên ghế. Mộ Hi ngoan ngoãn cuộn tròn trong ngực hấn, nhìn hấp huyết quý tái nhợt an tâm ngủ.

Việc đánh nhau đúng là chuyện rất tiêu hao thể lực mà, Mộ Hi đau lòng liềm liềm gò má của hấn tử nhà mình.

Jarvis và Bách Lý Sương cùng nhau thu thập cục diện rối rắm này xong, khi vừa đến là thấy được hình ảnh hạnh phúc ấm áp này.

“Mộ Hi.” Jarvis nhẹ giọng, đánh thức hấn.

“Ừm, không sao đâu, hấn là Mộ Mộ tỉnh rồi, chỉ là lười mở mắt thôi.”

“...”

Jarvis và Bách Lý Sương ngồi xuống đối diện, người nào đó bị vạch trần vẫn cứ lão thần tại tại mà nửa nằm trên ghế. Mộ Hi bắt đầu dần dần trở về hình người, ngồi bên cạnh hấn.

Cảm giác lạnh lẽo trong lòng khiến cho mồ hôi hấp huyết quý vô cùng khó chịu, nhắm mắt lại xê dịch, dời đến trên đùi Mộ Hi.

Mộ Hi mò qua một cái gối đặt trên đùi, để cho mặt hấp huyết quý ấn vào đến nghiêm nghiêm thật thật. Hấp huyết quý không cần hô hấp cũng không thèm để ý, gối lên trên đùi hấn tìm một tư thế thoải mái tiếp tục giả chết.

“Này, hai người được rồi đó!” Mắt chó bằng hợp kim titan cũng phải mù được chứ!

“Chúng ta có thể về chưa?” Cả người tiểu miêu sáng khoái hỏi.

“Ừ, có thể về rồi.” Jarvis nhả cười, “Tôi đến để báo cáo tình huống một chút.”

Vì vậy, Jarvis bắt đầu kể về chuyện cũ của Giáo Nữ.

Cực kỳ lâu trước đây, Trung Quốc thừa thừa mỹ nữ Tứ Xuyên, có một cô nương xinh đẹp. Mà sự thật nói cho chúng ta biết rằng cô nương đẹp cũng chẳng tốt gì, bởi vì một lần cô ta ra ngoài đã bị một nam Tzimisce coi trọng.

Phải nói thì tộc Ma đảng, chính là nam tuần nữ đẹp. Đáng tiếc cô nương Trung Quốc không dính diện của hắn. Hấp huyết quỷ yêu cô ta mạnh mẽ nên đã biến thành hấp huyết quỷ, cô nương chịu nhục, sau khi vũ dục tiệm mãn [1] thì rốt cục thành công mưu sát “người cha” kiêm “tình nhân” này.

[1] Vũ dục tiệm mãn: vũ dục nghĩa là cánh chim, tiệm mãn: đầy đủ. Hiểu đơn giản là “lông cánh đầy đủ”.

Sau cùng của sau cùng, cô nương nghĩ tâm cũng đã chết, động lực duy nhất sống tiếp là tiếp tục với thí nghiệm kỳ quái của tộc Tzimisce, hoàn thành mộng tưởng sinh tiền của “cha”.

“Con mẹ nó! Tương ái tương sát gì gì đó quá hung tàn!” Mộ Tiểu Hi sợ run cả người.

“Sai rồi, là đơn phương đồ sát.”

“...”

“Còn có là, Giáo Nữ làm rất nhiều thí nghiệm về dục tề, đại khái là vì thế cho nên thân thể có loại năng lực miễn dịch rất mạnh.” Bách Lý Sương liếc nhìn báo cáo của thủ hạ thợ săn, hoạt bát huyết sáo, nói, “Thật là thiên tài, thí nghiệm cải tạo kết cấu thân thể hấp huyết quỷ... Thí nghiệm xúc tiến và ức chế biến thân... Thí nghiệm lấy ra độc tố thần kinh ở răng nanh... Đây là gì vậy?”

“Có vài người cho rằng truyền thừa của hấp huyết quỷ là dựa vào độc tố thần kinh do răng nanh tiết ra, cải biến kết cấu não phóng ra kích thích tố cải biến sinh mệnh đặc thù của hấp huyết quỷ.” Jarvis giải thích nói, “Không nghĩ tới Giáo Nữ cũng tin vào, đây bất quá cũng chỉ là lời nói vô căn cứ.”

“Vậy rốt cuộc là làm sao sẽ biến thành hấp huyết quỷ?” Mộ Hi tò mò hỏi.

“Không bằng cậu nói cho tôi biết tại sao cậu lại là miêu yêu?”

“...”

“Cha của Giáo Nữ đều có nghiên cứu nhiều đối với các tộc hấp huyết quỷ, hơn nữa Giáo Nữ cũng có thiên phú, cho nên mới nắm giữ được huyền thuật của R os.” Jarvis biết điều nói sang chuyện khác.

“À, là huyền thuật sao!” Mộ Hi thở phào nhẹ nhõm, “Còn tưởng rằng cô ta cũng là yêu quái chứ!”

“...” Cùng Mộ Tiểu Hi ở chung lâu ngày mọi người vẫn cho rằng yêu quái thuộc loại tiêu chuẩn “bắt gà”, cho nên vừa nghe xong liền có một loại nhận thức mới với yêu quái.

“Trưởng lão Tremere đã bị cách chức, sợ rằng nhất tộc của bọn họ cũng sẽ bị Mật đảng xoá tên.” Jarvis nhin không được sụt sịt, “Lần này tiên sinh lập công lớn, cũng không biết các trưởng lão sẽ cho ngài phần thưởng gì, tiên sinh ngài nói xem?”

Mộ không tình nguyện đứng lên, gương mặt uể oải không phấn chấn, Mộ Hi vuốt lại mái tóc loạn tào tào cho hắn.

“Ừm, làm tộc huy cho ta.” Cư nhiên Mộ còn băn khoăn việc này.

“...” Jarvis kinh ngạc cũng không duy trì ba lâu, rất nhanh liền nghĩ đến chân tướng. “Được, còn nữa, San đại nhân và William thân vương đều rất nhớ hai người đó, để khi chúng ta rảnh rỗi thì đến thăm họ chút.”

“A, San.” Mộ nhàn nhạt đáp lại, liếc nhìn Jarvis, tựa hồ nhớ lại một chuyện khác.

~*~

49. Chương 49: Bi Kịch Cầu Hoan Của Hấp Huyết Quỷ

Jarvis biểu thị còn phải tiếp tục xử lý chuyện bên này, sau đó còn phải đến Châu Âu báo cáo, sợ rằng phải rất lâu vì thế để cho Mộ và Mộ Hi về nhà trước.

Khi đến sân bay đưa tiễn, Jarvis tri kỷ không quên hứa hẹn của mình, nhẹ nhàng rủ rỉ bên tai Mộ một phen. Khi trở về thì Moke thấy dường như tai của Mộ tiên sinh thân ái có chút đỏ lên.

Nhảy cảm động vật của Mộ Tiểu Hi khiến hắn ngửi được âm mưu gì đó, đáng tiếc suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được.

Khi xuống máy bay tổ hợp quái vật hai người đứng là phân biệt với Moke, tinh thần Mộ khôi phục không sai biệt lắm, trở lại địa phương quen thuộc, tất cả tựa hồ lại trở về như trước.

Mộ Hi được nghỉ một tuần, cũng vui vẻ làm ỏ ở nhà.

Thế nhưng hai ngày nay Mộ Tiểu Hi cứ thấy Mộ là lạ!

Khi Mộ Hi làm gì đó, thì luôn cảm thấy phía sau có một đường nhìn sáng quắc. Xoay người, liền thấy hấp huyết quỷ vô thanh vô tức đứng đằng kia nhìn chằm chằm hắn.

Này, cái này sẽ doạ ra bệnh tim được đó! Trái tim của mèo nhỏ lắm đấy...

Còn có nữa là, gần đây tựa hồ hấp huyết quỷ tiên sinh trở nên rất bám người? Mặc kệ Mộ Hi làm cái gì đều dính bên cạnh hắn.

Mộ Hi nghiêng đầu ngẫm lại, lần đó khi nhìn thấy Mộ bị Giáo Nữ bị thương lòng hắn cũng tràn đầy lo lắng, liền cũng hiểu được cảm giác khi Mộ thấy hắn suýt bị sét đánh cháy đen (mặc dù chỉ là huyền thuật), liền tùy hắn.

Thế nhưng Mộ Tiểu Hi tức giận phát hiện rằng Mộ được một tắc lại muốn tiến một thước!

Hấp huyết quỷ biến bản gia lệ [1] cứ động chút là ôm lấy Mộ Hi gặm, chỉ là gọi Mộ Hi đi tắm thôi, mà cũng bị kéo lại gặm gặm trong phòng khách.

[1] Biến bản gia lệ: càng ngày càng trầm trọng hơn.

Đã là tháng mười hai, nhưng cửa hàng có trải thảm cộng thêm máy điều hoà nên Mộ Hi vẫn lười mang giày vào. Mới vừa đứng lên đã bị Mộ kéo vào lòng, hấp huyết quỷ tiên sinh nâng mặt hắn, bồn bồn mút môi hắn, thẳng đến khi Mộ Hi không thở nổi nữa mới buông ra.

Mộ Hi cảm giận: Hấp huyết quỷ không cần hô hấp thật quá ăn gian!

“Thấp quá.” Hấp huyết quỷ ôm eo hắn, lăm bằm một câu, đổi lấy Mộ Hi tức giận đá hắn một cước.

Thấp hơn Mộ một cái đầu, cho là hắn nguyện ý sao! Nguyện ý sao!

Mộ hơi dùng sức nâng eo tiểu miêu lên, lại bắt đầu liếm lộng tai hắn, mặt, chậm rãi chuyển qua phần môi.

Tiểu miêu cố sức ngửa đầu cùng Mộ hôn môi, không tự chủ được bước về phía trước một bước, giẫm trên bàn chân cũng không mang giày của Mộ. Hắn vươn tay ôm cổ Mộ giữ vững thăng bằng, liếm môi hấp huyết quỷ đến đỏ tươi.

“Ngoan này, đừng nháo, bôi đầy nước bọt lên mặt em rồi, em còn phải đi tắm nữa!”

Nhìn tiểu miêu nhảy đi, hành vi cầu hoan của hấp huyết quỷ rõ ràng như vậy mà lại không được chú ý đến, làm hắn cảm thấy vô cùng bi thức.

=====

Khi Mộ Hi tắm rửa xong trở về phòng thì thấy Mộ đang đeo tai nghe, vẻ mặt trang nghiêm nhìn chằm chằm máy vi tính. Hắn hiểu kỳ là cái gì có thể khiến Mộ Mộ luôn luôn không vọc máy tính lại có thể ngồi lâu như thế, Mộ Hi lau tóc đi tới — Sau đó cảm giác cả người lại bị ngâm vào nước nóng, luộc chín.

“Mộ Mộ, anh...”

Trong máy vi tính là “Chỉ nam phu phụ hài hòa sinh hoạt” do Jarvis tỉ mỉ chuẩn bị, Mộ tháo tai nghe ra quay đầu lại, bình tĩnh đáp: “Học tập.”

“À... Học làm gì?” Những lời này của Mộ Hi hoàn toàn là ‘đầu chết máy’ trả lời theo bản năng, thế nhưng mắt Mộ sáng rực lên!

Một giây kế tiếp, Mộ Hi liền phát hiện mình bị Mộ án ngã trên giường, áo ngủ lỏng lẻo, lộ ra cái bụng trắng nõn.

“Mộ Hi.” Mộ gọi tên tiểu miêu, ngón tay lướt nhẹ qua môi hắn, ánh mắt sâu thẳm.

“Anh... anh muốn làm gì... Mộ Mộ.” Mộ Hi khấn trương kéo cổ áo mình, rụt về sau một cái.

Mộ thông thả cởi từng cúc áo của mình, quỳ gối bên cạnh Mộ Hi cư cao lâm hạ nhìn hắn. Cuối cùng, kéo tay Mộ Hi đến quần lót của mình, nói: “Cởi.”

Mộ Hi lảng lảng nghe theo, đổ mặt kéo quần jean của Mộ xuống, mới giặt mình nhận ra khoá quần ngủ của hắn cũng rời đi, ngay cả quần lót cũng thất thủ rồi.

Thật không biết xấu hổ! Tiểu miêu chán kinh rồi.

“Meo!” Mộ Hi khiếp sợ rụt đầu một cái, vì thế biến thành tình cảnh dưới thân Mộ đè một tiểu hắc miêu.

“Hi, thật muốn để thế này tới sao?” Mộ nhắc đuôi tiểu hắc miêu lên, trong nháy mắt mộ Hi thấy cúc hoa mình siết chặt lại.

~*~

50. Chương 50: Việc Này Thật Không Thể Nói

Ngoan ngoãn run rẩy biến về hình người, lập tức Mộ Hi trần như nhộng, tiểu miêu then quá thành giận cào rơi luôn chiếc quần lót duy nhất trên người Mộ, không nghĩ qua là lại “được” thấy Tiểu Mộ Mộ phần chân, sau đó Mộ Hi hận không thể đâm mù mắt mình.

Những nụ hôn tình tế rơi vào trên mắt, mặt, môi, cổ của Mộ Hi... Tất cả khớp xương trên người Mộ Hi giống như bị rút hết, đầu ngửa một cái liền ngã xuống giường.

“Ưm, Mộ Mộ!” Trong nháy mắt dục vọng bị nắm giữ khiến cho thanh âm của Mộ Hi đột nhiên cất cao, thậm chí mang theo giọng nghẹn ngào.

Chỉ nam: Để cho thụ quân thân ái thoả mãn trước là nghĩa vụ của mỗi một tiểu công hợp cách.

Tiểu miêu yêu ngây thơ nhanh chóng cân bì lực tấn (hết sức, kiệt sức) mà phóng thích.

“Hi, hôn anh.” Mộ vòng chân Mộ Hi qua thắt lưng mình, đưa tay vòng qua ôm lưng hắn, hai người dính sát vào nhau, chặt chẽ không rời.

Mộ Hi run rẩy hôn hắn, bắt đầu yếu linh (không bắt được trọng điểm) mà lung tung ma sát liếm lộn. Mộ vươn tay đè lại đầu Mộ Hi, hôn hắn thật sâu, đầu lưỡi lại nhân cơ hội khi hắn bị đau kêu lên thì thành công vói vào miệng hắn.

“Mộ Mộ...” Tiếng rên rỉ của tiểu miêu tràn ra ngoài, hắn ôm cổ Mộ để cho mình càng gần đối phương hơn, say sưa hôn môi cùng Mộ.

Cảm giác được phía sau có dị vật hơi lạnh tham nhập, Mộ Hi run rẩy mở mắt. Ngón tay của Mộ cảm nhận được rõ ràng một trận co rút nhanh, hần dịu dàng hôn Mộ Hi một cái, hỏi: “Đau sao?”

Mộ Hi lắc đầu, vịn vai Mộ, mặt đỏ bừng: “Cảm giác hơi lạ... Nếu như sau này để lại bóng ma lớn thì làm sao đây...”

Mộ hé miệng, một tay nâng hần lên, kê dưới eo hần một cái gối đầu, phía sau lại thêm một ngón tay bắt đầu chậm rãi dao động.

“Mộ Mộ! Anh... ưm...” Mộ Mộ anh mua thuốc bôi trơn lúc nào vậy!

San đại nhân mới không nói cho cậu rằng hần đã đưa rất sớm rồi đâu = =

Ba bước tiến hành H gì đó thật đúng là vật tốt, công tác mở rộng đều hoàn thành đầu và đó, Mộ ôm Mộ Hi, chậm rãi vùi dục vọng vào thân thể hần. Tiểu miêu đau đến mặt đều nhăn lại, Mộ vịn eo hần, nhẹ nhàng xoa nắn để cho hần thả lỏng.

“Mộ Mộ...” Khuôn mặt minh lệ của Mộ Hi nhiễm lên màu đỏ diễm lệ, “Mộ Mộ... có thể rồi...”

Mộ cúi người, kề mặt vào cổ hần, thân thể chậm rãi động.

Mười ngón tay Mộ Hi nắm chặt vai Mộ, bắt đầu rên rỉ. Đau đớn cực hạn cùng vui thích khiến hần hoàn toàn không ý thức rằng cổ của mình bị răng Mộ cắn phá, vết thương nhanh chóng được hần liếm khỏi.

“Mộ Hi, mở mắt.” Mộ nói, nhiệt khí phun bên tai Mộ Hi, toàn thân hần đã nóng đến suýt tan chảy. Mộ Hi ngoan ngoãn mở mắt ra nhìn phía trên nam nhân đang tàn sát bữa bãi trên người hần.

Biểu tình đậm mạc bị dục vọng thay thế, mồ hôi chảy trên thái dương khiến hần trông không cao cao tại thượng giống trước nữa. Không, cả người Mộ đều bất đồng. Con người nguyên bản nhạt màu biến thành màu vàng sẫm, tựa hồ tai có chút nhọn, móng tay bén nhọn đâm vào khiến hần đau, thú tính của Gangrel đã hiện lên.

Mộ Hi không kịp nghĩ nữa, Mộ đã ôm hần trở mình, cả người Mộ Hi ngồi trên người hần. Bởi vì tư thế xâm nhập sâu này khiến toàn thân hần run rẩy, lập tức Mộ Hi lại trầm luân trong một trận kịch liệt nữa.

“Mộ Mộ, không muốn... không muốn như vậy...” Mộ Hi khó chịu nằm sấp xuống, ghé vào trên người Mộ, không muốn tự mình chủ động. Mộ hôn hần một cái, lần nữa lại áp hần dưới thân.

Hai mắt Mộ Hi đã nhắm lệ mông lung, thanh âm mang theo giọng mũi nồng đậm, toàn thân nổi lên màu hồng mỹ lệ. Tuy rằng hần ít vận động, thể nhưng tính mềm dẻo của thân thể miêu yêu vẫn có thể sánh ngang vận động viên thể thao, Mộ dễ dàng nâng cao chân Mộ Hi, lần thứ hai công thành đoạt đất.

“Mộ Mộ! Được rồi, em không... Meo!” Một luồng nhiệt lưu tràn vào cơ thể Mộ Hi cân bì lực tấn thét chói tai, móng tay hung hăng bám vào đầu vai Mộ. Mộ cau mày, kéo tay hần qua. Mộ Hi mở mắt nhìn hần, cảm nhận được ngón tay ấm áp của Mộ cọ qua lông mi hần, lau đi nước mắt và mồ hôi, lập tức đường nhìn rõ ràng hơn rất nhiều.

Mộ chậm rãi rời khỏi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Mộ Hi, không hề bỏ qua bất luận biểu tình nhỏ nhất gì trên mặt hần. Ma sát tỉ mỉ làm toàn thân người ta ngứa ngáy, Mộ Hi hừ hừ, đỏ mặt quay đầu đi.

Mộ lại nắm lấy dục vọng của Mộ Hi lần nữa, thân thể nhạy cảm lập tức đáp lại, Mộ Hi hoảng sợ nhìn Mộ cúi đầu ngậm lấy tính khí của mình.

Bất chước tiết tấu tình ái, Mộ Hi run rẩy ôm đầu Mộ, trong đầu đã thành một đoàn tương hồ. Thế nhưng lúc cao trào hần vẫn cuồng quất đẩy Mộ ra, sau khi phóng thích lại không biết làm gì mà cúi đầu không dám nhìn hần.

~*~

51. Chương 51: Cái Mà Người Ta Gọi Là Người Hữu Tình

Mộ ôm tiểu miêu mật mỗi lần nữa vào phòng tắm, chạm đến bồn tắm lớn lạnh lẽo, dùng một tay đỡ tư thế khác khiêng tiểu miêu lên vai, tay kia mở vòi nước.

“Meo ô ——” Mộ Hi vừa giận vừa , đưa tay ra cứ như gãi ngứa mà chọc chọc lưng Mộ.

Hồn đản, chí ít cũng phải ôm kiểu công chúa chứ!

Được ôn nhu đặt vào làn nước ấm áp, Mộ Hi thoải mái meo một tiếng, nhất thời quên mất khó chịu ban nãy. Mộ tỉ mỉ rửa sạch sẽ cho tiểu miêu, luôn luôn dùng cổ tay để bóp cổ người khác chạy nhẹ trên người hắn.

Tiểu miêu giương mắt nhìn hắn, có chút xấu hổ: “Mộ Mộ, anh...”

Anh lại hưng phấn rồi >_<... “ừm,=”” để=”” lần=”” sau.”=”” tay=”” mộ=”” không=”” dừng=”” lại,=”” bình=”” tĩnh=”” trả=”” lời.”=”” loại=”” chuyện=”” này=”” mà=”” cũng=”” có=”” thể=”” để=”” lần=”” sau=”” à!”=”” tiểu=”” miêu=”” tiếp=”” tục=”” .=”” thật=”” ra=”” ý=”” của=”” mộ=”” là=”” lần=”” sau,=”” sẽ=”” không=”” uỷ=”” khuất=”” mình=”” như=”” thế=”” nữa=”” đâu.”=”” sự=”” thật=”” chứng=”” minh,=”” lão=”” hấp=”” huyết=”” quý=”” khô=”” phục=”” lại=”” bình=”” tĩnh=”” có=”” lực=”” tự=”” chủ=”” phi=”” nhân.”=”” đợi=”” đến=”” khi=”” cả=”” hai=”” người=”” đều=”” tắm=”” sạch,=”” cả=”” người=”” mộ=”” đã=”” không=”” còn=”” nhìn=”” ra=”” chút=”” bất=”” thường=”” nào.”=”” sau=”” khi=”” được=”” bọc=”” đủ=”” đồ=”” bẻ=”” về=”” phòng=”” ngủ,=”” cả=”” người=”” mộ=”” hi=”” đều=”” hôn=”” loạn,=”” không=”” biết=”” khi=”” nào=”” thì=”” tai=”” mèo=”” đã=”” hiện=”” ra,=”” đuôi=”” vô=”” lực=”” ve=”” vầy.”=”” hân=”” liếc=”” mắt=”” trừng=”” mộ,”=”” nói:=”” “đổi=”” ra=”” giường=”” đi...=”” quên=”” đi,=”” cởi=”” ra=”” là=”” được=”” rồi.”=”” chắc=”” hẳn=”” là=”” mộ=”” cũng=”” không=”” biết=”” ra=”” giường=”” sạch=”” để=”” ở=”” đâu.”=”” kéo=”” chặn=”” lên=”” cho=”” mộ=”” hi,=”” mộ=”” hôn=”” hân=”” một=”” cái,=”” vừa=”” muốn=”” đi=”” lại=”” bị=”” tiểu=”” miêu=”” kéo=”” tay=”” lại.”=”” mắt=”” to=”” ngập=”” nước=”” của=”” tiểu=”” miêu=”” nhìn=”” hân=”” chăm=”” chăm,=”” im=”” lặng=”” lên=”” án:=”” ăn=”” sạch=”” không=”” còn=”” tí=”” gì=”” liền=”” muốn=”” đi=”” à.”=”” mộ=”” câu=”” khoé=”” miệng,=”” nằm=”” xuống=”” bên=”” cạnh=”” hân.”=”” mộ=”” hi=”” hài=”” lòng=”” cuộn=”” lại=”” trong=”” lòng=”” hân,=”” đầu=”” mao=”” nhưng=”” nhưng=”” cọ=”” cọ=”” ngực=”” hân.”=”” “ừ,=”” hi,=”” anh=”” học=”” được=”” thế=”” nào?”=”” thân=”” thể=”” người=”” trong=”” ngực=”” cứng=”” đờ,=”” tâm=”” tình=”” mộ=”” vô=”” cùng=”” tốt=”” vượt=”” vượt=”” tóc=”” mộ=”” hi,=”” còn=”” hay=”” đụng=”” vào=”” tai=”” mèo=”” nhạy=”” cảm,=”” chọc=”” cho=”” chúng=”” nó=”” thi=”” nhau=”” run=”” lên.”=”” “bình=”” thường=”” [1]!”=”” mộ=”” hi=”” co=”” thành=”” một=”” cục=”” nhỏ=”” dán=”” vào=”” trên=”” người=”” mộ,”=”” ôm=”” hông=”” của=”” hân=”” không=”” lâu=”” sau=”” thì=”” ngủ.”=”” [1]=”” nguyên=”” văn=”” là=”” mã=”” mã=”” hổ=”” hổ,”=”” thường=”” được=”” dùng=”” khi=”” mô=”” tả=”” ai=”” đó=”” không=”” cần=”” thận,=”” làm=”” việc=”” qua=”” loa=”” hoặc=”” một=”” sự=”” việc=”” bình=”” thường.”=”” mộ=”” nheo=”” mắt=”” lại,=”” tay=”” phải=”” cũng=”” chưa=”” dừng=”” lại=”” cứ=”” thế=”” vỗ=”” lưng=”” cho=”” mộ=”” hi,=”” trong=”” lòng=”” cũng=”” quyết=”” định=”” chủ=”” ý=”” rằng=”” lần=”” tới=”” không=”” thể=”” để=”” dằng=”” buông=”” tha=”” cho=”” tiểu=”” miêu=”” yêu=”” biệt=”” nữ=”” này=”” nữa.”=”” bạn=”” học=”” mộ=”” tiểu=”” hi,=”” giáo=”” huấn=”” thất=”” thân=”” còn=”” chưa=”” kịp=”” dạy=”” nên=”” lời=”” không=”” thể=”” nói=”” lung=”” tung=”” đầu!”=”” vốn=”” tưởng=”” rằng=”” sẽ=”” rất=”” khó=”” ngủ,”=”” thế=”” nhưng=”” nghe=”” được=”” hô=”” hấp=”” đều=”” đều=”” của=”” tiểu=”” miêu=”” trong=”” lòng,=”” mộ=”” cũng=”” rất=”” nhanh=”” thì=”” ngủ.”=”” say.”=””=====” vì=”” vậy,=”” tiểu=”” miêu=”” thuận=”” lợi=”” bị=”” mộ=”” ăn=”” sạch=”” sẽ,”=”” lúc=”” jarvis=”” trở=”” lại,=”” thấy=”” mộ=”” đại=”” gia=”” luôn=”” luôn=”” lười=”” động=”” từ=”” trước=”” đến=”” nay=”” đang=”” bùng=”” trà=”” dâng=”” nước=”” cho=”” mộ=”” tiểu=”” hi,=”” chỉ=”” biết=”” chuyện=”” đã=”” thành=”” rồi.”=”” quân=”” gia=”” nghìn=”” dặm=”” xa=”” xôi=”” mang=”” tộc=”” huy=”” gangrel=”” về,”=”” chỉ=”” thiếu=”” mỗi=”” máu=”” của=”” mộ=”” là=”” đã=”” hoàn=”” thành.”=”” không=”” hổ=”” là=”” quân=”” gia=”” vạn=”” năng,”=”” loại=”” này=”” việc=”” cũng=”” hạ=”” bút=”” thành=”” văn.”=”” mộ=”” hài=”” lòng=”” nhận=”” lấy=”” thành=”” phẩm,”=”” jarvis=”” cười=”” cười,=”” nói:=”” “tiên=”” sinh...”=”” ít=”” thấy=”” quân=”” gia=”” có=”” chút=”” ngưỡng=”” ngừng,”=”” “tiên=”” sinh,”=”” sau=”” này=””

tôi=" dạn=" đến=" chỗ=" của=" bách=" lý=" nhé?"=" mộ=" nhìn=" hấn=" thật=" sâu=" một=" cái=" ở=" rể=" gì=" gì=" đó=" quá=" hung=" tàn!=" "sẽ=" không=" làm=" lỗ=" công=" việc=" đâu,=" như=" thể=" cũng=" sẽ=" không=" làm=" lỗ=" việc=" riêng=" của=" ngài."=" jarvis=" vẫn=" cười=" đến=" rất=" ư=" là=" khéo=" như=" trước=" được."=" mộ=" "hào=" phóng=" thả=" người,=" jarvis=" khom=" người=" một=" cái,=" nhanh=" chóng=" thu=" dạn=" đồ=" đặc=" của=" mình=" cuốn=" xéo."=" không=" ngờ=" là=" jarvis=" và=" bách=" lý=" sương=" phát=" triển=" trở=" thành=" cách=" mạng=" hữu=" nghị=" trở=" thành=" gian=" tình,=" làm=" cho=" người=" ta=" rất=" bắt=" ngờ."=" nếu=" như=" bách=" lý=" sương=" là=" nhân=" loại=" bình=" thường=" thì=" tốt=" rồi,=" jarvis=" có=" thể=" biến=" cô=" thành=" hậu=" đại=" trường=" tương=" tư=" thủ=" [2].=" nhưng=" mà=" bách=" lý=" sương=" là=" thợ=" sẵn=" hấp=" huyết=" quý,=" trong=" khung=" thợ=" sẵn=" đã=" không=" thể=" tiếp=" nhận=" chuyện=" biến=" thành=" hấp=" huyết=" quý,=" không=" biết=" bọn=" họ=" có=" thể=" đi=" được=" một=" bước=" kia=" không."=" [2]=" trường=" tương=" tư=" thủ=" hiểu=" đơn=" giản=" là=" "mãi=" bên=" nhau=" cho=" đến=" già."=" là=" cách=" nói=" cổ=" xưa=" của=" "sơn=" vô=" lãng,=" thiên=" đại=" hợp,=" mới=" dám=" cùng=" quân=" tuyệt".=" nhưng=" đối=" với=" hấp=" huyết=" quý=" mộ=" mà=" nói,=" hấn=" chẳng=" nghĩ=" nhiều=" như=" thể,=" cũng=" sẽ=" chẳng=" làm=" hành=" động=" gì=" đi=" giúp=" đỡ=" cả."=" dưới=" quán=" tính=" mấy=" trăm=" năm,=" chú=" ý=" của=" hấn=" chỉ=" dành=" cho=" tiểu=" miêu=" nhà=" mình=" thôi."=" may=" là=" bọn=" họ=" không=" có=" loại=" vấn=" đề=" sinh=" lão=" bệnh=" tử,=" hơn=" nữa=" giữa=" yêu=" quái=" và=" quái=" vật,=" giữa=" biên=" bức=" (dơi)=" và=" tiểu=" miêu...=" đường=" như=" lập=" tức=" cự=" ly=" chủng=" tộc=" liền=" nhỏ=" đi=" nên=" tâm=" tình=" cũng=" tốt=" hơn!=" .=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình=" ps=" ngày=" mai=" có=" cầu=" hôn=" rất=" mỹ=" hảo...=" còn=" có=" câu=" dẫn=" rất=" mỹ=" hảo...=" còn=" có=" gia=" trưởng=" rất=" mỹ=" hảo=" (??)=" [có=" thể=" viết=" không=" được]...=" nói=" chung=" các=" loại=" hỗn=" loạn,=" kính=" xin=" chờ=" mong."=" phụt...=" làm=" sao=" mà=" có=" loại=" cảm=" giác=" muốn=" chứng=" thật=" thường=" xuyên=" quá,=" có=" đúng=" không=" ha=" <←=" >

52. Chương 52: Mùa Xuân Tốt Đẹp

Mộ cầm lấy nhẫn cầu hôn đã mong đợi rất lâu, đi tìm chủ nhân tương lai của nó.

Mộ Hi đang đọc sách, mặc kệ thế nào, hấn còn chưa nghĩ sẽ buông tha cơ hội tốt như vậy, Mộ không muốn hấn nghỉ học. Dù sao đối với hấp huyết quý tự do mà nói, gặp mặt cũng không phải việc khó. Hơn nữa đối với nhiều lần cầu hoan của hấp huyết quý, Mộ Tiểu Hi biểu thị nhất định phải chia những khoảng thời gian cách nhau.

Bên tai truyền đến nhiệt độ quen thuộc, Mộ Hi bị ôm lấy, hấp huyết quý chiếm ghế hấn, bế hấn đặt lên đùi.

"Mộ Hi."

"Ừm." Tiểu miêu bắt đầu dĩ ôm cổ hấn để giữ thăng bằng, sau đó nhìn Mộ lấy ra một chiếc nhẫn từ trong túi.

"Mộ Hi, cùng anh cả đời."

Hấp huyết quý sẽ không dở ngon dở ngọt, vẻ mặt vẫn trấn định như cũ, chỉ là môi mím thật chặt, để lộ ra chờ mong cùng khẩn trương của hấn. Mộ Hi đối diện với hấn, cuối cùng thua trận, thở dài, đưa tay trái ra.

Mộ muốn đeo vào ngón áp út, nhưng mà có chút lớn, đành phải từ bỏ đeo vào ngón giữa, ngoài ý muốn cũng rất phù hợp.

Mộ Hi quan sát “tộc huy trong truyền thuyết”.

“Nhìn qua có vẻ rất đắt tiền.” Mộ Hi gật đầu, “Là kim lục bảo thạch [1] à?”

“Ừ.” Mộ hôn lên mắt của hắn, “Là đá mắt mèo [2].” Mộ Tiểu Hi đỏ mặt...

[1] [2] Kim lục bảo thạch: còn được gọi là kim lục ngọc, thuộc hàng bảo thạch quý giá và nổi tiếng. Có 4 loại biến chủng: mắt mèo, biến thạch, biến thạch mắt mèo, tinh thể kim lục bảo thạch.

“Khụ khụ.” Mộ Hi cúi đầu, làm bộ trấn định quan sát chiếc nhẫn quý báu này. Mặt màu vàng trong bảo thạch mơ hồ có mấy chữ viết tắt: M · T · G, không hổ là gia tộc hấp huyết quý tài đại khí thô trong lịch sử, những bộ phận khác của nhẫn đều dùng đồng đỏ chế tạo, phía dưới bảo thạch dùng chữ hoa khắc hai chữ viết tắt “GG”.

“Mộ Mộ, đây là thẻ căn cước của anh mà!” Mộ Hi nhớ tới lời Jarvis đã nói, tộc huy là vật tượng trưng cho thân phận của mỗi hấp huyết quý, phải mang theo bên người, có thể giúp thoát nạn nữa.

“Ừ, sau này nơi nào có em, thì sẽ có anh.” Dù sao cũng đã nhiều năm như thế ai còn để ý nữa.

Tiểu miêu không tiền đồ lại bị những lời này làm cảm động...

=====

Dơi là loài động vật ngủ đông, mà là một hấp huyết quý có khả năng biến thân trời sinh, Mộ chịu ảnh hưởng này khá nặng. Mùa đông này, Mộ Hi biểu thị Mộ vẫn lười biếng như năm trước, chỉ là vui trong tử biến thành làm ổ trên giường.

Mộ Tiểu Hi mới không nói cho mấy người biết là Mộ cứ bước lên giường thì tinh thần hắn liền chấn hưng đâu!

Đảo mắt đông đi xuân tới, Mộ Hi cảm thấy mình bắt đầu khó chịu. Đầu tiên là không thể không chế mà phiền não, càng về sau thì càng không thể không chế mà táo bạo.

Không có cách nào, buộc lòng phải xin nghỉ về nhà. Thế nhưng khi về nhà thì bệnh trạng còn nghiêm trọng hơn, có mấy lần Mộ Hi thấy Mộ đi qua trước mắt hắn, táo bạo mà cào phá sô pha.

Hấp huyết quý chân tay vụng về cũng rất gấp, nhìn Mộ Hi đáng thương co lại trên sô pha, liền đi qua ôm hắn vào lòng.

Cả người Mộ Hi khó chịu, cầm lấy tay Mộ, móng tay cào ra vết đậm. Mô cau mày, sờ vào trán hắn.

Sắc mặt tiểu miêu đỏ bừng, trên người cũng nóng lên xuất mồ hôi, nhưng mà nhiệt kế lại không nói số. Hấp huyết quý vụng về thay cả ba cái nhiệt kế, đều cho ra kết quả như vậy, gấp đến độ đổ mồ hôi theo.

“Mộ Mộ...” Tiểu miêu trong ngực hắn tuyệt không thành thật, liệu mạng cọ lên người hắn, nhưng cũng chẳng dễ chịu được chút nào, nước nhuộm mắt nên chẳng thấy rõ được người trước mắt, cứ kêu khóc “Khó chịu”, thanh âm nức nở như con dao nhỏ đâm thẳng vào lòng Mộ, đau lòng vô cùng.

“Mộ Mộ... Ừm...” Tiểu miêu mang theo giọng mũi khê thở gấp, cựa ra hai tay Mộ nhảy lên ngồi trên người hắn, ôm mặt hắn hôn loạn. Gò má ôn lạnh của hấp huyết quý làm giảm bớt khô nóng trên mặt hắn, nhưng vẫn thiếu, tiểu miêu cắn răng bắt đầu cào quần áo Mộ.

“Mộ Hi.” Mộ kéo tay hắn, tiểu miêu ủy khuất đến suýt nữa khóc lên, thoáng cái Mộ mềm lòng. Hai người mặc cũng không nhiều, Mộ nâng mông tiểu miêu sắp trượt xuống, cảm giác được dục vọng nóng rực của Mộ Hi cách quần đĩnh vào tiểu phúc của hắn.

Mộ Hi cắn môi, một tia thần chí còn lại cảm thấy có chút lúng túng, nhưng vẫn bị *** ùn ùn kéo tới che mắt. Hắn đỏ mặt, chủ động cởi quần áo Mộ.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương hôm qua có chút thịt đã bị phát thể vàng. Nhóm bọn mi thật không khiêm tốn! Vì vậy, dưới cơn nóng giận tác giả quyết định hằm một nồi thịt vụn, nhóm bọn mi chờ cho tui! = = Cầu hôn gì gì đó... Ai, mọi người đoán xem tiểu miêu bị sao? Ừm, truyện cũng sắp hoàn rồi.

~*~

53. Chương 53

Ghé vào trên ngực trần trụi của Mộ, Mộ Hi thỏa mãn thở một tiếng.

“Mộ Hi, giơ tay lên.” Mộ dịu dàng dụ dỗ, tiểu miêu ngoan ngoãn nghe theo. Hắn chỉ mặc một cái áo thể thao, Mộ dễ dàng bóc ra.

“Nâng mông lên một chút.” Mộ dán sát vào tai hắn, thanh âm tràn ngập ***. Mộ Hi ôm cổ hắn, dùng sức nâng mông lên.

Mộ nhanh tay nhanh mắt kéo quần Mộ Hi Cùng với quần lót.

Cảm giác hạ thân mát lạnh làm tiểu miêu có chút hoang mang Không đúng, sao lại phát sinh chuyện này vậy?

Nhưng cùng da thịt hơi lạnh của hấp huyết quỷ dán vào nhau có cảm giác rất tốt, đầu óc Mộ Hi mơ mơ màng màng, dường như cảm thấy không thể thua kém, thế là cúi đầu cởi quần Mộ.

“Mộ Hi...” Mộ kiềm chế rên rỉ, ánh mắt trầm trầm nhìn hắn, không có động tác nào nữa, tựa hồ đang chờ Mộ Hi chủ động lấy lòng hắn.

Mộ Hi khó chịu cọ loạn trên người Mộ, trên khuôn mặt mình diễm mang theo nước mắt, rất là động nhân. Dán lên ngực Mộ, Mộ Hi liếm lên chiếc cúc cương nghị của hắn, đi xuống, liếm nhiều lần trên hầu kết nhô ra của hắn, sau đó lại cắn lên xương quai xanh xinh đẹp của hắn. Mộ bị hắn câu đến khó chịu, mãi đến khi tiểu miêu cắn điểm nào đó nổi lên trước ngực, hắn không nhịn nổi nữa, ôm hắn đứng dậy áp đảo trên ghế sa lon.

Lúc “bay lên” Hai chân Mộ Hi liền tự động vòng qua thắt lưng trông gầy nhưng thật chất rất hữu lực của hấp huyết quỷ, một tay Mộ xoa mặt hắn, một tay cởi ra chiếc quần đã cởi một nửa của Mộ Hi.

Tính khí hai người cùng cứng rắn chạm vào nhau, hai tay Mộ bao quanh, bắt đầu xoa nắn. Tiểu miêu khó nhịn thét chói tai, cố gắng chống nửa người trên, ôm lấy mặt Mộ hôn lên môi hắn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Tự nhiên Mộ Hi thua độ bền với Mộ, trọc dịch màu trắng phun lên tiểu phúc của Mộ, Mộ lấy khăn tay trên bàn trà lau sạch sẽ, tiện thể cầm lấy một lọ phun sương.

Mùi thơm tươi mát lan tràn ra trên không trung, ngón tay Mộ ôn nhu thăm dò vào hạ thân của Mộ Hi.

Mộ Hi cắn nhẹ môi, một bộ dáng tiểu động vật đáng thương khóe mắt đỏ lên cũng vô hạn phong tình. Không đợi Mộ làm xong công tác khuếch trương, Mộ Hi đã leo lên người hắn, hai chân giang rộng chậm rãi ngồi xuống trên dục vọng đứng thẳng của hắn.

Chuyện này tuyệt đối có vấn đề!

Thế nhưng Mộ cũng không nhàn hạ để suy nghĩ chủ động khác thường của Mộ Hi, dục vọng của nam nhân yếu ớt đến đáng thương, vừa nghĩ đến tiểu miêu yêu dấu bao lấy hắn như thế nào, hạ thân nhịn không được liền bắt đầu chuyển động.

“Meo ô...” Tư thế không trở ngại chút nào khiến cho dục vọng của Mộ tiến vào chỗ sâu trong hắn, tay hữu lực của nam nhân vịn mông hắn, dường như mỗi lần va chạm đều muốn hoà tan cốt nhục của hai người.

Trong cổ họng của Mộ Hi phát ra âm thanh nức nở, giọng hơi khàn khàn của thiếu niên phảng phất như thuốc thúc tỉnh. Hấp huyết quỷ thở hổn hển bắn tinh hoa của mình vào cơ thể tiểu miêu, sau khi phát tiết tính khí cũng không mềm đi. Mộ Hi di chuyển, một chút bạch dịch từ nơi hai người tương liên chảy ra, Mộ

Hi liền lấy dịch thể làm bôi trơn, chủ động nâng mông lên bắt đầu động, mắt xinh đẹp nửa hí nhìn Mộ, vô hạn câu nhân.

Hấp huyết quỷ vẫn lấy lực tự chủ bằng hàn mọi mặt làm kiêu ngạo, hấn gần như là thô lỗ ôm Mộ hi đứng lên, áp hấn lên tường điện cuồng trêu đùa.

Lưng đụng lên tường, đau đớn càng làm khoái cảm nơi riêng tư trở nên mãnh liệt, chân Mộ Hi dùng sức vòng qua hông Mộ, nhưng vẫn không chống cự lại được trọng lực, khiến nơi hai người kết hợp càng ngày càng chặt chẽ.

“Ưm hức...” Mộ Hi đã không phát ra được âm tiết hoàn chỉnh, chỉ có thể khóc nghẹn ngào, chọc cho nam nhân trước mặt càng thêm tùy ý khi dễ hấn.

Cuối cùng Mộ Hi vô lực buông tay ôm cổ Mộ, Mộ nâng lưng hấn, hai người cùng phóng lên tấm thảm êm ái. Mộ Hi rụt về sau một cái, tính khí của Mộ rời khỏi một chút, Mộ Hi nhẹ nhàng rên một tiếng, Mộ ôm eo hấn kéo lại, dưới thân không lưu tình mà đỉnh lên.

“Mộ Mộ!”

Quân lính tan rã nhưng Mộ Tiểu Hi còn nhớ rõ người trên mình là ai, Mộ rất vui vẻ. Hấn cúi người tinh tế hôn lên môi tiểu miêu, dưới thân một chút cũng không ôn nhu, Mộ Hi ngẩng cổ lên, lại một lần nữa đạt tới cao trào.

Trên người hai người đều là dịch thể dính ngấy, tựa hồ làn da nóng lên khi trước của Mộ Hi cũng đã hạ nhiệt rất nhiều.

Trận chủ động câu dẫn này dẫn tới tình ái, kết thúc cuối cùng là cả người tiểu miêu bị chơi đùa đến vô lực.

~*~

54. Chương 54: Ngày Xuân Rảnh Rỗi

Sau khi sức cùng lực kiệt thì bệnh trạng của tiểu miêu cũng đỡ hơn nhiều, dù sao vô lực làm ổ trên giường, muốn tảo bạo cũng không tảo bạo nổi!

Tuy rằng hấp huyết quỷ bị câu dẫn đến mất khống chế cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút áy náy. Bưng đồ ăn thịnh soạn do Jarvis làm, Mộ chu đáo lấy từng ngụm từng ngụm nuốt cho tiểu miêu nhà mình.

“Mộ Mộ.” Tiểu miêu ăn không nhiều lắm, tinh thần còn chưa tốt hẳn, nhưng lại tinh táo hơn nhiều, “Cũng đã lâu rồi anh không hút máu.”

“Ừ, anh không sao cả.”

“Thật ra trước đây em muốn nói với anh.” Tiểu miêu tựa vào trong lòng Mộ, nhàn rỗi nói chuyện phiếm với hấn, “Dù sao anh cũng chẳng hút nhiều lắm, sao không uống máu của em đi?”

“Em không phải người.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng Mộ lại âm thầm liếm liếm đôi môi khô khốc.

“... Anh cứ xem như là đang uống máu mèo là được rồi.” Dù sao hấp huyết quỷ cũng không cần phải dựa vào máu người để sống, chỉ là do cảm thấy máu người tốt nhất mà thôi. Mộ Hi xoay người nằm sấp lên trên người hấp huyết quỷ giả bộ trấn định: “Không thì anh thử xem.” Nói xong tự dưng cổ lên.

Hấp huyết quỷ tiền sinh thân ái, anh đừng nên trách Mộ Hi, người ta xem phim thấy hấp huyết quỷ toàn cắn cổ thôi...

Chẳng qua là bản thân Mộ Tiểu Hi không biết mà thôi, lúc “yêu” thì cổ mình đã hấp huyết quỷ cắn phá không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng Mộ chưa bao giờ dám hút máu của hấn, dù chỉ là lướt qua thôi nhưng

tư vị ấy khiến hắn muốn ngừng mà không được. Khoái cảm tình ái sẽ làm hấp huyết quý không khống chế được, sẽ không tự chủ được mà biến bạn tình của mình thành đồng loại.

Mộ không dám tưởng tượng nếu sơ ửng cho Mộ Hi sẽ như thế nào —— Biến thành hấp huyết tiểu phi miêu?

Thật là đáng sợ! Mộ theo lời căn cổ của Mộ Hi, nhàn nhạt hút vài hơi máu, liền nhẹ nhàng liếm mất miệng vết thương.

“A, xong rồi à?” Mộ Hi kinh ngạc mở lớn mắt.

“Ừ.”

Cũng không phải Mộ Hi không có cảm giác, tương phản, chỉ là hút máu mà thôi, đã có một tư vị tình sắc không nói ra được, trong nháy mắt máu chảy ra ngoài thân thể, toàn thân lại tê dại đến không tưởng nổi.

“Như vậy không được không được, làm sao mà làm gì cũng nghĩ đến chuyện đó chứ!” Mộ Hi che mặt, thở dài một tiếng.

=====

Thời gian phu phu hai người tính phúc sung sướng, chạng vạng vào một ngày xuân, phòng nhỏ phá lệ tới một đồng người.

“Ai, ngạch gia hiếu khởi, hiếu khởi biết đạt không?” Lão đầu chống quải trượng lại tinh thần phấn chấn vừa mở cửa liền la hét tiến đến, quan sát khắp nơi. Một đám nam nữ già trẻ phía sau tiểu tâm dục dục muốn đỡ hắn, trong miệng cũng la lên:

“Cha, ngài chậm một chút chậm một chút!”

Thấy Mộ Hi đỡ dẫn, lão đầu dừng một chút, lập tức nhào lên, khóc la:

“Ôi mẹ ơi, ngạch gia khổ danh tích hiếu khởi, chậm là ngạch gia hiếu khởi à!”

Mộ Hi đã hoàn toàn choáng thành một đoàn, Mộ bên cạnh bắt lộ thanh sắc kéo hắn đến phía sau. Lúc này lão đầu mới chú ý tới một người khác trong phòng —— À không, hấp huyết quý.

“Khụ khụ, cha, ngài ngồi cái đã, đừng có hù dọa oa [1].” Phụ nhân từ nương bán lão [2] dìu lão đầu đến ghế sa lon ngồi xuống, đồng thời dùng mắt ra hiệu cho ông xã nhà mình.

[1] Oa: cách gọi trẻ em.

[2] Từ nương bán lão: chỉ phụ nữ đã đến trung niên nhưng vẫn còn phong vận (bộ dạng thướt tha).

“Đúng đó, cha, ngài ngồi trước đã, ngạch mà nói ngạch mà nói!” Nam nhân nhìn qua hàm hậu hiền lành xoa tay, xoay người qua nói với Mộ Hi:

“Tiểu Thất à, một nhà chúng ta tìm con tìm hơn một trăm năm rồi!”

“...” Tiểu Thất biểu thị rất mê mang.

“Ừa, tiên sinh, sao không đóng cửa vậy?” Jarvis lò đầu vào, người cả phòng sợ hết hồn.

“Jarvis, chuẩn bị bữa tối.” Mộ Hi bình tĩnh phân phó.

“Vâng!” Quân gia tiên sinh tận tâm tận lực nhanh chóng biến mất.

“Anh tránh ra!” Nữ nhân đỡ lão đầu bước đến, phất tay đuổi nam nhân trung thực kia đi. Có thể thấy được cô và hán tử này là người có bối phận cao nhất sau lão đầu, còn những người khác vẫn là những tiểu bối trẻ tuổi.

“Là thế này.” Phụ nhân cười, “Bác là bác của con, đây là ông ngoại con, mẹ còn là miêu yêu chín mệnh nữ nhi tộc yêu nữ, ai...” Nhớ tới chuyện cũ, bác thở dài sâu kín.

“Không thể nào...” Đột nhiên Mộ Hi có loại dự cảm cầu huyết.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: PS: Khẩu âm của lão gia tử xen lẫn khẩu âm của Tây An, nếu như chuyển hết thành một đám dịch âm nhìn sẽ rất mệt... Nhưng tiếng địa phương này không phải gốc, cho nên mọi người đọc ra cơ bản đã hiểu được...

~*~

55. Chương 55: Thân Thế Hung Tàn

Mọi chuyện là thế này, nguyên lai mẹ của Mộ Hi – Thiên Thiên chính là miêu yêu chín mệnh của Thiên gia, mấy trăm năm trước xem trọng một nam nhân trẻ tuổi, thậm chí cam nguyện ủy thân ở gia đình người ta làm một con mèo bình thường, sau đó cùng nam nhân đoản mệnh, đây cũng chính là một đoạn tình duyên lộ thủy (mong manh ngắn ngủi).

“Rõ ràng mẹ con không phải nói thế mà!” Mộ Hi chấn kinh rồi. Chẳng lẽ không phải là mẹ hẳn một mình tu luyện thành yêu sao? Không hề liên quan đến cha bọn họ, từ trước đến giờ chưa có nhắc qua.

“Hiếu khởi con nghe ngạch hàng, từ nhỏ thì mẹ ngươi đã không đáng tin, cứ lừa dối đám mèo con này.”

Bị tiếng địa phương kỳ quái của “ông ngoại” nhận thân nhà mình oanh tạc tạc đến choáng váng, Mộ Hi xin giúp đỡ nhìn về phía bác.

“Ừm, là thế này, năm đó mẹ con cố ý để người nam nhân đó rời nhà bỏ trốn, lão nhân cũng theo em ấy nhưng nhất định không chịu về nhà.” Bác nhớ lại một chút, nói, “Đại khái là sợ một ổ mèo hù dọa người nọ, mỗi lần lớn bụng sẽ quay về. Con còn nhớ rõ không, trên con có một ổ anh trai chị gái, Lão Đại Lão Nhị Lão Tam Lão Tứ, còn thêm con nữa một ổ ba con, Tiểu Ngũ Tiểu Lục Tiểu Thất.”

“...”

“Không có mấy năm thì cha các con mất, Tiểu Cửu vẫn bướng bỉnh, một thân một mình mang các con ra ngoài phiêu bạt.” Bác cảm thán, “Mãi đến một lần thất hồn lạc phách trở về, mới biết lần kia em ấy vội vã ra ngoài có việc, lúc trở lại bị một đám mèo con đều bị chết cháy mất...”

“...”

Mộ len lén đưa Ipad qua, trên đó rõ ràng là bách khoa toàn thư Baidu: Miêu yêu chín mệnh.

Con mẹ nó, yêu quái này hung tàn đến vậy sao! Lẽ nào mình mới là boss cuối trong truyền thuyết! Mộ Tiểu Hi lảng loạn trong gió.

“Hiếu hài tử gia gia, đừng tin đồ chơi này!” Lão gia tử đoạt lấy Ipad trong tay Mộ Hi, nói, “Nhân loại, bọn họ đồng một phách!”

“... Thế nhưng đuôi của con thật không hề phân ra...” Không muốn trở thành chín cái đuôi vậy đâu! Chín năm dài một đuôi chín mươi năm tu thành hình người quá đã man luôn được chứ! Từ một trăm năm trước mình có thể biến thành hình người rồi!

“Cha con là người, cho nên cũng khó trách các con không có hình dạng chín đuôi, pháp lực kém như thế cũng chớ trách được.” Có lẽ là bác cho rằng Mộ Hi đang hối hận vì mình không thuần chánh huyết thống, vội vàng an ủi hẳn, còn nói, “Bác nhớ khi đó, nhà Tiểu Cửu có Lão Đại Lão Tam và Tiểu Lục nhìn qua có linh khí như nhà chúng ta, khi các con gặp chuyện không may thì Lão Đại Lão Tam đều sắp có đuôi thứ ba, lúc này Tiểu Cửu không chú ý để cho các con ở lại trên núi...”

Mộ Hi đã hoàn toàn không ôm với gia đình hỗn loạn của mình, chỉ nghe ông ngoại và bác ngươi một lời ta một lời nói, không ngừng gật đầu.

“Khi đó chúng ta cùng Tiểu Cửu trở lại, ôi một đám mèo con bị nướng chín kêu thảm ai...” Đường như bác lại nghĩ đến tình cảnh ấy, cặp mắt không khỏi đỏ lên.

“...” Mộ lén lút đỡ trán.

“Mẹ con toàn bộ hỗn nhi đô muội, ngạch cùng nó lui không thấy hiểu khởi, khắc nó... Ai!”

“Mẹ con nói từ nhỏ Tiểu Thất đã ngây ngô, lớn như thế còn chưa mở mắt, ngay cả một con mèo bình thường cũng không bằng, nhất định là không biết chạy đường nào cũng là dữ nhiều lành ít. Chôn đám mèo con của nàng, mẹ con theo chúng ta về nhà, trở về thì bệnh không dậy nổi, không bao lâu đã đi, ai...”

“Ai...” Mộ Hi thở dài theo. Tuy rằng đám “người nhà” này xuất hiện đột nhiên như thế, thế nhưng huyết thống thân tình lập tức khiến hẩn tin bọn họ.

Lại nói tiếp, chuyện này thật sự là nghìn vạn lần có một cơ duyên bên trong. Nếu như khi đó Mộ Hi không chạy loạn, sẽ không gặp được Mộ, có lẽ sẽ cùng huynh đệ tỷ muội của hẩn táng thân trong biển lửa; Nếu như lúc đó Mộ không đi đường kia, có lẽ sẽ gặp được những tiểu miêu khác, hoặc là sẽ không có một tiểu miêu vút tay áo hẩn bồi hẩn hơn trăm năm.

“À được rồi, làm sao mọi người tìm được con, lại làm sao xác định được?”

“A, hai ngày trước tiểu miêu Hoa gia sát vách chúng ta trở về, nói nơi này có mùi miêu yêu chín mệnh động dục, có chút giống hài tử Thiên gia, lão gia tử không chịu bỏ qua, muốn đến xem. Nhiều năm như vậy, ông vẫn nhớ kỹ Tiểu Thất nhà Tiểu Cửu, có lẽ là đúng rồi. Cũng coi như trời xanh có mắt, vừa đến đã ngửi thấy mùi này, chỉ biết đúng là tám chín phần mười rồi.”

“...”

~*~

56. Chương 56: Gặp Mặt Gia Trưởng

“Đúng đó, con tu thành hình người lúc nào vậy, lâu như thế mới phát xuân lần đầu!”

Thật ra khi nghe nói trước đây mình không khoẻ là động dục thì Mộ hi đã thoát khỏi trạng thái dờ dẫm rồi, Mộ mở miệng, nói:

“Một trăm hai mươi tám năm trước.”

“Cái gì? Con biến thành hình người hơn một trăm năm mới phát xuân!” Ông ngoại khiếp sợ quay qua ôm vai Mộ Hi lắc lắc, “Xương cốt vẫn còn nhỏ như vậy!”

“... TAT” Mộ Hi không khỏi rơi lệ đầy mặt.

“Vợ của con đó, mau dẫn tới cho ngạch nhìn một cái.”

Mộ: ...

“Anh ấy [1]...” Mộ Hi có chút khó xử.

[1] Ngôi thứ ba bên Trung phát âm giống nhau nên nghe phò phân biệt đang muốn nói đến “anh ấy” hay “cô ấy”.

“Sao! Lẽ nào du là nhân loại!” Ông ngoại tức giận đập quả trứng, “Mẹ nó, du muốn kéo thấp chỉ số thông minh một nhà ngạch sao!”

“...” Tuy rằng mấy trăm năm chưa gặp nhưng tốt xấu gì đây cũng là ông ngoại của mình. Mộ Hi lại là một yêu quái tốt truyền thống mỹ đức, nhanh chóng an ủi nói: “Anh ấy cũng là yêu quái!”

Mộ: ... Hấp huyết biên bức yêu biểu thị áp lực như núi.

“À à.” Ông ngoại bình tĩnh một chút, yêu quái vẫn tốt hơn là nhân loại, “Tài đâu?”

Mộ Hi cúi đầu di chuyển một chút, nhẹ nhàng nắm tay Mộ, nguyên bản hạm hực cũng quét sạch.

“...” Con mẹ nó, nhìn thế này ngay cả hy vọng bị kéo thấp chỉ số thông minh cũng có! Nhất thời ông ngoại thấy thiên hôn địa ám.

“Ai ai, cha, đừng nóng giận mà.” Cậu Mộ Hi —— Con lớn nhất của lão nhân đỡ lấy ông.

“Mẹ ơi ôi! Ngạch lão Thiên gia muốn đoạn tử tuyệt tôn!” Thanh âm khóc gào thảm thiết của lão nhân chấn động tám phương, đám con cháu: ... = =

“Cha, cha nói bừa gì vậy! Tám con trai sinh cho cha một ổ mèo con mà, cha xem lần này mang tới đây, Lão Nhị Lão Cửu nhà ta, Tiểu Bát Tiểu Cửu nhà Lão Tam, Lão Đại Lão Tam nhà Tiểu Lục...”

“...” Mộ Hi biểu thị chỉ số thông minh bắt gà hoàn toàn mê man.

“Ngạch là một khuê nữ như thế! Cháu nội với cháu ngoại có thể giống nhau à?!” Lão gia tử biểu thị tâm cũng nát rồi, cảm giác không muốn yêu nữa đâu QAQ.

“Không được đâu, Tiểu Thất à, con theo chúng ta về nhà, đám mẫu miêu (mèo cái) Hoa gia cách vách cũng lớn hết rồi, con cùng bác về nhà, nhất định bác sẽ tìm một người ưng ý cho con.”

Mộ giật Mộ Hi lại từ trong tay đám người kia, lùi ra phía sau, ánh mắt nhìn về phía bọn họ đã mang theo cảnh cáo và địch ý.

Mộ Hi then thùng: Mẫu miêu miêu không phải gu của hấn nha!!!

“Hừ, hỗn tiểu tử!” Ông ngoại hét lớn một tiếng, đập đập quả trứng biến thành một đại miêu đen trắng giao nhau, thân hình đứng lên cư nhiên không thể so với bàn trà thấp bé, bởi vì tuổi già nên lông trê người thưa thớt, ngay cả đuôi cũng trụi.

“Cha đừng xúc động mà!” Bác hô to, thế nhưng đã chậm.

Một khắc trước rõ ràng Mộ đang ôm Mộ Hi, nhưng lúc này hấn lại ở trong một vùng u ám, đôi mắt nhìn đều là mờ mịt, trừ hấn ra không còn vật sống nào khác.

Mộ Hi không rõ chân tướng, vẫn còn không quên thổ tào: “Không phải nói là có chín đuôi à?”

“Soả hài tử này!” Bác gõ đầu hấn một cái, “Cửu mệnh thuộc về linh hồn, dĩ nhiên không phải hình dáng.”

Mộ Hi ngượng ngùng xoa xoa đầu, mới phát giác được không thích hợp, thế nào ma Mộ vẫn không phản ứng vậy? Thấy tiểu miêu nhà mình bị gõ đầu, dù thế nào thì hấp huyết quỷ lòng dạ hẹp hòi cũng phải hạ thủ dạy dỗ mà!

“Mộ Mộ?” Tiểu miêu đẩy hấn một cái, lại phát hiện toàn thân Mộ cứng đờ không chút phản ứng.

“Hấn bị nhốt kết giới u minh của cha rồi.” Bác thở dài, quay đầu lại quở trách lão nhân, “Cha, tuổi người đã cao, còn làm chuyện phí linh lực như thế, không phải chỉ là một tiểu bối thôi sao!”

“Hiếu khởi, cùng ngạch về nhà.” Ông ngoại biến trở về hình người, cố sức thở hắt hắt mấy cái.

“Con không về!” Lần đầu tiên Mộ Hi cảm thấy trong lòng mình sinh ra tâm tình tức giận. “Các người cũng giết con đi, dù sao không có Mộ Mộ, con cũng không sống được đến giờ!”

Mộ Hi ôm Mộ không hề hay biết, quyết tâm chết cũng không buông tay.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu miêu phát xuân biểu thị ngày mai có thể hoàn truyện rồi, còn có thêm tiểu phiên ngoại... Ai, Mộ tức phụ nhi biểu thị nhân sinh thật sự là chuyển biến bất ngờ = =

~*~

57. Chương 57: Lời Thật Lòng

Dĩ nhiên là Mộ không nghe được lời thật lòng của Mộ Hi, hấp huyết quỷ bị kịch bị nhốt trong kết giới, bên trong u tối không nhìn rõ bên ngoài, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Hấp huyết quỷ thuần công anh đúng là không đứng dậy nổi! Công tiêu chuẩn gì gì đó đều là dối trá!!!

“Hiếu khởi, vốn là ngạch không muốn tổn hại hần, nếu con không cùng ngạch quay về, hừ hừ, ngạch sẽ biến ra chín mươi chín con quái vật đùa chết hần!”

“...”

“Từ lão đầu, ông dám!” Mộ Hi nắm chặt nắm tay, mặt trướng đến đỏ bừng.

“Ngạch thế nào bổ kiên!” Lão nhân bị tức không nhẹ, “Mẹ con dạy con thế nào!” Cư nhiên đại nghịch bất đạo như thế.

Sắc mặt hấp huyết quỷ càng thêm tái nhợt, mơ hồ trên mặt bắt đầu chảy mồ hôi. Mộ Hi hoảng loạn lau mồ hôi cho hần, lại hận hận trừng mắt một cái đám miêu yêu bất tri sở vị này.

“Hừ, ngạch sẽ chinh chết oa nhi này, hào hảo tích vợ không đi, dụ dỗ ngạch gia hiếu khởi!”

“...” Mộ nháy nháy mắt bị mồ hôi chảy lên, hừ nhuyển đứng lên.

“...”

“...”

“...”

Một nhà miêu yêu chín mệnh lẩm lời chần kinh rồi. Con mẹ nó, quá nghịch thiên, KO kết chín mươi chín cương thì rồi sao? [Di, hình như lẩn vào cái gì kỳ quái.]

“Mộ Mộ, anh không sao chứ?”

“Ừ. Không sao.” Mộ ôm hần, nhìn nam nữ già trẻ chung quanh, gần từng chữ nói:

“Em, ấy, là, của, tôi.”

“Không sai, con là của anh ấy, anh ấy cũng là của con!” Thoáng cái Mộ Hi như là có chỗ dựa vững chắc bắt đầu đáp lại, “Mọi người đến từ đâu về đến đó đi, thứ cho không tiễn xa được.”

“...”

“Hiếu khởi, con nên về thăm mẹ mình một chút.” Mắt thấy ép buộc không được ngoại công bắt đầu áp dụng thế tiến công nhu tình.

Nói thật, Mộ Hi cũng không có ấn tượng với mẹ mình cùng đám người thân thích này, nếu như đặt vào căn tiểu lý trong lòng hần ước lượng, căn bản là Mộ nặng nhất.

Thế nhưng tiểu miêu bị thói quan của Mộ khiến cho nhẹ dạ lại thiện lương, chỉ sợ cả đời chết cũng đổi không được.

“Được rồi, để lại địa chỉ, khi nào thanh minh con sẽ đến bái lạy, đi thông thả không tiễn!”

“...” Đây chính là tiểu miêu yêu của thiện nương sao!

“Tiểu Thất, con đừng nóng giận, ông ngoại con cũng là... Thấy con sống tốt chúng ta cũng yên tâm, lúc rảnh thì về nhà thăm chút!” Bác thở dài, “Thật ra là dưỡng bình như mẹ con vậy.”

“Tiểu Thất, con... không ai dạy con pháp thuật, con là một miêu yêu, rất khó sinh tồn được.” Bác cả quả nhiên là một người thành thật.

“Có ta bảo hộ em ấy suốt đời chu toàn.” Thế lực của Mộ đã khôi phục không sai biệt lắm, nhìn bọn họ lạnh lùng nói.

“Hiếu khởi, người suy nghĩ một chút nữa...” Lão nhân nói bị bác ngăn lại, cô yên tâm nhìn thoáng qua hai người nắm tay nhau, nói:

“Cứ thế đi, cha cũng đừng tính toán nữa, Tiểu Cửu biết Tiểu Thất nhà em ấy sống tốt thì cũng an lòng rồi.”

Jarvis vừa vận bưng thức ăn tiến đến thầu hiểu trầm mặc trong phòng, quản gia xếp mấy cái bàn sát lại, để cho một đám người được ăn uống đại tiệc.

Sau khi bị tiền khách thì lão gia tử vẫn rất không cam lòng, liệu mạng khen tiểu miêu sát vách mềm mại cỡ nào thơm tho cỡ nào.

Rất ít khi tính tình Mộ dao động lớn như vậy, tuy rằng đây là thân nhân của Mộ Hi, ngay từ đầu hẳn muốn thiện đãi bọn họ, nhưng bọn họ lại khuyên bảo Mộ Hi rời khỏi hẳn!

Hắn rất sợ Mộ Hi sẽ dao động, dù sao huyết thống thân tình là một loại gì đó rất thần kỳ.

Tựa hồ là nhìn ra tâm tình hấp huyết quỷ sa sút, Mộ Hi chủ động cầm tay hắn, suy nghĩ một chút lại buông, đổi lại là ôm vòng qua hông hắn.

Không thể không nói kể từ sau lúc phát xuân, thân thể Mộ Hi cũng bắt đầu cao thêm, rõ là thật đáng mừng ~“Mộ Mộ, anh đang tức giận à?” Mộ Hi cười cười cọ mặt hắn.

“Không.” Hấp huyết quỷ bị nhìn thấu nhẹ nhàng xoay mặt mình qua, đường cong trên mặt trở nên nhu hòa.

“Thật ra bọn họ đến cũng làm em nhìn rõ một việc.”

“Hửm?”

“Mộ Mộ, em yêu anh.”

Trước kia chỉ cho là thói quan không muốn mất hẳn, liền nguyện ý thử làm một người yêu hợp cách. Bây giờ lại nghĩ, nam nhân này, thật ra đã sớm khắc sâu vào máu thịt mình!

“Mộ Mộ em yêu anh.” Tiểu miêu hôn bờ môi vẫn cứ mím chặt theo thói quen của Mộ, nói lần nữa.

Hấp huyết quỷ tiên sinh xấu hổ.

~*~

58. Chương 58: Happy Ending

Mộ Hi đã bắt đầu hơi hối hận vì sự tùy hứng lúc trước của mình, may mà ba năm đối với sinh mệnh dài của quái vật bọn họ mà nói, chỉ là chớp mắt một cái.

Gần đây Mộ Tiểu Hi có loại dương dương đắc ý khi IQ cao EQ cao vóc dáng cao các loại, thậm chí nhân sinh thật quá tốt đẹp!

Mùa xuân dài đằng đằng cũng qua đi, rốt cuộc cũng tới thời gian của mùa hạ, Mộ Hi và Mộ rời khỏi thành phố này, đầu tiên là đến Rome chào hỏi Wardi.

Không biết vì sao, trước kia thì không muốn gặp Wardi nhưng lần này tiểu miêu và thân vương đại nhân vô cùng hợp ý nhau. San và Mộ đứng chung một chỗ, nhìn hai khoả tròn trong góc xì xào bàn tán, đều bắt đầu dĩ.

“Xem ra, đồ kia dùng rất tốt.” San đại nhân nói.

Khí tràng thụ thụ tương tích thật sự quá cường đại!

“... Ừm.” Cư nhiên Mộ đáp lại cơ đấy!

“Gần đây France lại làm những khẩu vị mới, còn có chút đồ chơi mới lạ, chốc nữa để cho cậu mang về.”

“ ... ”

Đây đúng là quần gia của thân vương hả? Cúi chỏ ra bên ngoài như vậy thật sự có thể sao! Còn có khẩu vị mới là sao nữa! San đại nhân đúng là nhiệt tình thái quá đấy!

Mộ sầm sầm nghĩ, mình so với bá tước đại nhân thật là kém xa...

Mặc kệ thân vương đại nhân lưu luyến không rời thế nào, sau vài ngày Mộ liền cáo từ.

Trạm kế tiếp là nơi Mộ sinh ra —— Munich.

Tuy rằng Mộ cũng không có ấn tượng sâu với thành phố này lắm, thế nhưng không thể không nói đây là một nơi có không ít ý nghĩa đặc thù với hắn.

Đã gần tháng tám, các nơi đều lục tục có các hoạt động Carnival [1], mà so với lễ hội tháng mười của Munich vẫn còn xa.

[1] Carnival là lễ hội hóa trang hay còn gọi là lễ hội của tình yêu. Lễ hội này được tổ chức vào những thời điểm khác nhau tại các nước châu Âu và châu Mỹ.

Đứng ở nhà hàng xoay tròn cao nhất Munich, Mộ Tiểu Hi không khỏi cảm thán quả nhiên tộc hấp huyết quý vừa biết kiếm tiền lại vừa biết hưởng thụ.

Mộ nắm tay hắn đứng bên cửa sổ, dãy núi Alpen phía xa xa giống như cự thú ẩn núp trong bóng đêm, gần nơi thành phố, trong kỳ quái lại mang khí tức truyền thống của dân tộc Munich.

“Mộ Mộ, trước đây anh cũng mặc đồ giống này sao?” Mộ Hi chỉ một thanh niên mặc trang phục truyền thống Bavaria, cười hỏi.

“Ừ, khi còn bé.”

“Ha ha ha. . .” Mộ Tiểu Hi nào bỏ nhỏ Mộ Mộ mặc quần hiệp sĩ mang theo mũ hiệp sĩ một bộ mặt than lại thủy linh linh, trong nháy mắt nghĩ nhân sinh thật sự là quá viên mãn!

“Chúng ta mua một bộ mang về đi!”

“Khi đó Bavaria vẫn là công quốc (lãnh địa của công tước) độc lập, mẹ ta.” Mộ dừng một chút, “Bà ấy rất thích trang phục nơi này.”

“Giống công chúa Sisi [2]?” Trong đầu Mộ Hi lập tức xuất hiện một mũ nơ bướm tay áo nơ bướm cổ áo nơ bướm quần bông bông...

[2] Công chúa Sisi: Elisabeth của Áo là vợ của hoàng đế Franz Joseph I, đồng thời là Nữ hoàng của Đế quốc Áo-Hung. Sinh tại Muenchen (Đức).

“Ừ.” Mộ không để ý đến loạn tưởng thiên mã hành không của hắn, vươn tay ôm hắn vào lòng.

“Này tiên sinh, chú ý đồn đại.” Mộ Hi chợt dạ nhìn nhìn xung quanh.

Mộ nâng tay hắn lên vuốt ve chiếc nhẫn trên ấy, giọng nói hiềm thấy có chút hài hước:

“Em là người của anh thì có gì phải chú ý.”

“ ... ”

“Mộ Hi...” Mộ cúi đầu hôn lên má hắn một cái, thanh âm mềm đến làm cho mặt người nào đó hồng lên.

“Khụ khụ.” Mộ Hi không được tự nhiên quay đầu, cầm ngược lại tay Mộ, mười ngón giao nhau.

“Mộ Mộ, một năm trước, thế nào em cũng không nghĩ đến...” Thanh âm của Mộ Hi thấp xuống. “Chúng ta sẽ như thế này.”

“Ừ.” Mộ xoay tiểu miêu có chút phiền muộn lại, “Sau này thì sao?”

Mộ Hi có chút nghi hoặc, lập tức kinh ngạc ngẩng đầu —— Đây chính là hấp huyết quý quả ngôn thiếu ngữ (kiếm lời), đang tiểu tâm dực dực đòi một hứa hẹn.

“Ừm, có thể sống bao lâu, chúng ta sẽ cùng một chỗ bao lâu đó.” Mộ Hi nhẹ nhàng đắp vai hắn, “Sau này anh phải giống như vợ dê mi thuận mục [3] nha!”

[3] Dê mi thuận mục: ngoan ngoãn, phục tùng.

“Ừ.” Cư nhiên Mộ lại đáp lại...

“...” Tiểu miêu khiếp sợ bị “vợ” hắn nâng cầm lên hôn thật sâu, vẫn còn đang khiếp sợ.

Cho dù không để toàn bộ thể giới này vào mắt, nhưng cũng có một góc mềm mại nhất trong nội tâm.

Nơi đó có một tiểu miêu.

-END-

59. Chương 59: Pn1

Một

Tuy rằng sinh mệnh yêu quái rất dài, nhưng vẫn còn hơn hấp huyết quỷ phải tự chấm dứt sinh mệnh mình, vẫn cứ kém một chút thể diện.

Vì vậy, gần đây bạn học Mộ đang suy nghĩ xem có nên cắn Mộ Hi thành hấp huyết tiểu phi miêu sau đó triển triển miên miên nhẹ nhàng bay lên gì gì đó, nhưng mà Jarvis lập tức dẫn kinh cơ điển (nói có sách, mách có chứng; trích dẫn kinh điển) từ cổ chí kim trên dưới năm nghìn năm nói cho hắn biết, chuyện này, tuyệt đối không thành!

Có người nói...

Trước đây có một boss, cô ấy là một muối tử, muối tử là hồ ly tinh! Hồ ly tinh muối tử bị hấp huyết quỷ ái mộ cô ấy cắn... sau đó... sau đó liền tinh thần thác loạn....

Siêu cấp vật pháp song tu sâu sắc nói với Mộ: Nghìn vạn lần đừng không có việc gì mà biến Mộ Hi thành hấp huyết quỷ... sẽ biến thành bệnh tâm thần đó...

Lại có người nói...

Trước kia có một boss, hắn là một hán tử, là công hồ ly tinh! Hồ ly tinh hán tử bị hấp huyết quỷ nhà hắn cắn... sau đó... sau đó boss liền phản công luôn!

Siêu cấp khổ bức oa nhà boss sâu sắc nói với Mộ: Nghìn vạn lần đừng không có việc gì mà biến Mộ Hi thành hấp huyết quỷ... Hậu quả bị phản công rất nghiêm trọng đấy...

Nói chung... Nói chung thân anh đừng suy nghĩ nữa!

Như vậy, không biến Mộ Hi thành hấp huyết tiểu phi miêu, vậy có thể sinh ra hấp huyết tiểu phi miêu được không?

Phóng thí! Chấp niệm với “Hấp huyết tiểu phi miêu” lớn bao nhiêu vậy! Quân gia tiên sinh cũng không nhận được hắt hủi!

“Thân, tuy rằng đều là động vật có vú, thể nhưng dơi và mèo không có cách nào sinh sản chung cũng càng miễn bàn đều là hán tử mà!!!”

“...”

Hai

Trên giường lớn trải ra giường tuyết trắng, tiểu biên bức bắt đắc dĩ giang cánh nằm xoè, tiểu hắc miêu không ngừng nhảy lên làm vật rơi tự do, rơi một cái trên người tiểu biên bức.

“Hỗn đản, nói anh đừng không chịu đừng, nói anh chậm chút cũng không chịu, nói anh đừng đứng bên cửa sổ cũng làm bộ không nghe thấy, muốn làm em sinh tiểu miêu à, đầu óc anh bị nước vào rồi, em đề chết anh đề chết anh...”

Rốt cục chờ đến khi tiểu miêu lăn qua lăn lại mệt mỏi, tiểu biên bức thu cánh lại cọ lên cái bụng mềm mại của tiểu miêu. Tiểu miêu liềm liềm đầu hấn, ôm tiểu biên bức ngủ.

Hấp huyết biên bức huynh biểu thị vừa đau nhức vừa sung sướng.

Ba

Cực kỳ lâu sau đó, Mộ Tiểu Hi nhìn một ổ mèo, đếm:

“Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ... Không đúng, Nhất Nhị Tam Tứ Lục Thất... Lão Ngũ đâu con mẹ nó Lão Ngũ đâu rồi!!”

Mộ đi tới, trên vai có một hắc miêu lười biếng ngồi chồm hổm.

Mộ Hi vừa hét lên khiến cho cả ổ mèo con đều thức dậy, đều khóc nháo thức dậy. Mộ Hi không có biện pháp, biến trở về mèo, lần lượt liềm trấn an từng bé.

Tiểu miêu trên vai Mộ vỗ cánh lão đảo rớt xuống trên đầu Mộ Hi.

Hắc miêu nằm sấp trên một ổ tiểu miêu mềm mại, miệng phun tiếng người:

“Cuộc sống này không còn cách nào mà qua nữa rồi.”

...

Bốn

Ông ngoại biểu thị đã bị cái cánh thịt thịt của tiểu miêu làm cho manh đến tâm can cũng run rẩy luôn!

“Ha ha ha, khoa thất đãi tát lạc liệt, tăng cá cổ hi tát nga liệt!”

“...”

Đại mèo trụi lông và một đám tiểu miêu vui sướng lăn thành một đoàn, mấy tiểu miêu không lớn không nhỏ leo lên leo xuống trên người ông.

“A công, năng xà xá thần công đại nga lý thất lạc dát biệt tương?”

“Ừm, cao lương niết tắc thất. Thất khóc khóc năng lý sư sư a nhất, ai hữu lâu tây đa đáp năng lý ngạch dạng đao cá yêu mẽ, đã dát ngạch đức biệt tương nha ni niết tích...”

“A dã~”

Mộ Tiểu Hi hoài nghi để cho ông ngoại đến thăm tiểu miêu có chính xác không ==

Quân đoàn Lão Nhị Lão Cửu nhà Lão Đại, Tiểu Bát Tiểu Cửu nhà Lão Tam, Lão Đại Lão Tam nhà Tiểu Lục biểu thị: Xin cho nhóm chúng con một “Xà ai vật cá kỵ vi”...

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xin được phiên dịch.

Ông ngoại: Ha ha ha, đáng yêu muốn chết, thật sự là thích muốn chết luôn.

Ổ mèo: Ông ngoại, khi nào ông mới dẫn tui con về nhà chơi?

Ông ngoại: Ừm, hai ngày nữa đi nhá. Đi gặp cậu dì chú bác của mấy con, còn có rất nhiều mèo lớn giống tui con nữa, mọi người cùng nhau chơi cũng náo nhiệt lắm...

Xin cho nhóm chúng con cơ hội được nói đi...

~*~

60. Chương 60: Pn2

[1] Tương tính: tình đầu ý hợp, hợp ý.

100 câu hỏi tương tính gì gì đó [...] Trong đó là thổ tào không có tiết tháo

1. Xin hỏi tên của ngài?

Mộ: Mộ Ni Thụy Tata Wittelsbach Gangrel

Tiểu miêu: Mộ Hi... Meo? ... [= =]

2. Tuổi là?

Mộ: Hơn 300

Tiểu miêu: ... Chưa đến 200

[Me, một đám phi nhân loại thật sự là quá vô sỉ...]

3. Giới tính là?

Mộ: Nam.

Tiểu miêu: Công [2] [Phụt — Này, Mộ Mộ anh chắc là đực rồi]

[2] Công mà Mộ Hi nói là công trong “đực/cái” đó nha.

4. Xin hỏi tích cách ngài là thế nào?

Mộ: Không có tính cách [Ngài đúng là người có cá tính! A không, hấp huyết quỷ = =]

Tiểu miêu: Có chút hơi nóng nảy [Làm nũng gì gì đó là đáng yêu nhất đó nha!]

5. Tính tình của đối phương thì sao?

Mộ: Rất ngoan [Con mẹ nó, quả thật không muốn thổ tào đầu...]

Tiểu miêu: Rất đáng tin, ừm (gật đầu) [Quá tốt quá hung tàn...]

6. Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Tiểu miêu: Thế kỷ XIX, ở nhà tôi

Mộ: ... Trên núi

7. Ấn tượng đầu tiên với đối phương?

Tiểu miêu: Quái nhân!

Mộ: Một con.. tiểu miêu

8. Thích điểm nào nhất ở đối phương?

Mộ: Ngoan

Tiểu miêu: Thích anh ấy yêu tôi

[Ngọt quá nha]

9. Ghét điểm nào nhất ở đối phương?

Tiểu miêu: Nói quá ít hơn nữa còn không bàn bạc với tôi, everything!

Mộ: Không ghét điểm nào cả

Tiểu miêu: Phụt — Tôi thu hồi lại

10. Ngài cảm giác tương tính của mình và đối phương có tốt chứ?

Tiểu miêu: Tốt lắm

~[Mộ đại gia biểu thị quả thật không muốn trả lời vấn đề nhược trí như vậy]

11. Ngài xưng hô với đối phương thế nào?

Tiểu miêu: Mộ Mộ

Mộ: Meo~ Hi, Mộ Hi

[Luôn cảm thấy lúc Mộ gọi “Meo~” là xích lô bán manh!]

12. Ngài muốn đối phương xưng hô với mình thế nào?

Tiểu miêu: Mộ Hi

Mộ: Mộ Mộ

13. Nếu như lấy động vật làm ví dụ, ngài thấy đối phương là?

Tiểu miêu: Sói! [Tui lại nghĩ là con dơi cơ]

Mộ: Mèo [...]

14. Nếu muốn tặng quà cho đối phương, ngài sẽ tặng?

Tiểu miêu: Hình như Mộ Mộ không thiếu gì hết... [Tặng chính mình đi thân ơ]

Mộ: Răng [Thân răng anh nhiều quá thế = =]

15. Vậy thì ngài muốn quà gì?

Tiểu miêu: Tôi cũng không có cái gì muốn cả...

Mộ: Hấn [Quá rõ ràng rồi đó ←← ...]

16. Có chỗ nào bất mãn với đối phương không? Nói chung là cái gì?

Tiểu miêu: Mộ Mộ luôn diện vô biểu tình, nhưng mà tôi có thể nhìn thấu anh ấy oa ha ha... [= =]

Mộ: Không chủ động [Này...]

Tiểu miêu: ... (che mặt không đành lòng nhìn thẳng)

17. Thói xấu của ngài là?

Tiểu miêu: Có chút ngây ngô có chút hơi nóng nảy

Mộ: Không có

[Quá không biết xấu hổ ←← Thật ra anh cũng là mặt than bạo lực háo sắc thể thôi ha]

Mộ: ... = =

[Hạt Hạt cảm thấy an toàn sinh mệnh bị uy hiếp là sao vậy...]

18. Thói xấu của đối phương là?

Tiểu miêu: Mặt than [Đây là bệnh, phải trị]

Mộ: ...

Hạt Hạt: Thân, anh có thể đừng “...” nữa được không TT

Mộ: Không có [Thật sự tui nghĩ là Mộ thấy cái gì của tiểu miêu cũng tốt hết]

19. Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến ngài không vui?

Tiểu miêu: Thật ra không có, Mộ Mộ rất ngoan

Mộ: Không có [Con mẹ nó, ngọt ngào quá tui không muốn viết luôn]

20. Ngài làm gì sẽ khiến đối phương không vui?

Bỏ qua

21. Quan hệ của hai người đã đến mức nào?

Tiểu miêu: ...

Mộ: ...

22. Lần đầu hẹn hò của hai người ở đâu?

Tiểu miêu: Có lẽ... là siêu thị = =

23. Khi đó bầu không khí giữa hai người như thế nào.

Hạt Hạt: Rất có cảm giác tiểu phu thê

Tiểu miêu, Mộ: ...

24. Khi đó tiến triển đến mức nào?

Tiểu miêu: Vừa hôn qua

25. Nơi bình thường hay đi hẹn hò?

Tiểu miêu: Trong nhà [Hai trạch nam này đúng là không thể không thổ tào mà]

26. Ngài sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?

Tiểu miêu: Chưa trải qua

Mộ: Ừm, không nhớ rõ [Thật sự là hai oa khổ bức QAQ]

27. Ai tỏ tình trước?

Tiểu miêu: Mộ Mộ!

Mộ: Em ấy nói yêu ta trước

Tiểu miêu: ... T__T

28. Ngài yêu đối phương bao nhiêu?

Tiểu miêu: Muốn cùng một chỗ cả đời

Mộ (nội tâm lặng lẽ): Yêu em ấy còn hơn yêu mình.

29. Như vậy, ngài yêu đối phương đúng không?

Tiểu miêu, Mộ: Ừm

30. Đối phương nói gì sẽ khiến bạn không chịu nổi?

Tiểu miêu: Lúc rất nghiêm túc gọi “Mộ Hi”

Mộ: ... Lúc làm nũng

Tiểu miêu: Lão tử mới không làm nũng!

31. Nếu thấy đối phương có hiềm nghi thay lòng đổi dạ, bạn sẽ làm thế nào?

Tiểu miêu: Rời khỏi anh ấy

Mộ: ... [Thật ra anh muốn nói lặng lẽ nhìn người ta gì gì đó đúng không]

32. Có thể tha thứ cho đối phương thay lòng đổi dạ không?

Tiểu miêu: Ừ, có thể... Mặc dù sẽ rất khó chịu

Mộ: Không thể [Thật ra Mộ nói nói vậy thôi, đến lúc đó không biết chạy đi đâu liếm vết thương đấy]

Tiểu miêu: ...

Mộ: = =

33. Nếu như đi hẹn hò mà đối phương đến trễ hơn một tiếng thì sao?

Tiểu miêu: Cho tới bây giờ chúng tôi đều đồng tiến đồng xuất

Mộ: Ừ

Hạt Hạt: Nếu như, nếu như hai người hiểu không!

Tiểu miêu: Có lẽ là... Mộ lạc đường...

Mộ: = =

34. Thích nhất chỗ nào của đối phương?

Tiểu miêu: Mặt, đáng đẹp đẹp trai [= =]

Mộ: Thích hết

35. Biểu tình khêu gợi của đối phương?

Tiểu miêu: Vẻ mặt cấm dục cõi đồ của tôi... (đỏ mặt)

Mộ: Lúc trên giường [Thân anh quá thẳng thắn rồi đó!]

36. Khi hai người ở chung, lúc nào khiến trái tim bạn đập rộn lên?

Tiểu miêu: Làm chuyện gì thân mật thì sẽ vậy

Mộ: ... Không có tim đập [= = Con mẹ nó]

37. Đối phương có nói dối không? Giỏi nói dối không?

Tiểu miêu: Không có, sẽ không

Mộ: Ừm, lúc xấu hổ sẽ nói ngược với lòng mình [Phụt — Cho nên đều bị anh nhìn thấu à]

Tiểu miêu: ...

38. Thấy hạnh phúc nhất khi làm chuyện gì?

Tiểu miêu: Ở nhà, cùng Mộ Mộ ngây ngốc

~Mộ: Cùng hẩn ngủ chung [Không phải là như tui nghĩ chứ ←←]

39. Đã từng cãi nhau chưa?

Tiểu miêu: Không tính đi... (chột dạ)

Mộ: Không có (kiên định)

40. Cãi nhau một chút cũng không à?

Tiểu miêu: Nói không có mà (rít gào) [Ai u không phải là khi đó không đáp ứng Mộ còn rống người ta sao]

41. Làm sao làm hoà lại?

Tiểu miêu: Cút ngay!

42. Sau khi chuyển thể còn hy vọng làm người yêu không?

Tiểu miêu: Giờ nói còn hơi sớm đấy

Mộ: Ừm

43. Lúc nào sẽ cảm thấy mình được yêu thương?

Tiểu miêu: Thời thời khắc khắc

~Mộ: Lúc ôm ta hôn ta [Hình như yêu cầu hơi thấp đó có chuyện gì xảy ra]

44. Phương thức biểu hiện tình yêu của ngài là?

Tiểu miêu: Đỏ mặt [= = Thân ơi cậu lại thành thật nữa rồi]

Mộ: Điều nghe theo em ấy

45. Khi nào đối phương sẽ khiến ngài nghĩ “Không còn yêu mình”?

Tiểu miêu: Trong mắt không còn tôi nữa, nhưng mà chuyện này chưa từng xảy ra

Mộ: Ừ. Không có [Thân anh quá lười biếng QAQ]

46. Ngài nghĩ loại hoa nào giống đối phương?

Tiểu miêu: ... Hoa hồng [= =]

Mộ: ... Mân côi (hoa hồng)? [Tui nghe có người nói hấp huyết quỷ rất không có thường thức sinh hoạt không quen với hoa lá gì cả]

Hạt Hạt: Ôi Mộ Tiểu Hi cậu là một đoá hoa hồng tiên diễm

~Tiểu miêu: ...

47. Trong lúc hai người cùng nhau có chuyện giấu giếm không?

Tiểu miêu: Không có

Mộ: Trước đây không nói chuyện thân thể có tính không [Chắc không tính vào... đâu nhỉ]

48. Phức cảm tự ti của ngài đến từ?

Tiểu miêu: Không có!

Mộ: Lúc tỏ tình em ấy không đồng ý

Tiểu miêu: ... (QAQ em thật sự sai rồi)

49. Quan hệ của hai người là công khai hay là bí mật?

Mộ, tiểu miêu: Công khai

50. Ngài muốn tình yêu của mình cùng đối phương kéo dài mãi mãi?

Tiểu miêu: Ừ, trọn đời

Mộ: Ừm

51. Xin hỏi ngài là công, hay là thụ?

Tiểu miêu: ...

Mộ: Công [Tui cảm thấy ít khi nào bên công khó mở miệng lắm ←←]

52. Tại sao lại quyết định như vậy?

Tiểu miêu: Đúng vậy, tại sao vậy chứ?

Mộ: ... Sức mạnh quyết định

53. Ngài có hài lòng với tình trạng hiện tại không?

Tiểu miêu: Ừm, thích vô cùng.

Mộ: Ừ, thích

54. Nơi H lần đầu tiên?

Tiểu miêu: Trên giường

55. Cảm giác lúc đó?

Tiểu miêu: ... Chấn kinh

Mộ: Rất hạnh phúc

56. Bộ dáng lúc đó của đối phương?

Mộ: Rất muốn khi dễ hắn

Tiểu miêu: ... Có chút hung

Mộ: = =

57. Câu nói đầu tiên lúc sáng sau đêm đầu là? [Đổi thành câu nói đầu tiên khi nói xong = =]

(Trong phòng tắm)

Tiểu miêu: Mộ Mộ, anh lại... (anh lại hưng phấn)

Mộ: Ừ, lần sau

58. Mỗi tuần H bao nhiêu lần?

Tiểu miêu: Cô đoán xem?

Mộ: Ừ [Này...]

59. Dưới tình huống lý tưởng nhất, mỗi tuần mấy lần à?

Tiểu miêu: Thì thế đó

Mộ: Ừm [Này...]

60. Như vậy, H như thế nào vậy?

Mộ: Ở đủ mọi nơi

Tiểu miêu: Sao anh cứ không thích giường vậy!

61. Chỗ mẫn cảm nhất của mình?

Tiểu miêu: Tai mèo [Cảm thấy cứ bị Mộ giằng co rồi mới xuất hiện = =]

Mộ: Cánh

Tiểu miêu: Con mẹ nó, tại sao em lại không biết Mộ Mộ nguyên lai anh là người chim à?!

Mộ: ... Màng cánh của dơi [Ừ ha, bởi vì không có lông che cho nên vô cùng mẫn cảm nha~ Tiểu miêu cậu có muốn thử biến thành nguyên hình cùng biên bức Mộ đến một phát... Đây là cơ hội phản công duy nhất của cậu]

Mộ: = =

62. Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương?

Bỏ qua

63. Dùng một câu nói hình dung đối phương khi H?

Tiểu miêu: Gọi cảm

Mộ: Khiến người ta rất muốn khi dễ

64. Thăng thần nói, ngài thích H không?

Tiểu miêu, Mộ: Thích.

65. Nơi bình thường H?

Tiểu miêu: Trên giường!!!

Mộ: Ủ.

66. Ngài muốn thử nơi H khác không?

Tiểu miêu: Đâu cũng không muốn!!!

Mộ: Đâu đều có thể... trong ngăn tủ [Đây là khác nhau giữa công và thụ...]

67. Tắm trước H hay sau H?

Tiểu miêu: Đều có

Mộ: Ủ

68. H có định sẵn trước không?

Tiểu miêu: Không

Mộ: Ủ [Đại gia, ngài có thể nói khác không]

69. Ngài có cùng người khác phát sinh quan hệ chưa?

Tiểu miêu: Không

Mộ: Không [Hừ, xem anh còn dám “Ủ” không]

70. Ngài tán thành hay phản đối loại ý nghĩ “Nếu như không chiếm được tâm thì cũng phải chiếm được thân thể”?

Tiểu miêu: Phản đối

Mộ: ... [Tui nghĩ Mộ trầm mặc lúc này là do hấn cũng đã nghĩ đến rồi = = Đáng tiếc tiểu miêu rơi vào tay giặc quá nhanh]

71. Nếu như đối phương bị bạo đồ (côn đồ) , ngài sẽ làm như thế nào?

Tiểu miêu: ... Tôi sẽ mặc niệm cho bạo đồ đó.

Mộ: Quyết không cho phép loại chuyện này phát sinh [Có loại cảm giác muốn thú hoá là sao vậy]

72. Ngài có xấu hổ trước lúc H không? Hay là sau đó?

Tiểu miêu: Đều có (đỏ mặt)

Mộ: Đều không có [...]

73. Nếu như bạn tốt của ngài nói “Tôi rất cô đơn, cho nên tối hôm nay, muốn...” yêu cầu ngài H, ngài sẽ?

Tiểu miêu: ... Giao cho Jarvis đi

Mộ: Ủ, làm rất tốt

74. Ngài cảm thấy mình rất am hiểu H không?

Tiểu miêu: Ách

Mộ: Ủ

75. Còn đối phương?

Tiểu miêu: Ách

Mộ: Để ta tới là được rồi

Tiểu miêu: ...

76. Khi H ngài muốn đối phương gọi mình là?

Tiểu miêu: Gọi “Mộ Hi”

Mộ: Hồn đản

Tiểu miêu: ...

77. Ngài thích loại biểu tình nào khi H của đối phương?

Mộ: Biểu tình sắp khóc

Tiểu miêu: Tui không muốn thấy anh nữa hồn đản! [Ừm, lúc xấu hổ sẽ nói ngược với lòng, giám định hoàn tất]

78. Ngài nghĩ cùng người yêu H với người khác được không?

Tiểu miêu, Mộ: Không

79. Ngài có hứng thú với SM không?

Tiểu miêu, Mộ: Không có

80. Nếu như bỗng nhiên đối phương không đòi hỏi thân thể của ngài nữa, ngài sẽ?

Tiểu miêu: Có lẽ... sẽ... sẽ mất mát [Này, cậu đã bị ←←]

Mộ: Lúc nào em ấy cũng khá xấu hổ

81. Ngài cảm thấy thế nào?

Tiểu miêu: Truyền ngọt ngào của đồng (vẫn không H) như thế này mà hỏi loại vấn đề này có ý nghĩa không có ý nghĩa không [Tui cũng hiểu được mấy vấn đề này thật sự là quá nhàm chán = =]

82. Chuyện khá đau khổ trong lúc H là?

Tiểu miêu: Anh ấy muốn tôi chủ động

Mộ: Không có

83. H cho đến nay, nơi vừa làm ngài thấy hưng phấn vừa lo lắng là?

Tiểu miêu (nhỏ giọng): Nơi nào cũng thấy vừa hưng phấn vừa lo lắng

Mộ: Ừm, có hưng phấn không có lo nghĩ [Chênh lệch quá = =]

84. Từng trải qua chuyện bên thụ chủ động quyến rũ chưa?

Tiểu miêu: ...

Mộ: Rồi

85. Khi đó biểu tình của bên công?

Mộ: Nghi hoặc

Tiểu miêu: ... [Người này đã không muốn có cảm giác tồn tại nữa thật sự là xấu hổ hắc hắc]

86. Bên công có hành vi chưa?

Mộ: Chưa

87. Lúc đó phản ứng của bên thụ là?

Mộ: Bỏ qua [Phụt, đây là bởi vì tiểu miêu nhớ lại chuyện tình phát tự bạo mà chết sao]

88. Đối với ngài mà nói, đối tượng H lý tưởng là?

Tiểu miêu (hất bàn): Nói gì đấy!

Mộ (mặt bình tĩnh): Ừ, nói gì đấy

89. Bây giờ đối phương có phù hợp lý tưởng của ngài không?

Tiểu miêu: Không muốn trả lời!

Mộ: Ủ [Đại gia... Tui cũng không muốn gõ ra đầu QAA]

90. Trong khi H có sử dụng qua tiểu đạo cụ chưa?

Bỏ qua

91. Lần đầu tiên của ngài là lúc nào?

Tiểu miêu: Chapter 52

92. Đối tượng khi đó là người yêu hiện tại sao?

Bỏ qua

93. Chỗ ngài thích được hôn nhất là?

Tiểu miêu: Mọi

Mộ: Ủ

94. Ngài thích được đối phương hôn chỗ nào nhất?

Tiểu miêu: Mọi [Ai, tiểu miêu thật sự là quá ngây thơ
]

Mộ: Tai [Tai người hay tai mèo = =]

95. Chuyện có thể lấy lòng đối phương nhất khi H là?

Tiểu miêu: Chủ động

Mộ: Ôm em ấy

96. Khi H thì ngài sẽ nghĩ đến cái gì?

Tiểu miêu: Quá không biết xấu hổ! [...]

Mộ: Rất hạnh phúc

97. Số lần H một đêm là?

Tiểu miêu: ...

Mộ: Làm đến em ấy không chịu được nữa thì thôi

98. Khi H, đồ là do ngài cỡi, hay là do đối phương cỡi giúp?

Tiểu miêu: Bình thường là Mộ Mộ cỡi cho tôi

Mộ: Ủ, ta cỡi

99. Đối với ngài mà nói H là?

Tiểu miêu: Chứng minh tôi nghiêm túc nguyện ý cùng anh ấy

Mộ: Yêu em ấy

100. Xin hãy nói một câu với người yêu

Tiểu miêu: Mộ Mộ chúng ta về nhà đi

Mộ: Ủ [Này, cho tui chút mặt mũi được không TT]

~*~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hap-huyet-quy-trong-ngan-tu>